

Stephen N. Haskell

„Mesto je svetinje naše presto slave, visoko mesto od početka“ Jeremija 17:12

KRST I NJEGOVA SENKA

Krst i njegova senka

Autor knjige „Priča proroka Danila“

„Mesto je svetinje naše presto slave, visoko mesto od početka“. Jeremija 17:12

Autor: Stiven N. Haskel

Preveo sa engleskog i lekturisao: Loud Cry Ministry
Email: glasnavika@gmail.com

Predgovor autora

VEČNOST nikada ne može dokučiti dubinu ljubavi otkrivenu na krstu Golgote. Tamo su Hristova beskonačna ljubav i sotonina bezgranična sebičnost stajale lice u lice. Kompletan sistem Judaizma, sa svojim tipovima i simbolima, bio je senka krsta, protežući se od Golgote nazad do edemske kapije, i sadržao je kompaktno proročanstvo jevanđelja.

Osoba koja u današnje vreme dolazi do istraživanja Novog zaveta kroz tumačenje svetla tipova i simbola levitske službe, nalazi dubinu i bogatstvo istraživanja koji se ne mogu naći na drugačiji način. Nemoguće je imati uzvišene poglede na Hristovo delo pomirenja ako se Novi zavet istražuje bez prethodnog poznavanja dubokih, krvavih temelja u starozavetnim jevanđeljima Mojsija i proroka.

„U svakoj žrtvi je prikazana Hristova smrt. U svakom oblaku kâda Njegova pravednost uzdignuta. Svakom trubom oprosne godine oglašeno je Njegovo ime. U veličanstvenoj misteriji svetinje nad svetinjama prebiva Njegova slava“.

U svetlu koje sija iz svetinje, Mojsijeve knjige, sa svojim detaljima prinosa i žrtava, obreda i ceremonija, obično smatrane tako beznačajnim i nevažnim, postaju blistavo dosledne i predivne. Ne postoji drugi predmet koji tako upotpunjuje sve delove nadahnute Reči u harmoničnu celinu, kao što to čini predmet svetinje. Svaka istina jevanđelja leži u službi u svetinji, i zrači odatle kao zraci iz sunca.

Svaki tip koji se koristio u celokupnom žrtvenom sistemu je dizajniran od strane Boga da bi podsećao na neku duhovnu istinu. Vrednost ovih tipova sastojala se u činjenici da ih je odabrao Bog lično kako bi osenčavali različite faze plana iskupljenja, koji je omogućen Hristovom smrću. Sličnost između tipa i anti-tipa nikad nije slučajna, već je jednostavno ispunjenje velikog Božjeg plana.

U „Krstu i Njegovoj senci“, tip i anti-tip su postavljeni uporedo, sa nadom da se čitalac na taj način može bolje upoznati sa Spasiteljem. Namera autora ovog dela nije da napadne bilo kakvu grešku koja se možda poučava po pitanju službe u svetinji, ili da izazove bilo kakvu polemiku, već da jednostavno predstavi istinu u svojoj jasnosti.

Knjiga je rezultat dugogodišnjeg, uz molitvu istraživanja tipova i simbola službe u svetinji, i predstavljena je sa molitvom da čitanje iste zarobi pažnju nepažljivih, dâ hrišćaninu nove poglede na Hristov karakter, i odvede mnoge u svetlost Božje ljubavi.

Uvod

U Božjoj vladavini, zakon je osnova na kojoj sve počiva. Zakon je temelj Božjeg prestola, stabilnost Njegove vladavine i karaktera, i izraz Njegove ljubavi i mudrosti. Neposlušnost ovom zakonu prouzrokovala je pad sotone i njegove vojske. Neposlušnost Adama i Eve Božjim naredbama otvorila je vrata poplavi nesreća na svet, i gurnula celu ljudsku porodicu u neprobojnu tamu. Ali božanska ljubav je osmislila plan pomoću koga će čovek moći biti iskupljen. Ovaj plan se otkrio u obećanju: „*I još mećem (Ja) neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog; ono će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati*“.

Pošto je božanski zakon svet kao i sam Bog, samo neko jednak sa Bogom može učiniti pomirenje za njegov prestup. Stoga se seme ženino može odnositi isključivo na Gospoda Isusa Hrista. U ovom obećanju našim prvim roditeljima zračak nade je probio tamu koja je obavila umove grešnog para, i kada im je predstavljen žrtveni sistem koji je zahtevao smrt nevine žrtve, mogli su jasnije uvideti važnost obećanja, koje uključuje smrt Božjeg dragog Sina za pomirenje zbog njihovog greha i upoznaje ih sa zahtevima prekršenog zakona. Senka krsta je, kroz ovaj žrtveni sistem, dosegla nazad do početka, i postala zvezda nade, osvetljavajući mrak i užasnu budućnost, oslobađajući od njenog krajnjeg pustošenja.

Senka krsta je dosegla nazad do pretpotopnog doba, i oživela nadu nekolicine vernih u tim godinama iscrpljujućeg čekanja. Vera u krst je održala Noja i njegovu porodicu tokom tog užasnog iskustva kada je Bog kaznio svet za prestupanja Njegovog svetog zakona. Znanje o krstu i njegovom značaju je prouzrokovalo da Avram napusti svoju zemlju, svoj rod i kuću svog oca, i boravi sa svojim sinovima u zemlji stranaca. Za njega je pisano: „*I poverova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu*“. Mojsiju je u proročkoj viziji dopušteno da vidi Hristov krst, i da bolje razume značaj bronzane zmije koju je podigao u pustinji za isceljenje naroda. Ovaj pogled je uklonio ubod kazne za njegov lični greh, i pomirio ga sa odlukom da „*on mora umreti na gori, i pribрати se k rodu svojemu*“.

Jednostavni žrtveni sistem uspostavljen u početku od Gospoda da simbolizuje, ili predstavlja Hrista, bio je skoro potpuno izgubljen iz vida tokom ropstva dece Izrailjeve u Egiptu. Na njihovom povratku u Hanan, Mojsije im je, po božanskom nahođenju, dao detaljniji sistem, označen u Pismu kao „*svetinja i njena služba*“. Ovu zemaljsku svetinju, sa svakim detaljem njene konstrukcije, opreme i službe, trebalo je izgraditi i rukovoditi u skladu sa obrascem nebeske svetinje koja mu je pokazana na planini Sinaj. Svaka forma, ceremonija i detalj ove službe su imali značenje, i dizajnirani su da bi pokloniku dali potpunije razumevanje velikog lekovitog sistema.

U svetinji, Hristov krst je veliki centar celog nacrtu ljudskog iskupljenja. Oko nje je grupisana svaka istina Biblije. Iz nje zrači svetlost od početka do kraja obe ere. I ne zaustavlja se tu. Ona prodire u večnost, i detetu vere daje uvid u slavu budućeg večnog stanja. Da, i više od ovoga je postignuto krstom. Svemiru je manifestovana ljubav Božja. Knez ovoga sveta je izbačen. Optužbe koje je Sotona izneo protiv Boga su odbačene, a sramota koju je bacio na Nebo zauvek uklonjena. Pravda i nepromenljivost Božjeg zakona su podržani, a anđeli, kao i ljudi, su privučeni ka Iskupitelju. Hristov krst postaje nauka i pesma svemira.

Za autora „Krsta i njegove senke“ se može istinski reći, kao što je bio slučaj sa jednim čovekom iz prošlosti, da je „*silan u knjigama*“. On u ovoj knjizi svetu daje, u sažetoj formi, rezultate višegodišnjeg istraživanja na ovu temu. Kroz figure i simbole korišćene u službi u zemaljskoj svetinji, autor je Hristovo završno delo u nebeskoj svetinji učinio veoma jasnim. Sličnost i veza između tipa i anti-tipa je načinjena tako jasno da niko ne može da ne shvati velike centralne istine plana spasenja kakve su se odvijale u službi i obredu u zemaljskoj svetinji.

U ovim danima površnog istraživanja, i posledice čovekove teorije plana spasenja, pravo je osveženje pronaći knjigu kao što je „Krst i njegova senka“, koja uzdiže Isusa, i predstavlja Ga svetu onako kao što je otkriven u tipovima, osenčen u simbolima, određen u otkrivenjima proroka, otkriven u poukama datim Njegovim učenicima i onako kako je predstavljen u predivnim čudima učinjenim za sinove ljudske. Kao što je autor počastvovao Reč, neka sveti Duh, veliki Učitelj pravедnosti, počastvuje autora tako što će učiniti njegovu knjigu sredstvom spasavanja mnogih duša za Božje večno carstvo.

Dž. A. Irvin

Sadržaj:

Naslovi	str.
Odeljak 1 - Svetinja	5
1. Svetlost u tami	5
2. Šator	8
3. Istorija svetinje	9
Odeljak 2 - Nameštaj u svetinji	12
4. Kovčeg	12
5. Zlatni svećnjak	13
6. Sto sa hlebovima	15
7. Kadioni oltar i njegova služba	16
Odeljak 3 - Sveštenstvo	19
8. Hrist naš Prvosveštenik	19
9. Služba i delo prvosveštenika	20
10. Sveštenici	22
11. Leviti	23
12. Sveštenečke haljine	24
Odeljak 4 - Prolećni praznici	26
13. Pasha	26
14. Praznik beskvasnih hlebova	29
15. Prinos prvina	30
16. Pedesetnica	33
Odeljak 5 - Razni prinosi	35
17. Žrtva za greh	35
18. Žrtva paljenica	37
19. Nalevna žrtva	39
20. Jestivna žrtva	40
21. Žrtva za prestup	41
22. Žrtvovanje crvene junice	42
23. Zahvalna žrtva	44
24. Čišćenje gube	47
Odeljak 6 - Služba u svetinji	50
25. Predvorje i njegova služba	50
26. Služba u prvoj prostoriji svetinje	52
27. Čudesno proročanstvo	54
Odeljak 7 - Jesenji praznici	57
28. Praznik truba	57
29. Dan očišćenja, ili služba u drugoj prostoriji svetinje	59
30. Dužnost naroda na Dan očišćenja	62
31. Priroda suda	65
32. Praznik senica	68
Odeljak 8 - Levitski zakoni i ceremonije	70
33. Oproсна godina	70
34. Gradovi utočišta	73
35. Stena	76
36. Razni levitski zakoni	78
Odeljak 9 - Plemena Izrailjeva	82
37. Ruvim	82
38. Simeun	84
39. Levije	86
40. Juda	88
41. Neftalim	90
42. Gad	91

43. Asir	93
44. Isahar	94
45. Zavulon	96
46. Josif	97
47. Venijamin	100
48. Manasija	102
49. Sto četrdeset i četiri hiljade	103
50. Izgubljena plemena	107

Odeljak 1

Svetinja

1. POGLAVLJE

Svetlost u tami

SVAKOM putniku na uzburkanom životnom moru Gospod je dao kompas koji će ga, ako ga pravilno koristi, sigurno voditi u večno utočište počinka. Dat je našim prvim roditeljima na kapijama Edema, nakon što su propustili greh da uđe u ovu prelepu zemlju, kao i u svoje lične živote. Kompas se sastoji od sledećih reči koje je Gospod izgovorio sotoni: „*I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog*“. (1. Mojs. 3:15) Bog je u svako srce usadio neprijateljstvo prema grehu koje će, ako se poslušna, voditi do pravednosti i večnog života. Bilo koji čovek, kakav god bio njegov položaj ili zvanje u životu, koji će potpuno slediti božanski kompas smešten u njegovom srcu, prihvaćiće Hrista kao svog Spasitelja i biti odveden u svetlost Božje ljubavi i odobravanja. (Jovan 1:9)

Kao rezultat jedenja zabranjenog voća naših prvih roditelja, nad celom zemljom visila je tama božanske izjave: „*U koji dan okusiš s njega, umrećeš*“. (1. Moj. 2:17) Znakovi smrti i raspada uskoro su se videli u opadajućem lišću i uvenulom cveću. Nije se moglo pobeći od izjave: „*Plata za greh je smrt*“. (Rim. 6:23) Ali zračak nade probio je tamu kada je Bog izgovorio sotoni sledeće reči: „*Ono (seme ženino) će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati*“. (1. Moj. 3:15) Ove reči su otkrile činjenicu da za one koji bi negovali neprijateljstvo koje je Bog smestio u srce, postoji način da izbegnu smrt. Oni će živeti, a sotona umreti; ali pre svoje smrti on će ujesti za petu seme ženino. Ovo je bilo neophodno da bi se sotonina smrt osigurala, i da bi čovečanstvo moglo izbeći večnu smrt. (Jev. 2:14)

Pre nego što je čovek stavljen na probu, Očeva i Sinovljeva ljubav prema njemu bila je toliko velika da je Hrist obećao Svoj život kao zamenu ako čovek bude nadvladan sotoninim iskušenjima. Hrist je bio „*Jagnje koje je zaklano od postanja sveta*“. (Otk. 13:8) Ova predivna istina bila je predstavljena našim prvim roditeljima u rečima izgovorenim od strane Gospoda Sotoni: „*Ono (seme ženino) će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati*“.

Da bi čovek shvatio grozotu greha, koji će uzeti život bezgrešnog Sina Božjeg, od njega se zahtevalo da donese nevino jagnje, prizna svoje grehe nad njegovom glavom, i onda da mu svojom rukom oduzme život, simbol Hristovog života. Žrtva za greh bi bila prinesena, simbolizujući da će kroz Hristovu smrt sav greh konačno biti uništen u ognju poslednjeg dana. (Mal. 4:1-3)

Za čoveka okruženog tamom greha, bilo je teško da razume ove predivne nebeske istine. Zraci svetla koji iz nebeske svetinje obasjavaju jednostavne žrtve su bili tako zamračeni sumnjom i grehom, da je Bog, u Svojoj velikoj ljubavi i milosti, imao zemaljsku svetinju izgrađenu prema božanskom obrascu, i postavljene sveštenike, koji „*služe obličju i senu nebeskih stvari*“. (Jev. 8:5) Ovo je učinjeno da bi se čovekova vera mogla osloniti na činjenicu da na Nebu postoji svetinja čije službe su uspostavljene za iskupljenje čovečanstva. Prorok Jeremija je shvatio ovu veliku istinu i uzviknuo: „*Mesto je svetinje naše presto slave, visoko mesto od početka*“. (Jer. 17:12) David je znao za Božje prebivalište na Nebu, i kada je zapisivao za buduće generacije rekao je: „*Što je (Bog) prinikao sa svete visine svoje, Gospod pogledao s Neba na zemlju*“. (Ps. 102:19) Verni su uvek shvatali da kada god potraže Boga svim svojim srcem, „*molitva njihova dođe u stan svetinje Gospodnje na nebo*“. (2. Dn. 30:27)

Sva služba u zemaljskoj svetinji trebala je da pouči istini u vezi nebeske svetinje. Dok je zemaljski šator bio na snazi, put u nebeski šator nije bio otkriven; (Jev. 9:8) ali kada je Hrist ušao u Nebo da predstavi Svoju ličnu krv u korist čoveka, Bog je kroz Svoje proroke otkrio mnogo više svetlosti po pitanju svetinje na Nebu.

Jovanu, ljubljenom učeniku, data su mnoga viđenja tog veličanstvenog hrama. Video je

zlatni oltar, na kome su se, pomešane sa mirisnim kâdom, molitve zemaljskih svetih uzdizale pred Boga. U viziji je video svećnjak sa sedam žizaka ognjenih koji gore pred prestolom Božjim. Zavesa koja vodi u svetinju nad svetinjama se podigla, i on zapisuje: „*I otvori se crkva Božija na nebu, i pokaza se čivot zaveta Njegovog u crkvi Njegovoj*“. (Otk. 11:19)

U ovoj „*istinitoj skiniji, koju načini Gospod, a ne čovek*“, Hrist zalaže Svoju krv pred Ocem u korist grešnih ljudi. (Jev. 8:2) Tamo je Božji presto, okružen mnoštvom vojske anđela, koji čekaju da se povinuju Njegovim zapovestima; (Ps. 103:19,20) i odatle se šalju da odgovore na molitve Božje dece ovde na zemlji. (Dan. 9:21-23)

Nebeska svetinja je Jehovina velika silna kuća, odakle se, sva neophodna pomoć za odolevanje svakom Sotoninom iskušenju, šalje svakom ko je verom povezan sa njom.

Teško natovareno električno vozilo, koje se svojom vitkom rukom dohvata za žicu na nebu, kroz koju prima snagu iz silne kuće miljama udaljene, ilustracija je hrišćanina koji se bori. Dokle god veza traje, vozilo se, kroz najtamniju noć, glatko kreće gore-dole kao na brdu, ne samo šireći svetlost neposredno na put ispred sebe, već bacajući svoje zrake svetlosti u dalju i bližu tamu. Ali kada se veza za trenutak prekine, kako velika promena nastaje! Vozilo ostaje u tami, nemoćno da ide napred.

Tako i Hrist, naš veliki Prvosveštenik u nebeskoj svetinji, pruža Svoju ruku ka dole preko nebeskih zidina da obuhvati ruku svakom ko će verom posegnuti za njom i uhvatiti se za ponuđenu pomoć. Onaj čija se vera drži te pomoći, može bezbedno preći preko najstrmijih brda teškoća, i dok je njegova duša ispunjena svetlošću, on širi svetlost i blagoslov ka drugima. Dok god se verom čvrsto drži Boga, on ima svetlost i silu iz gornje svetinje; ali ako dozvoli sumnji i neverstvu da prekinu vezu, naći će se u tami, ne samo nemoćan da sam ide napred, već će biti i kamen spoticanja ostalima na putu.

Onaj ko ničemu ne dozvoli da prekine njegovu vezu sa nebom postaje zemaljsko prebivalište za Svevišnjeg; „*Jer ovako govori Visoki i uzvišeni, koji živi u večnosti, kome je ime Sveti: Na visini i u svetinji stanujem i s onim ko je skrušenog srca i smernog duha*“. (Isa. 57:15) Onaj ko se odvoji od greha i ostane daleko od njega, postaje hram svetog Duha. (1. Kor. 6:19,20) Bog voli da prebiva u srcima Svog naroda, (Efe. 3:17-20) ali greh negovan u srcu sprečava svetog Duha da tamo prebiva. (1. Jov. 3:15) Hrist kuca na vrata svakog srca, pozivajući sve da zamene greh za pravednost, da bi On mogao ući i prebivati sa njima. (Otk. 3:20)

Postoje tri hrama prikazana u Bibliji - nebeski hram, prebivalište Svevišnjeg, gde Hrist posreduje u našu korist; hram ljudskog tela, gde Duh Božji upravlja i vlada; i zemaljski hram, sa svojim tipskim službama, dizajniran da nauči čovečanstvo kako da primi božansku pomoć iz velikog skladišta na Nebu, tako da bi ih Bog mogao počastvovati tako što će neprestano prebivati sa njima. Zemaljska svetinja sa svojim tipovima i simbolima je kao moćni teleskopski objektiv, pomoću kojih se mogu videti nebeska tela koja bi inače bila nevidljiva. Neupućenom oku se ti objektivni čine kao obično staklo; ali astronomu, koji čezne da upozna nebeska čuda, ispunjeno je zanesenošću dok zuri kroz njih.

Na taj način će hrišćanin koji istražuje tipsku službu zemaljske svetinje, ne kao suvoparnu kolekciju, beživotne relikvije antičkog bogoslužjenja, već kao predivnu galeriju umetnosti, gde su, rukom vrhunskog Umetnika, prikazani veličanstveni delovi plana iskupljenja, biti zapanjen otkrivenom lepotom. Slike mu, takoreći, jasno govore sa platna. Pričaju predivnu priču o Spasiteljevoj ljubavi dok se njegova duša ne ispuni zanesenošću dok neprestano gleda u njih. On vidi živopisnu sliku sveštenika u snežno-beljoj odeći kako vodi crvenu junicu u grubu, neobrađenu dolinu, da je prinese kao žrtvu za greh. Vidi ga kako prska njenom krvlju na grubo stenje doline, kako bi poučio da je Hrist umro za najbezzvrednije, za najodbačenije. Ko može gledati u tu sliku a da mu se srce ne ispuni ljubavlju prema tako saosećajnom Iskupitelju?

Iznova posmatra sliku siromašnog grešnika koji teži da bude oslobođen greha; i dok posmatra svoju bogatu braću kako prolaze sa svojim jaganjcima za žrtve za grehe, siromahe sa njihovim golubovima i golubicama, tone nazad u očajanje jer nema ništa živo da prinese. Tada svetlost nade prska na njegovo lice dok mu neko govori, „Samo grst brašna će biti dovoljan.“ I dok grešnik posmatra kako sveštenik prinosi samlevenu pšenicu kao simbol blagoslovenog tela koje će se slomiti za njega, i čuje ga kako mu govori: „Tvoj greh je oprošten“, njegovo srce skače od radosti, kao što je činilo i srce jadnog čoveka kod banje Vitezde, koji nije imao nikoga da mu pomogne, kada mu je blagosloveni Učitelj rekao da uzme svoj odar i ide. (Jovan 5:2-9)

Ako svako ko čezne da sazna više o Hristu i Njegovoj beskonačnoj ljubavi bude proučavao tipove i simbole zemaljske svetinje, povezujući svaki od njih sa njegovim veličanstvenim anti-tipom, njegova duša će biti ispunjena zanesenošću. Poput teleskopskih objektiv, oni otkrivaju čudesne lepote u karakteru blaženog Iskupitelja, lepote koje se ne mogu otkriti ni na jedan drugi način.

Svakim tipom i simbolom službe u zemaljskoj svetinji naučava se zasebna i izrazita nebeska pouka; a kada se zajedno sagledaju formiraju čudesan slikoviti mozaik Hristovog božanskog karaktera koji može da naslika samo nebeski umetnik.

Nazivi za nebesku svetinju od strane različitih pisaca Biblije:

„stana svog“	Solomon	2. Dnevnika 6:39
„dvora“	David,	Psalam 48:3
„svetom dvoru Svom“	David	Psalam 11:4
„Crkva Božja“	Jovan	Otkrivenje 11:19
„stana svetinje svoje“	Isaija	Isaija 63:15
„istinotoj skiniji, koju načini Gospod“	Pavle	Jevrejima 8:2
„kući Oca mog“	Isus	Jovan 14:2
„S prestola, na kome sedi“	David	Psalam 33:14
„stana svetinje svoje“	Jeremija	Jeremija 25:30
„svetinjama“	Pavle	Jevrejima 8:2
„najsvetiji (put svetih)“	Pavle	Jevrejima 9:8

Imena za zemaljsku svetinju:

„svetinju zemaljsku“	Jevrejima 9:1
„prva skinija“	Jevrejima 9:8
„prilika za sadašnje vreme“	Jevrejima 9:9
„obličja nebeskih“	Jevrejima 9:23
„ne samo obličje stvari“	Jevrejima 10:1
„rukotvorenu svetinju“	Jevrejima 9:24
„prilika prave“	Jevrejima 9:24
„svetinje“	1. Korinćanima 9:13

Telo hrišćanina se naziva hram:

„Isus odgovori i reče im: Razvalite ovu crkvu, i za tri dana ću je podignuti... A On govoraše za crkvu tela svog“. (Jovan 2:19,21)

„Ili ne znate da su telesa vaša crkva Svetog Duha?“ (1. Kor. 6:19)

„Ako pokvari ko crkvu Božiju, pokvariće njega Bog: jer je crkva Božija sveta, a to ste vi“. (1. Kor. 3:17)

2. POGLAVLJE

Šator

ŠATOR postavljen u pustinji bio je prelepa građevina. Oko njega je bilo dvorište ograđeno lanenim zavesama, koje su bile okačene na srebrne kuke bronzanih stubova ukrašenih srebrom. Sa koje god strane da se pogleda, šator je bio predivan. Severna, južna i zapadna strana bile su izgrađene od uspravnih dasaka, visokih deset lakata, obloženih zlatom iznutra i spolja, pričvršćenih srebrnim postoljima ispod njih, i prečagama obloženih zlatom, koje su se provlačile kroz zlatne karike i protezale oko građevine. (2. Moj. 26:15-30) Prednji, ili istočni kraj, bio je ograđen zavesom „od porfire i od skerleta i od crvca i od tankog platna uzvedenog vezen“. (2. Moj. 36:37) Ona je okačena na pet stubova od akacijinog drveta obloženog zlatom, i još više je ulepšavala ulaz. Bogate nijanse duge na zavesi, sa izvezenim heruvimima, koja je formirala vrata građevine u kojoj je Bog obećao da će prebivati, bile su „senka“ ulaza u nebesku svetinju. Ovde, sa dugom slave koja okružuje Njegov presto, sedi Otac, dok deset hiljada puta deset hiljada anđela prolaze tamo-amo po Njegovoj zapovesti. (Otk. 4:2-4; 5:11)

Krov, ili pokrivač, šatora se sastojao od četiri zavese od tkanine i kože. Unutrašnja zavesa, kao ona na ulazu u šator, bila je od porfire, skerleta, crvca i tankog izvezenog platna. (2. Moj. 26:1) To je formiralo plafon, koji je bio slab prikaz nadstrešnice slave iznad Božjeg prestola, sa mnoštvom anđela spremnih da izvrše Njegove zapovesti. (Jezek. 1:28) Preko ovoga je bila zavesa od kozje dlake, iznad nje pokrivač od ovnujske kože obojene u crveno, a preko svega pokrivač od jazavičje kože, formirajući savršenu zaštitu od vremenskih nepravilnosti. (2. Moj. 26:14) Različite boje na pokrivačima, pomešane sa zlatnim zidom i velelepnom zavesom na ulazu, ili velom, kako se zvalo, su kombinovane da načine građevinu nadmašive slave.

Iznad šatora je počivao stub od oblaka danju i stub od ognja noću, koji je vodio Izrailjce u svim njihovim putovanjima. (2. Moj. 40:38) Usred pustinjske vrućine nalazio se rashlađujući, osvežavajući zaklon ispod senke stuba od oblaka za one koji su služili u šatoru ili vršili bogoslužje u njegovom dvorištu, dok je bez toga bila užasna pustinjska vrućina. (Isa. 32:2) Kakav predivan tip pokrivača koji Bog prostire iznad Svog naroda usred ovog izopačenog sveta, da bi se moglo stanovati u tajnom mestu Svevišnjeg i prebivati ispod senke Svemoćnog (Ps. 91:1) dok se nalazimo usred meteža i razdora ovog izopačenog sveta.

Onda je iznad svetog šatora bio nadvijen oblak, a noću, kad se smirila intenzivna vrućina i tama prekrila pustinju, veliki stub od ognja, „pred očima svega doma Izrailjevog, dokle god putovahu“. (2. Moj. 40:38) Božje neposredno, vidljivo prisustvo je osvetljavalo ceo logor, tako da su svi mogli bezbedno hoditi kroz tamu. Kakav izrazit tip hrišćanskog hoda je dat na taj način! Možda neće biti vidljivog svetla; ali kada ga okruži svetlost Božje prisutnosti, njegov put je svetao. David je znao ovo kada je zapisao: „Blago narodu koji zna trubni poklič! Gospode! U svetlosti lica Tvog oni hode“. (Ps. 89:15) Najslabije Božje dete koje veruje, ako će predati svoje srce Bogu, može imati blagoslovenu privilegiju da bude vođeno svetlošću Božjeg lica, sigurno od sotoninih zamki.

Unutar zlatnih zidova šatora, sveštenici božanskog imenovanja su vršili delo, predstavljajući plan iskupljenja u tipovima i simbolima.

Hristovo delo ima dve zasebne faze, jednu je vršio u prvoj prostoriji nebeske svetinje, drugu u drugoj. On svakom besplatno nudi spasenje. Mnogi ga prihvataju i započinju hrišćanski put. Hrist ispruža dole Svoju beskonačnu ruku da bi obuhvatio i podržao svakog ko prizove Njegovo ime, i nikakva zemaljska ili sotonina sila ne može prisiliti dete Božje da istupi iz Njegove zaštite. (Jovan 10:28,29) Jedini način da bilo ko bude izgubljen je da pusti tu beskonačnu ruku. Kao Petar, ako svoj pogled skinu sa Hrista i uprave ga na životno more, oni tonu, ukoliko, kao i on, ne poviču: „Gospode, pomagaj“, i tada bivaju izbavljeni od strane Spasitelja. (Mat. 14:28-31)

Hristovo delo je prikazano parabolom o ženidbi carevog sina. Svi gosti, dobri i zli, su se okupili na svadbi; ali kada je car došao da ispita goste, svi su izbačeni osim onih koji su odeveni u svadbenu ruho Hristove pravednosti. „Mnogo je zvanih, a malo izabranih“. (Mat. 22:1-14)

Bile su dve prostorije u svetinji, ili šatoru. U prvoj prostoriji služba se vršila svakodnevno tokom cele godine, što je simbolizovalo delo pozivanja gostiju i njihovo okupljanje na svadbi.

Jednog dana na kraju godine služba se vršila u drugoj prostoriji, što je simbolizovalo delo biranja između mnogih koji su prihvatili poziv, onih koji su dostojni večnog života, kao što je prikazano u paraboli carevog ispitivanja gostiju.

Tip:	Anti-tip:
Jev. 8:1-5. Zemaljska svetinja bila senka nebeske svetinje.	Otk. 11:19. Postoji hram na nebu.
Jev. 9:1-3. Zemaljska svetinja imala dve prostorije.	Jev. 9:24. Nebeska svetinja imala takođe dve prostorije.

3. POGLAVLJE

Istorija svetinje

ISTORIJA tipske službe, koje je zemaljski šator bio vidljivi prikaz, počela je kod kapije edemskog vrta, gde su naši prvi roditelji doneli svoje prinose i prikazali ih pred Bogom. Avelj je pokazao svoju veru u obećanog Spasitelja tako što je prineo životinju. On nije predstavio samo prolivenu krv životinje, već takođe i salo Gospodu, pokazujući veru u Spasitelja i volju da ostavi svoj greh. (1. Moj. 4:4; Jev. 11:4)

Pre nego što je Božji narod otišao u Egipat, njihovo bogoslužjenje je bilo jednostavno. Patrijarsi su živeli blisko sa Gospodom, i nisu im trebale mnoge forme ili ceremonije da ih nauče jednoj velikoj istini da se pomirenje za greh može izvršiti jedino smrću Nekog ko je bezgrešan. Bio im je potreban samo grub oltar i nevino jagnje da bi svoju veru povezali sa beskonačnim nosiocem greha.

Kako su patrijarsi putovali od mesta do mesta, postavljali su svoje oltare i prinose svoje žrtve, i Bog im se približavao, često pokazujući Svoje prihvatanje njihovih prinosa tako što je slao oganj sa neba da spali žrtve.

Od svih žrtava zabeleženih u knjizi Postanja (1. Mojsijeva), nijedna nije tako bliska sa velikim anti-tipskim prinosom kao ona koja se zahtevala od Avrama, kada ga je Bog pozvao da prinese svog jedinog sina. Test vere nije bio jednostavno u činjenici da je Isak bio njegov jedini zakoniti sin, već je Avram razumeo da će kroz Isakovo potomstvo doći Mesija; a prinošenjem Isaka Avram je odsecao jedinu nadu za svoje spasenje, kao i za spasenje sveta. Ali njegova vera se nije pokolebala. On je verovao da isti Bog koji je izveo čudo darujući mu sina, može tog sina vratiti iz smrti da bi ispunio obećanje koje je dao. (Jev. 11:17-19)

Gospod je odabrao tačno mesto za prinošenje Isaka. Rekao je Avramu: „*Idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati*“. (1. Moj. 22:2) Kako su Avram i Isak krenuli na svoje nezaboravno putovanje, bili su vođeni od strane Gospoda na brdo Moriju; i kada su stigli, Avram je sagradio oltar i na njemu vezao Isaka, spreman da ga žrtvuje; ali mu je Gospod zadržao ruku.

Mesto gde je pokazana takva lojalnost Bogu nakon toga je uvek bilo počastvovano od Gospoda. Ali kao i Gospod, i đavo je pazio na ovo mesto. Znao je da je ono sveto Jehovi, jer je onde testirao veru čoveka kojeg je počastvovao nazivajući ga Svojim prijateljem. (Jakov 2:23)

Više od četiri stotine godina nakon što su deca Izrailja ušla u obećanu zemlju, sotona je držao ovo mesto. Ono je bilo neprijateljeva tvrđava usred Izrailja. Ali na kraju ga je osvojio David, koji ga je učinio prestonicom svog carstva; kasnije je Jerusalim nazvan „*Davidov grad*“. (2. Sam. 5:6-9)

Gumno Orne Jevusejina, gde se anđeo Gospodnji pokazao Davidu, bilo je na istom ovom mestu. Prorok je rekao Davidu da podigne oltar na gumnu, i David je onde učinio specijalno posvećenje Gospodu. Nekoliko godina kasnije hram, koji je sagrađen a da se ni čekić nije čuo, zauzeo je ovo isto zemljište. (2. Dn. 3:1) Bog je osvojio, i kreirao mesto koje bi zauvek trebalo da

bude posvećeno Njegovim prisustvom. Ali Njegov narod je bio neveran, i kada je Gospod svetla došao u Svoj lični hram, bio je prezren i razapet, a sveti grad i položaj svetog hrama pali su u ruke neznabošcima.

Sotona danas budno čuva ovo mesto, sa namerom da ga nikad više ne ispusti. Ali dolazi vreme kada će, nasuprot sotoni i svoj njegovoj vojsci, isti Spasitelj koji je odbačen u Svom ličnom hramu svojim stopalima zauzeti mesto na Maslinskoj Gori, (*Zah. 14:4-11*) i ceo položaj starog Jerusalima će biti pročišćen; tada će Novi Jerusalim sići sa Neba i spustiti se na to mesto koje je učinjeno svetim posvećenjem Božjeg izabranog naroda. Božji veličanstveni nebeski hram će biti na gori Sion (Moriji), i nikad više neće pasti u ruke neprijatelja. Bog kaže: „*namestiću (Ja) svetinju svoju usred njih navek*“.

Ukratko naznačivši temu od izgubljenog do obnovljenog Edema, vratićemo se u doba kada je Izrailj izašao iz Egipta.

Potčinjeni životu neprekidno teškog rada i okruženi paganskom tamom, deca Izrailjeva su izgubila iz vida značaj njihovih jednostavnih žrtava. Zbog svog robovanja, bili su lišeni privilegija koje su uživali drevni patrijarsi, provodeći mnogo vremena u zajednici sa Bogom, i skliznuli su veoma blizu egipatskoj idolatriji. Kada ih je Bog izveo iz Egipta, objavio im je Svoj zakon sa Sinaja, i onda im dao isti sistem bogoslužjenja koji su sledili patrijarsi. Ali je morao sa njima da postupa kao sa decom. Zato što nisu mogli da shvate istine bez jednostavnih ilustracija, Bog im je dao sistem bogoslužjenja koji su sledili Avram, Isak i Jakov, ali u dečijem obliku, kao što bi i mi mogli da koristimo dečije metode da naučimo decu lekcije koje odrasli lako mogu da razumeju.

Skliznuli su tako daleko da nisu mogli razumeti kako Bog može živeti sa njima, budući da je nevidljiv, pa je On rekao: „*I neka mi načine svetinju, da među njima nastavam*“ (*2. Moj. 25:8*) Stub od oblaka iznad šatora i Božje vidljivo prisustvo koje se manifestovalo unutra, pomoglo je Izrailjcima da lakše razumeju stvarno Gospodnje prisustvo sa njima.

Ova svetinja je bila senka, ili model, nebeske svetinje; a Gospod je tako isplanirao službu da je svako delo bilo tip, ili prikaz, dela koje će Božji Sin uraditi na zemlji i na Nebu za iskupljenje izgubljene rase. To je bila najlepša očigledna pouka ikada data čovečanstvu.

Dok su Izrailjci bili ulogoreni kod Sinaja, svetinja je bila dovršena, i tokom njihovog četrdesetogodišnjeg lutanja u pustinji oni su je nosili sa sobom. Kada su dospeli u obećanu zemlju, na nekoliko godina je postavljena u Galgalu, (*Is. Nav. 5:10,11*) a nakon toga je premeštena u Silom, (*Is. Nav. 18:1; 19:51*) gde je ostala mnogo godina. Kada je David bežao od Saula, šator je bio u Novu, (*1. Sam. 21:1-6*) jer su onde sveštenici postavljali hlebove pred Gospodom svakog Šabata. Sledeće mesto na kojem je bio smešten je visina u Gavaonu. (*1. Dn. 16:39; 21:29*) Šator je ostao u Gavaonu dok nije premešten u Jerusalim od strane Solomona. Josif Flavije nam kaže da je Solomon „*šator koji je podigao Mojsije, i sve posude potrebne za službu prinošenja žrtava Bogu*“, premestio u hram.

David je čeznuo da sagradi dom za Gospoda; ali zbog mnoštva njegovih ratova Bog je dao uputstvo da bi njegov sin trebao da ga sagradi. Kada se Solomon ustoličio na svom prestolu, podigao je veličanstvenu građevinu i posvetio je Gospodu. Bog je pokazao Svoje odobravanje tako što je Njegova slava ispunila hram. Solomon nije sam isplanirao hram; Bog je plan otkrio Davidu, kakav je imao i za šator koji je otkrio Mojsiju. David nije trebalo da vidi njegovu izgradnju, ali kada je plan za izgradnju predao Solomonu, rekao je: „*To mi je sve došlo pisano rukom Gospodnjom da bih znao sve kako šta treba uraditi*“ (*1. Dn. 28:11-19*)

Istorija Solomonovog hrama je zapravo istorija religijskog iskustva dece Izrailjeve. Kada su se odvojili od Gospoda, hram je bio zanemaren, a ponekad je čak pretrpeo i nasilje. Opljačkao ga je Sisak, car Egipta. (*1. Car. 14:25,26*) Na podstrek Jodaja, opravio ga je Joas, (*2. Car. 12:4-14*) koji je kasnije lično opljačkao njegovo blago da bi umilostivio Sirce. (*2. Car. 12:17,18*) Ahaz je kasnije ne samo oskrnavio njegovo blago, već je takođe oskrnavio njegovu svetu oblast. (*2. Car. 16:14,18*) Pod vladavinom dobrog cara Jezekeje hram je bio očišćen i bogoslužjenje je obnovljeno; (*2. Dn. 29:3-35*) ali je čak i Jezekeja uzeo njegovo blago da bi načinio sporazum sa Asircima. (*2. Car. 18:13-16*) Opet je bio zagađen Manasijinom idolopokloničkom službom. (*2. Car. 21:4-7*) „Dobri car Josija“, kada je imao oko osamnaest godina, opravio je i pročistio hram, i opet uspostavio njegovu službu. (*2. Car. 22:3-7*) Konačno, zbog nevernosti Božjeg izabranog naroda, sveti hram je spaljen do temelja, a njegovo blago odneseno u Vavilon. (*2. Car. 25:9, 13-17*)

To je bilo skoro sedamdeset godina pre nego što je obnova hrama od strane Zorovavelja bila

završena i hram posvećen sa velikom radošću. (*Jezdra 6:16-22*) Irod je potrošio četrdeset i šest godina za obnovu Zorovaveljevog hrama, sve dok u Hristovim danima nije bio veličanstvena građevina. (*Jovan 2:20*)

Božje prisustvo je prebivalo sa Njegovim narodom u prebivalištima koja su Mu pripremali, od vremena kada je šator podignut u pustinji, pa kroz celu istoriju njihovih duhovnih lutanja sve do tog nezaboravnog dana kada su simboli slavljeni četiri hiljade godina našli svoje ispunjenje u anti-tipu na krstu Golgote. Zatim se uz veliku buku slavna zavesa Irodove veličanstvene građevine pocepala od vrha ka dnu, jer je Gospod zauvek otišao iz Svog hrama. (*Mat. 27:50,51*) Pre ovoga, službe su bile uspostavljene od strane Boga; nadalje su bile samo duboko izrugivanje, jer je Bog napustio svetinju. (*Mat. 23:37,38*) Hram je ostao do 70. godine n.e., kada su ga Rimljani uništili. Danas je sveto mesto obuhvaćeno muslimanskom džamijom.

Poslanica Jevrejima pokazuje da je vodeći apostol jasno naučavao anti-tipsko ispunjenje tipova i senki svetkovanih toliko mnogo godina. Ne bi trebalo zaboraviti da su dar Duha proroštva i Gospodnji Šabat uvek bili povezani sa službom u svetinji. Nemamo razloga da sumnjamo da je tokom rane istorije hrišćanske crkve predmet svetinje i Hristovog anti-tipskog dela na Nebu bio jasno shvaćen od strane hrišćana; ali kada im je Biblija oduzeta, Gospodnji Šabat sakriven, i kada se više nije čuo glas Duha proroštva koji vodi crkvu, tada su izgubili iz vida predivno anti-tipsko delo predstavljeno drevnom službom u svetinji.

Ali došlo je vreme za početak velikog suda na Nebu, kada su Otac i Sin, sa Svojom pratnjom svetih anđela, prešli u svetinju nad svetinjama nebeske svetinje. Nijedna zemaljska pompezna svečanost se ne može ni porediti sa ovom veličanstvenom procesijom. Bog ju je kreirao da bi se mogla prepoznati na zemlji, i On je zadao poruku koja se treba objaviti stanovnicima zemaljskim, usmeravajući njihovu pažnju na aktivnosti Sina Božjeg. Ovo je poznato kao poruka prvog anđela u Otk. 14:6,7. Veliko mnoštvo je prihvatilo poruku i njihova pažnja je bila usmerena na Spasitelja; ali nisu razumeli anti-tipsko delo svetinje, i stoga su očekivali da Spasitelj dođe na zemlju. Međutim, umesto dolaska na zemlju, On je otišao u drugu prostoriju nebeske svetinje, da započne delo suda.

Ovo mnoštvo, koje je okupila poruka prvog anđela, je volelo svog Gospoda; i u njihovoj težnji da saznaju zašto nije došao na zemlju, približili su Mu se tako da je On, u odgovoru na njihove usrdne molitve, usmerio njihovu pažnju na nebesku svetinju. Tamo su videli kovčeg Božjeg zaveta u kojem se nalazi Njegov sveti zakon, prihvatili su Njegove zahteve, i počeli da svetkuju Šabat Gospodnji. Služba u svetinji, Šabat i Duh proroštva su uvek bili ujedinjeni u starim vremenima; i kada je svetlost anti-tipske službe u svetinji došla Božjem narodu, On im je opet dao Duh proroštva, da im otkrije svečane istine po pitanju Hristove službe na nebu, koju drugačije ne bi razumeli.

ŠATOR

Sagradio ga Mojsije u pustinji,	2. Moj. 40:1-38
Uskladišten u Solomonov hram,	1. Car. 8:4; 1. Dnev. 22:19

HRAM

Sagradio ga Solomon,	2. Dnev. pog. 2-5
Uništili ga Vavilonjani,	2. Dnev. 36:17-19
Obnovio ga Zorovavelj,	Jezdra 6:13-15
Opravio ga Irod,	Jovan 2:20
Napušten od Gospoda,	Matej 23:37,39
Uništili ga Rimljani,	Matej 24:2, ispunjeno 70. god. n.e.

Odeljak 2

Nameštaj u svetinji

4. POGLAVLJE

Kovčeg

KOVČEG je bio centralna figura cele svetinje. Prekršeni zakon koji se nalazio u kovčegu bio je jedini razlog svih žrtvenih službi, tipske i anti-tipske. Kada je Bog dao uputstva za izgradnju svetinje, Njegova prva instrukcija je bila: „*Neka načine kovčeg od drveta sitima, u dužinu od dva lakta i po, a u širinu od podrug lakta, i u visinu od podrug lakta*“. (2. Moj. 25:10) Bio je obložen čistim zlatom iznutra i spolja, sa zlatnim vencem oko vrha.

Zaklopac kovčega se zvao presto milosti i bio je od čistog zlata. Na svakom kraju prestola milosti su se nalazili heruvimi od skovanog zlata, raširenih krila zaklanjajući kovčeg, i licima usmerenim ka Božjem zakonu koji se nalazio unutra.

Velika uteha leži u činjenici da je sam Gospod prestolom milosti zaklopio prekršeni zakon; i onda je On, milostivi Bog, zauzeo položaj na sedištu, tako da svaki grešnik koji dođe ispovedajući svoje grehe može primiti milost i oproštenje. Taj presto milosti, sa oblakom slave, vidljivi prikaz Božjeg prisustva, i njegovi heruvimi zaklanjači, je prilika, ili „senka“, prestola velikog Boga, koji se predstavlja kao „*milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom*“. (2. Moj. 34:5-7)

Unutar kovčega nalazila se Gospodnja lična kopija tog svetog zakona koji je u početku dat čovečanstvu. „*Gde nema zakona nema ni prestupa*“. (Rim. 4:15) „*Greh se ne primaše kad ne beše zakona*“; (Rim. 5:13) stoga Gospod nikad ne bi mogao izagnati naše prve roditelje iz edemskog vrta (1. Moj. 3:22-24) zbog njihovog greha, ako nisu imali znanje o Njegovom svetom zakonu. Bog u Svojoj svetoj knjizi nikada nije otkrio kako je našim prvim roditeljima objavio Svoj zakon; ali kada je bilo neophodno da opet upozna Svoj narod sa zakonom, nakon njihovog dugog ropstva u Egiptu, imao je zabeležen izveštaj o tom događaju koji uliva strahopoštovanje, tako da bi generacije koje dolaze mogle znati da je Bog sišao sa Neba i izgovorio deset zapovesti sa jasnim glasom za uši Izrailja. (5. Moj. 4:10-13)

Nakon što je Bog objavio deset zapovesti sa vrha planine Sinaj, napisao ih je na dve kamene ploče, i dao Mojsiju sa instrukcijom: „*Metni ih u kovčeg*“. (2. Moj. 31:18) Kovčeg je bio smešten u najsvetiju prostoriju svetinje, gde smrtno oko nije moglo gledati na njega, osim prvosveštenika, i on samo jednog dana u godini, kada je ulazio da škropi krv Gospodnjeg jarca pred i na presto milosti da načini pomirenje zbog prekršenog zakona koji je unutar kovčega.

„*Plata za greh je smrt*“, (Rim. 6:23) a prekršeni zakon zahteva smrt svakog grešnika. U tipskoj službi krv je prskana povrh zakona (3. Moj. 16:15) da bi se pokazala vera u Hristovu krv, koja pravednika oslobađa zahteva, ili prokletstva zakona. (Gal. 3:13)

Bog se sastajao sa Svojim narodom iz oblaka slave koji je počivao iznad prestola milosti, između heruvima. (2. Moj. 25:21,22) Ovaj zlatni heruvim sa raširenim krilima bio je prikaz heruvima zaklanjača koji okružuje Božji presto na Nebu. (Jez. 28:14,16)

Ne može biti vladavine bez zakona. Sama ideja o carstvu je uvek povezana sa zakonom. Ne bi moglo biti suda bez zakona kao sudskog merila. Bog izjavljuje da: „*koji u zakonu sagrešiše, po zakonu će se osuditi*“. (Rim. 2:12) Sve Božje zapovesti su pravedne. (Ps. 119:172) Tvrđa, ili temelj, Njegovog prestola su pravda i sud. (Ps. 97:2)

„*U kovčegu ne beše ništa osim dve ploče kamene*“, (1. Car. 8:9) je božanski zapis. Krčag sa manom je stavljen „*pred Gospoda*“, (2. Moj. 16:33,34) a Aronov procvali štap je smešten „*pred svedočanstvo*“ (4. Moj. 17:10) Pavlovo nabranje svog sadržaja u svetinji nad svetinjama po njihovom redu je neke navelo da pretpostave da su u neko vreme krčag sa manom i Aronov štap bili smešteni u kovčeg; ali kovčeg je načinjen za svrhu prebivanja Božjeg zakona. (5. Moj. 10:1,2)

Nečistim rukama nije bilo dozvoljeno da dodirnu kovčeg. Uza je poginuo kada je posegnuo rukom da ga umiri kada je posrnuo ovan koji ga je nosio; (2. Sam. 6:6,7) a hiljade „*Vet-Semešana*“

je poginulo jer su gledali u njega. (1. Sam. 6:19) Nikom osim Levita nije bilo dozvoljeno da nosi sveti sanduk. (5. Moj. 10:8)

Povodom bitke sa Filistejima, nevaljali sinovi Ilija prvosveštenika su nosili kovčeg na bojno polje, i Filisteji su ga zaplenili; ali Bog je uticao na njihova srca da ga vrata Izrailju sa zlatnom žrtvom za prestup. (1. Sam. 4:3-11) Kada je Solomonov hram sagrađen, kovčeg je smešten u svetinju nad svetinjama, gde je ostao dok ga prorok Jeremija, pre vavilonskog ropstva, nije uzeo i sakrio u pećinu među planinama, da ne bi pao u ruke neznabožaca. (2. Makavejska 2:1-8) Pisac Apokrifna navodi da će se kovčeg pojaviti u poslednjim vremenima. Bilo da se kopija zakona koji je Bog dao na Sinaju ponovo pojavi ili ne, postojaće kopija istog tog zakona, koja će biti napisana kao vatrenim perom na nebesima pred začuđujućim pogledom stanovnika zemlje pred Hristov drugi dolazak na zemlju (Ps. 97:6; 98:2) Taj sveti zakon je merilo kojim će nam svima biti suđeno. Taj zakon će osuditi krivca; jer „*greh je bezakonje*.“ (1. Jov. 3:4) Isti zakon koji osuđuje krivca će svedočiti za pravednost onih koji su, kroz veru u Hrista, pokušali da hode u skladu sa njegovim svetim zapovestima, ponizno tražeći oprostaj za svaki prestup. (Rim. 3:21)

Tip:	Anti-tip:
2. Moj. 26:33. Kovčeg smešten u svetinju nad svetinjama.	Otk. 11:19. Kovčeg viđen u nebeskoj svetinji.
2. Moj. 25:21,22. Božje vidljivo prisustvo se očitivalo iznad prestola milosti.	2. Moj. 34:57. Bog se predstavlja kao milostiv, žalostiv i spor na gnev.

5. POGLAVLJE

Zlatni svećnjak

ZLATNI svećnjak sa svojih sedam zlatnih žižaka nalazio se na južnoj strani prvog dela svetinje. Bio je načinjen od zlata oblikovanog radničkim čekićem. (2. Moj. 25:31-37) Bilo je potrebno mnogo jakih i veštih udaraca da bi se oblikovali ti delikatni cvetovi i čašice; ali svećnjak je trebao biti načinjen prema nebeskom modelu da bi naučio čovečanstvo nebeskim poukama. (2. Moj. 25:40)

Jovanu, ljubljenom učeniku, bilo je dozvoljeno da pogleda u prvu prostoriju nebeske svetinje, i tamo je video sedam zlatnih svećnjaka. Takođe je ugledao Spasitelja među veličanstvenim svećnjacima, kojih je zemaljski svećnjak bio senka.

Objašnjavajući Jovanu značenje onoga što je video, Hrist je rekao: „*Sedam svećnjaka koje si video jesu sedam crkava*“. (Otk. 1:12-20) Broj sedam u Bibliji označava potpuni broj. Svećnjak od skovanog zlata sa svojih sedam čašica za žiške je bio „*obličje i sen nebeskih stvari*“. (Jev. 8:5) Njegovih sedam krakova, od kojih svaki visoko drži žiške, predstavlja Božju crkvu.

Pojedinac koji sačinjava deo „*crkve prvorodnih, koji su napisani na nebesima*“, (Jev. 12:23) će često osećati radnikov čekić; „*Jer smo Njegov (Božji) posao, sazđani u Hristu Isusu za dela dobra*“. (Efe. 2:10) Tada, „*Ljubazni! Ne čudite se vrućini koja vam se događa za kušanje vaše, kao da vam se šta novo događa*“. (1. Pet. 4:12) To vas Vrhovni majstor samo oblikuje da biste postali deo velike crkve koja je napisana na nebesima.

Tipski svećnjak drži sedam žižaka. Ljubljani učenik je takođe video nebeske žiške, po čijem su modelu zemaljski načinjeni. Pred Božjim prestolom na Nebu video je sedam žižaka ognjenih, „*koje su sedam Duhova Božjih*“. (Otk. 4:2,5) Hristova crkva je svećnjak koji treba da održava svetlost usred moralne tame. Spasitelj kaže: „*Vi ste videlo svetu*“. Rečeno je da je Duh Gospodnji oči Gospodnje koje „*gledaju po svoj zemlji da bi pokazivao silu svoju prema onima kojima je srce celo prema Njemu*“. (2. Dn. 16:9) Tada sjajnost našeg svetla zavisi od stanja našeg srca. Duh po zemlji traži one čija su srca savršena prema Bogu, i on će se „*snažno držati*“ takvih: njihova svetlost neće potamneti.

Žišci u zemaljskoj svetinji su trebalo da gore neprestano. (3. Moj. 24:2) Tako hrišćanin treba stalno da dopušta Duhu Božjem da vlada u njegovom životu, i tako širi svoju svetlost.

Niko osim prvosveštenika nije mogao izvoditi sveto delo paljenja žižaka u zemaljskoj svetinji; on ih je pripremao i palio svako jutro i večer. (2. Moj. 30:7,8) Tako da nam niko, osim našeg Prvosveštenika, koji je „u svačemu iskušan, kao i mi“, (Jev. 4:15) ne može dati pomoć koja nam je potrebna. Ujutru nam je potreban Njegov Duh da nas vodi tokom dana; a uveče nam je potreban da bi nam osvetlio umove dok preispitujemo dnevno delo, da bismo mogli detektovati mane i izgubljene niti u ogrtačima naših života. Pripremanje i paljenje žižaka je bio predivan tip sa svakodnevnim lekcijom za nas danas. To je bila karika u tom čudesnom trostrukom tipskom lancu službe upražnjavane svakog jutra i večeri, dok „sve mnoštvo naroda beše napolju i moljaše se izvan“ svetinje. (Luka 1:10) Kompletna žrtva paljenica, kâd i gorući žišci unutar svetinje - sve to je predstavljalo predivan tip koji nikad neće izgubiti svoju lepotu.

Kad god pojedinac u svojoj duši ispuni anti-tip tipske „*potpune*“ žrtve paljenice, to jest, potpunog predanja Bogu, stavi sebe i sve što ima na oltar da bude spaljeno u Božjoj službi onako kako On nalaže, taj pojedinac će, bio on bogat ili siromašan, učen ili neuk, biti pokriven mirisnim kâdom Hristove pravednosti, i njegovo ime će biti zapisano sa crkvom prvorodnih na Nebu; i ovde na ovoj grehom proklesnoj zemlji, kako bude išao tamo-amo, on će biti deo velikog svećnjaka, i iz njegovog života će svetleti svetli zraci Duha Božjeg.

U mnogim srcima može se javiti pitanje: „kako ja mogu postati svetlonoša na zemlji?“ Kada je Zorovavelj pod veoma negativnim okolnostima pokušavao da obnovi hram u Jerusalimu, naišao je na vreme kada su se teškoće pojavile kao planine pred njim. Tada je Gospod poslao Svog proroka sa porukom da mu pomogne i da ga ohrabri. Zahariji je dato viđenje zlatnih svećnjaka, a takođe mu je pokazano odakle dolazi ulje koje snabdeva žiške. Video je dve masline, jednu sa desne strane čaši a drugu sa leve, koje su kroz zlatne cevčice održavale žiške snabdevene uljem, da bi mogli jasno svetleti. (Zah. 4:1-14) Prorok je pitao anđela o značenju onoga što je video. Anđeo mu je u odgovoru rekao: „*To je reč Gospodnja Zorovavelju: ne silom ni krepošću nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama*“. Zatim je poručio Zorovavelju da ide napred, i rekao da će planine teškoća postati ravnica pred njim, i kao što su njegove ruke sigurno položile temelj doma Gospodnjeg, tako sigurno će ga dovršiti.

Zorovavelj je verom hodio u rečima proroka koji su prorekli kako i kada će Jerusalim biti obnovljen; (2. Dn. 36:23; Jer. 25:12; Osija 1:7) ali ti proroci su bili mrtvi, i on se sada suočio sa poteškoćama da je možda iskušan da pomisli da će se pojaviti proroci za koje se to nikad nije očekivalo. Tada je Bog poslao živog proroka sa porukom ohrabrenja, da održi svetlost, i da omogući Zorovavelju da krene još jače i dovrši delo prorečeno od strane mrtvih proroka.

Ne možemo razumeti Reč Božju bez Duha koji treba da nam rasvetli umove. Svetlo sija do stepena u kojem prihvatamo reč i rizikujemo sve zbog nje: i kada dođemo u teškoće sledeći uputstva data kroz mrtve proroke, Gospod šalje poruke snage i ohrabrenja kroz živog proroka, da bi nas osposobio da krenemo još jače do pobede.

„*Ovo su dva uljana sina (darodavci svetla), koji stoje kod Gospoda sve zemlje.*“ Duh Božji prati reč koja je posvećena ljudima, koji će davati svetlost. Šta god da su Božji proroci u prošlosti otkrili čoveku - je svetlost; i onima koji su se strogo pridržavali Božjeg svedočanstva datog preko Njegovih proroka, iako je možda prošlo stotine godina od kada je svedočanstvo dato, je govoreno sa naklonošću od strane živog proroka, kao što je Zaharija govorio Zorovavelju.

Tip:	Anti-tip:
2. Moj. 40:24. Zlatni svećnjak u prvoj prostoriji zemaljske svetinje.	Otk. 1:12. Jovan video sedam zlatnih svećnjaka na Nebu.
2. Moj. 25:37; 40:25. Bilo je sedam žižaka na svećnjaku.	Otk. 4:2,5. Jovan video sedam ognjenih žižaka pred prestolom Božjim na Nebu.
2. Moj. 30:7,8. Prvosveštenik pripremao i palio žiške u zemaljskoj svetinji.	Otk. 1:12-18. Jovan video Hrista, našeg Prvosveštenika, među zlatnim svećnjacima na Nebu.

3. Moj. 24:2. Žišci su neprekidno goreli, stalno šireći svetlost.

Jovan 1:9. Sveti Duh obasjava svaku dušu koja dolazi na svet, bilo da ga ona prihvata ili odbacuje.

6. POGLAVLJE

Sto sa hlebovima

STO SA HLEBOVIMA je bio smešten na severnoj strani prve prostorije u svetinji. Sto je bio dva lakta visok, lakat širok i lakat i po visok. Bio je obložen čistim zlatom, i kao i kadioni oltar bio je ukrašen zlatnim vencem oko vrha. (2. Moj. 25:23-30; 40:22)

Na Šabat su Leviti pravili dvanaest vekni, ili kolača, beskvasnog hleba. (1. Dn. 9:32; 3. Moj. 24:5) Ovi kolači su se vrući postavljali na sto svakog Šabata, (3. Moj. 24:8; 1. Sam. 21:3-6; Mat. 12:3,4) složeni u dva reda, ili gomile, po šest u redu, sa čistim kâdom na svakom redu. (3. Moj. 24:6,7)

Hleb se nalazio na stolu tokom cele sedmice. Neki prevodi ga nazivaju „hleb prisustva.“ Na kraju sedmice sveštenici su ga uklanjali i jeli. (3. Moj. 24:9) Ovo objašnjava zašto sveštenik Ahimeleh nije imao običnog hleba na Šabat da dâ Davidu, jer su sveštenici imali običaj da jedu „posvećeni hleb“ tog dana. (1. Sam. 21:4) Nije bilo po zakonu da se običan hleb priprema na Šabat; zapovest je veoma jasna da sav hleb za kućnu upotrebu na Šabat treba da se pripremi šestog dana. „Ovo kaza Gospod: Sutra je subota, odmor svet Gospodu; šta ćete peći, pecite, i šta ćete kuvati, kuvajte danas; a šta preteče, ostavite i čuvajte za sutra.“ (2. Moj. 16:22,23) Ali Gospod je naložio da Leviti treba da pripremaju hlebove svakog Šabata. (1. Dn. 9:32)

Celokupna služba vezana za sto sa hlebovima se vršila na Šabat. Hleb se pripremao na Šabat, i postavljao se na sto dok je vruć. Sledećeg Šabata je uklanjan, i sveštenici su ga taj isti dan pojeli.

Sveštenici su služili „obličju i senu nebeskih stvari“ tako da za nas postoji nebeska pouka u anti-tipu hlebova. To je bio konstantan prinos, uvek pred Gospodom. Poučava da je čovek i u vezi privremene i duhovne hrane potpuno zavisao od Boga, i oboje nam jednako dolaze kroz Onog ko „svagda živi da se može moliti“ za nas pred Ocem. (Jev. 7:25)

Ovaj, kao i svi ostali tipovi službe u svetinji, je našao svoje ispunjenje u Hristu. On je istinski hleb. Rekao je: „Ja sam hleb živi koji siđe s neba; koji jede od ovog hleba živeće vavek; i hleb koji ću ja dati telo je moje“. Onda je dodao: „Ako ne jedete telo Sina čovečijeg... nećete imati život u sebi“. (Jovan 6:51-53) Čak ni učenici nisu mogli razumeti Hristove reči, i gundali su. Isus je pročitao njihove misli, i rekao im: „Duh je ono što oživljava; telo ne pomaže ništa. Reči koje vam ja rekoh duh su i život su“. (Jovan 6:63) Njegove reči su istinski hleb, koji treba da jedemo.

Kao što je hleb u Božjem prisustvu bio uklanjan iz svetinje i pojeđen, tako je Isus rekao: „A reč što čujete nije moja nego Oca koji me posla“. (Jovan 14:24) Biblija je došla direktno od Boga. Bog ju je dao Hristu, Hrist je naznačio prorocima posredstvom Svog anđela, a proroci je dali ljudima. (Otk. 1:1)

Mi često čitamo Bibliju kao samu formu pobožnosti, ili da bi dobili nešto da damo drugima; ali ako hoćemo u naše duše da primimo njenu životodavnu moć, moramo je imati „vruću“, toplu sa Neba.

Ne postoji prikladnije vreme da dopustimo Bogu da govori našim dušama kroz Svoju reč nego što je to na Šabat, kada odlažemo naše svetovne brige i poslove, i odvajamo vreme da proučavamo svetu Reč i dopustimo joj da uđe u najskriveniji deo srca dok ne čujemo da se Bog obraća nama, a ne drugome.

Sveštenici nisu trebali samo da postavljaju tople hlebove na sto na Šabat, već je kasnije taj isti hleb trebalo biti pojeđen i postati deo samog njihovog bića. Bog je osmislio to da Njegov narod svakog Šabata treba da stekne sveže iskustvo u božanskim stvarima, što će ih bolje pripremiti za susret sa sedmičnim iskušenjima. Duša koja na Šabat ne stiče više iskustva nego bilo kojeg drugog dana, ne uspeva da drži Šabat kao što bi Bog za njega želeo. (Jez. 20:12) Možemo imati nekoliko

minuta tihog proučavanja reči na Šabat, kada čujemo da se Gospod obraća nama posebno; ali ako reči nisu prisvojene u naš život, neće nam dati trajnu snagu. Dok su sveštenici jeli hleb pripremljen prethodnog Šabata, oni su ga asimilovali, i na taj način primili snagu za dnevne dužnosti.

Petar je očigledno razumeo ovu istinu kada je opominjao crkvu da teži za razumnim mlekom da bi time uzrasla, i rekao je da će ako ovo učine biti „sveštenstvo sveto“. (1. Pet. 2:2-5) Ovde je tajna pravog hrišćanskog življenja. Večni život ne dolazi u dušu kroz forme i ceremonije. Na svom mestu one su u redu; ali večni život rezultira hraneći se istinskim hlebom koji dolazi iz Božjeg prisustva - Božje svete Reči, blagoslovene Biblije.

Tip:	Anti-tip:
2. Moj. 25:30. Hlebovi su uvek pred Gospodom.	Jovan 6:48. Hrist je rekao: „Ja sam hleb života.“
3. Moj. 24:5. Bilo je dvanaest hlebova, broj plemena Izrailja.	1. Kor. 10:17. Govoreći crkvi, Pavle je rekao: „Jer smo jedan hleb, jedno telo mnogi.“

7. POGLAVLJE

Kadioni oltar i njegova služba

ZLATNI oltar, ili kadioni oltar, se nalazio pred zavesom u prvoj prostoriji svetinje. Bio je lakat u kvadratu i dva lakta visok, sa rogovima na svakom uglu. Oltar je napravljen od sitima, ili drveta akacije, i bio je sav obložen čistim zlatom. Oko vrha se nalazio predivan venac od zlata, a ispod venca su bile karike, u kojima su se nalazile poluge za nošenje oltara, potpuno obložene čistim zlatom. (2. Moj. 30:1-6)

Unutar zlatnog venca koji je okruživao vrh oltara, neprekidno je goreo sveti oganj, (2. Moj. 30:8) iz kojeg se uzdizao mirisni dim od kâda koji se prinosio svakog jutra i večeri. Miris je prožimao celu svetinju, i bio je nošen povetaracem koji je duvao daleko izvan predvorja.

Kâd, koji se sastojao od četiri vrste mirisnog tamjana i smole jednake težine, pripreman je prema božanskom uputstvu. Bio je veoma svet, i ako bi neko pravio sličan tome, čak i miris samo, istrebio bi se iz naroda. (2. Moj. 30:34-38) Samo prvosveštenik je trebalo da vrši svetu dužnost stavljanja kâda na zlatni oltar pred Gospoda. (2. Moj. 30:7,8)

Oltar i mirisni kâd u zemaljskoj svetinji su bili primer dela koje naš veliki Prvosveštenik vrši za nas. (Jev. 8:5) Naši umovi bi trebalo da su često usmereni na Hristovo delo u nebeskoj svetinji. (Jev. 3:1) Kada mu je rečeno da sagrađi svetinju, Mojsiju je bilo „omogućeno da vidi“ nebeski model od kojeg je on trebalo da načini „senku“. (2. Moj. 25:40) Jovanu, ljubljenom učeniku, nekoliko puta je bilo dopušteno da u viziji vidi Spasitelja kako vrši službu u nebeskoj svetinji. Video je nebesko biće kako stoji kod veličanstvenog zlatnog oltara. Držao je kâd koji je prinosio na taj sveti oltar. Koliko mora da mu je uzdrhtala duša kad je video taj dragoceni kâd dodat slabim, nesigurnim molitvama svetaca koji se bore ovde na zemlji. On je video te molitve, nakon što je dodat kâd, kako se uzdižu pred Boga, i bivaju prihvaćene jer su kâdom učinjene mirišljavim. (Otk. 8:3,4) „Jer (mi) ne znamo za šta ćemo se moliti kao što treba, nego sam Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanim. A Onaj što ispituje srca zna šta je misao Duha, jer po volji Božijoj moli se za svete“. (Rim. 8:26,27) Ali čak ni Duh ne bi mogao predstaviti molitve grešnih smrtnika pred čistim i svetim Bogom bez dodavanja mirisnog kâda.

Kada je Hrist Svoje učenike pripremao za Njegovo odvajanje od njih lično, uverio ih je: „Šta god uzvištete u Oca u ime moje, daće vam“. (Jovan 16:23) Sila u imenu je karakter pojedinca koji nosi ime. Ime dragog Spasitelja je počastvovano, i svaka molba podneta u to ime je odobrena u nebeskim dvorovima jer je Isus živeo bezgrešnim životom. On „ne znaše greha“. Knez ovog sveta nije imao ništa u Isusu, (Jovan 14:30) jer je On bio čist i svet, bez ijedne mrlje greha. Hristova pravednost čini da naše molitve budu prihvaćene pred Ocem.

Jovan je video kako se dim od kâda sa molitvama svetaca uzdiže pred Oca. Naše molitve, učinjene mirišljivim pravednošću Hrista našeg Spasitelja, posredstvom svetog Duha su predstavljene pred Ocem. Jovanu je u viziji izgledalo kao oblak dima koji nosi molitve i mirisni kâd pred presto Beskonačnog. Najslabiji svetac koji zna kako da iznese svoje molitve pred presto milosti u ime bezgrešnog Isusa, ima na raspolaganju sva nebeska blaga. Da i najbogatiji milioner na zemlji potpiše svoje čekove u zemaljskim bankama, ne može se ni na koji način porediti sa privilegijom hrišćanina.

Isusovo ime je često na beznačajan način dodato molitvama. Mnogo molitvi je izgovoreno iz puke forme bogoslužnja, i ne uzdiže se više od glave onog ko ih upućuje; ali svaka molitva vere doseže do uha Boga svemira. David je razumeo šta je predstavljeno kâdom, i molio se: „*Nek izade molitva moja kao kâd pred lice Tvoje, dizanje ruku mojih kao prinos večernji*“. (Ps. 141:2)

Kao što nije bilo drugog dela svakodnevnog službe koja je sveštenika dovodila tako direktno u Božje prisustvo kao što je prinošenje kâda, tako ne postoji deo naše verske službe koja nas dovodi tako blizu Učitelju kao što je izlivanje naših duša u najusrdnijoj molitvi. U stara vremena, kao i u anti-tipu, molitva vere je ulazila u „*stan svetinje*“ Boga na nebesima. (2. Dn. 30:27)

Jagnje je svakog jutra i večeri spaljivano u predvorju na bronzanom oltaru u vreme kada se na oltar postavljao novi kâd. (2. Moj. 29:38-42) Zlatni oltar je bio „*oltar neprestanog posredništva*“, koji predstavlja molitve Božjeg naroda koje neprestano izlaze pred Njega; dok je bronžani oltar bio „*oltar neprestanog pomirenja*“, predstavljajući uklanjanje i uništenje greha - jedine stvari koja nas razdvaja od Boga i sprečava da naše molitve budu odgovorene.

Jutarnje i večernje jagnje je prinošeno kao potpuna žrtva paljenica za ceo zbor, pokazujući njihovu želju da uklone greh i da se posvete Gospodu, tako da bi se njihove molitve sa mirisnim kâdom mogle uzdići sa oltara.

U starom Izrailju, ljudi koji su živeli blizu hrama okupljali su se u vreme žrtve, i često „*Sve mnoštvo naroda beše napolju i moljaše se Bogu u vreme kađenja*“. (Luka 1:10) Navika jutarnje i večernje molitve u kući potiče iz ovog tipskog bogoslužnja. Verni Izrailjci koji su bili daleko od hrama molili bi se licem okrenutim ka hramu gde se kâd uzdizao svakog jutra i večeri. Josif Flavije kaže da se kâd prinosio u vreme kada je sunce uveče zalazilo, i ujutru kada je izlazilo.

Tip je bio predivan, ali anti-tip ga daleko prevazilazi. U nebeskoj svetinji postoji nepresušna zaliha Hristove pravednosti. U tipu se kâd *uvek* uzdizao, simbolizujući na taj način da je u svako doba, dana ili noći, kada duša koja se bori vapi za pomoć, ili daje hvalu i slavu za primljenu pomoć - njena molitva uslišena. Ujutru, dok se dnevne dužnosti čine veće nego što ljudska snaga može da podnese, opterećena duša se može setiti da se u tipu sveža zaliha kâda postavljala na oltar svakog jutra, a iz anti-tipske nebeske svetinje pomoć će doći za taj dan onome ko traži božansku pomoć u Isusovo ime. (5. Moj. 33:25) Uveče, dok preispitujemo dnevno delo i pronalazimo da je pokvareno grehom, dok klečimo priznajući svoje grehe, tu je blažena uteha znanja da će na nebu mirisni kâd Hristove pravednosti biti dodat našim molitvama; kao što je u tipu oblak od kada štitio sveštenika, (3. Moj. 16:13) tako će Hristova pravednost pokriti naše dnevne greške; a Otac, gledajući na nas, će videti jedino neuprljanu odeću Hristove pravednosti. Ako potpunije shvatimo privilegiju molitve, često ćemo reći: „*Veoma ću se sa prorokom, radovati u Gospodu, ... jer me obuču u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me, kao kad ženik namesti nakit i kao kad se nevesta ukrasi uresom svojim*“. (Isa. 61:10)

Nije na sve molitve koje su prihvaćene pred Bogom odmah dat odgovor, jer to ne bi bilo uvek najbolje za nas; ali svaka molitva kojoj je dodat miris Hristove pravednosti je smeštena na nebeski oltar, i biće odgovorena u vreme za koje Bog misli da je pravo. Jovan je video one koji služe pred Božjim prestolom držeći u svojim rukama „*čase pune kâda*“, koje su, kaže on, bile „*molitve svetih*“. (Otk. 5:8) Ove molitve su bile prihvaćene, jer je *dodati* kâd bio tako mirišljiv da je Jovan rekao da su čase bile pune kâda.

U tipskom delu onaj ko je pokušao da iskoristi mirisni kâd za svoju ličnu upotrebu bio je istrebljen iz Božjeg naroda; nije smelo biti kopiranja kâda. (2. Moj. 30:37,38) Nikakva vatra se nije smela koristiti za spaljivanje kâda osim one koja je uzeta sa oltara pred Gospodom. Nadav i Avijud, dok su bili pod uticajem jakog pića, su prineli „*tuđ oganj*“ pred Gospoda, i bili su ubijeni. (3. Moj. 10:1-10) Njihova sudbina je jasna pouka svima koji ne cene savršenost Hristove pravednosti, i pojave se pred Bogom obučeni u „*nečiste haljine*“ svoje lične pravednosti. (Isa. 64:6)

Kada je kuga pogodila Izrailjev zbor, prvosveštenik Aron je stavio kâd u kadionicu i

protrčao kroz narod, „i ustavi se pomor.“ (4. Moj. 16:46-48) Sveti kâd je spaljivan jedino na zlatnom oltaru i u sveštenskim kadionicama. Ostalim Levitima nije bilo dozvoljeno da ga spaljuju. (4. Moj. 16:3-35) Sveštenici koji su izvodili delo koje na poseban način simbolizuje Hristovo delo, su bili jedini koji su mogli spaljivati kâd pred Gospodom.

Rogovi zlatnog oltara su često bili mazani krvlju žrtve za greh, simbolizujući tako da je Hristova smrt učinila da naše molitve budu odgovorene i da možemo biti odeveni u Njegovu pravednost. Kao što miris kâda nije bio ograničen na svetinju, već je u vazduhu bio nošen do okolne blizine - na taj način, kada je neko odeven u Hristovu pravednost, od njega će se širiti uticaj koji će od onih koji dođu u kontakt sa njim biti prepoznat po njegovom mirisu nebeskog porekla.

Tip:	Anti-tip:
2. Moj. 30:1-3; 40:26. Zlatni oltar se nalazio pred zavesom.	Otk. 8:3. Na nebu se nalazi zlatni oltar pred Božjim prestolom.
2. Moj. 30:7,8. Prvosveštenik je spaljivao kâd na zlatnom oltaru svakog jutra i večeri.	Otk. 8:3,4. <i>Mnogo</i> kâda je dodato molitvama <i>svih</i> svetaca, i onda su se uzdigle pred Boga.
2. Moj. 30:9; 3. Moj. 10:1-9. Onaj ko spaljuje kâd sa tuđim ognjem je trebao biti pogubljen.	Isa. 64:6. Onaj ko je odeven u svoju pravednost će biti uništen.

Odeljak 3

Sveštenstvo

8. POGLAVLJE

Hrist naš Prvosveštenik

SPASITELJ ima mnogo naziva, jer On „nasleđem preslavnije ime dobi“ (*Jev. 1:4*) od sve vojske nebeskih anđela. Od mnogih naziva koji su Mu podareni, nijedan nije draži čovečanstvu od „Jagnje Božje“ (*Jovan 1:29,36*) i „Prvosveštenik“. Svojevremeno ove dve službe, On uzdiže slabo palo čovečanstvo gore, gde mogu učestvovati u Njegovom veličanstvenom carstvu blagodati, čak i dok se nalaze usred ove grehom proklete zemlje.

U tipskoj službi onaj ko je shvatio da je grešnik morao je doneti jagnje za žrtvu za greh. Sveštenik nije mogao vršiti službu za njega bez ovog prinosa. (*3. Moj. 4:27-29*) Cela ta služba je bila samo velika vaspitna pouka, čineći put spasenja tako jednostavnim da niko nije mogao da ga ne razume. Kada shvatimo da smo sagrešili, setimo se našeg „Jagnjeta“, priznajmo naše grehe, i u Njegovo ime oni su oprošteni; tada On služi kao Prvosveštenik pred Ocem u našu korist. On navodi zasluge Svoje krvi, i odevom Svoje besprekorne pravednosti pokriva naš život uprljan grehom, i mi stojimo pred Ocem „prihvaćeni u Ljubljenu“. (*Efe. 1:6*) Kako možemo da ne volimo Njega koji je ponudio Svoj život za nas? Hrist je o Svom Ocu mogao reći: „Zato me Otac ljubi, jer ja dušu svoju polažem“. (*Jovan 10:17*) Čak je i Očeva beskonačna ljubav prema Njegovom Sinu ovim činom bila uvećana.

U tipu, krv žrtve za greh se prolivala u predvorju, i onda je sveštenik ulazio u svetinju sa krvlju da je predstavi pred Gospodom. (*Jev. 9:12*) Spasitelj je dao Svoj život kao žrtvu za greh ovde na zemlji; i kako je ušao u nebesku svetinju kao Prvosveštenik, nazvan je „Preteča.“ Ne postoje uslovi pod kojim se, osim što je ušao „unutar zavese“ nebeske svetinje, to ime primenjuje na Spasitelja. (*Jev. 6:19,20*)

U svim monarhističkim oblicima vladavine preteča je poznat lik. U velelepnoj uniformi, sa njišućim perjem, on jaše napred i najavljuje približavanje kraljevske kočije. Iako je od publike koja čeka uvek pozdravljen sa radošću, on ipak nije centar pažnje; njihove oči ne prate njega dok prolazi, već su okrenute na put kojim je došao da bi uhvatili prvo svetlucanje kraljevske ugledne ličnosti čije je on preteča.

Od mnogih snishodljivosti u ulozi našeg blaženog Učitelja, ovo je jedna od najvećih. Kada je ušao u Nebo kao moćni Osvajač nad smrću i grobom, pred svom nebeskom vojskom i predstavnicima drugih svetova, ušao je kao preteča za nas. On je predstavio „njišući snop“, one koji su izašli iz svojih grobova u vreme Njegovog vaskrsenja, kao uzorak rase za koju je morao da umre da bi je iskupio, (*Efe. 4:8; Mat, 27:52,53*) usmeravajući na taj način pažnju tog predivnog zbora na put odakle je On došao da pazi kraljevsku porodicu - da, jer je kraljevska porodica učinjena takvom posredstvom Njegove krvi. (*Otk. 1:6; 5:10*) To je samo grupa siromaha, slabih smrtnika koji se sapliću i često padaju uz put; ali kada dosegnu nebesku kapiju, ući će u „nasledstvo Božje, i postati sunaslednici sa Hristom.“ (*Rim. 8:17*)

To što je Hrist ušao unutar zavese kao naša Preteča značilo je mnogo za nas, jer celo Nebo posmatra Božju crkvu na zemlji. Kada ste od strane neprijatelja kušani da sumnjate u Božju ljubav i brigu, setite se da ste na račun velike žrtve koja je učinjena, tako dragi Ocu da „ko tiče u vas, tiče u zenicu oka Njegovog“. (*Zah. 2:8*) Nebo i zemlja su blisko ujedinjeni otkada je Hrist ušao unutar zavese kao naša Preteča. Pažnja svakog anđela u slavi je usmerena na one koji teže da slede Hristove korake. (*1. Pet. 2:21*) „Nisu li svi (anđeli) službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji će naslediti spasenje?“ (*Jev. 1:14*) Zašto bi posrtali putem, i razočarali nebesku vojsku koja pazi na nas da dođemo istim putem kojim je naš Preteča prošao kao moćni Osvajač nad smrću i grobom?

Ali nemojmo nikad zaboraviti da je to krvavi put. „*Koji ne psova kad Ga psovaše; ne preti kad strada; nego se oslanjaše na Onog koji pravo sudi*“ (1. Pet. 2:23) Ne možemo slediti Njegove korake u svojoj ličnoj snazi. Iz tog razloga „*beše dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i veran poglavar sveštenečki pred Bogom, da očisti grehe narodne. Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju. Zato, braćo sveta, zajedničari zvanja nebeskog, poznajte poslanika i vladiku, kog mi priznajemo, Isusa Hrista*“ (Jev. 2:17,18; 3:1)

U zemaljskoj službi nije samo prvosveštenik vršio službu, već takođe i obični sveštenici, jer nije bilo moguće za jednog čoveka da obavlja sav posao; ali je zahtevano da posao u tipskim službama koji su vršili svi sveštenici predstavlja delo našeg Prvosveštenika. Delo u toku jedne godine se uzimalo kao tip celog dela našeg Prvosveštenika. Tokom godine „*ulažahu sveštenici svagda u prvu skiniju i savršivahu službu Božiju*“ Ovo se nastavljalo cele godine, osim jednog dana; na taj dan služba se menjala a „*u drugu (prostoriju) ulažase sam poglavar sveštenečki, ne bez krvi, koju prinosi za sebe i za narodna neznanja*“ (Jev. 9:6,7) Ovi sveštenici su služili „*obličju i senu nebeskih stvari*“ (Jev. 8:5)

Kada je Hrist ušao u Nebo, otišao je kao anti-tip zemaljske službe koju je Bog uspostavio, i započeo Svoje delo unutar prve zavesne nebeske svetinje. Kada se tipsko delo, uspostavljeno od strane Boga, u prvoj prostoriji zemaljske svetinje potpuno ispunilo u svom anti-tipu, On je prošao kroz drugu zavesu (Jev. 9:3) u veličanstvenu prostoriju anti-tipske svetinje nad svetinjama. Onde je trebalo da izvodi čudesnu službu koja će se završiti uklanjanjem i potpunim uništenjem greha pravednih, kojih se iskupljena vojska ni sam Bog nikad više neće sećati.

Kada Hrist bude stajao na staklenom moru, i stavljao sjajne blistave krune na glave grupe koja je, nesigurnim korakom i kroz padajuće suze, putovala putem koji je učinjen svetim stopama njihovog Preteče, i koja je odevena u odeću ubeljenu u krvi Jagnjeta, On će videti rad Svoje duše i biti zadovoljan. (Isa. 53:11) Radovaće se nad njima sa pevanjem, i celo Nebo će odzvanjati melodijom dok će se anđeli koji su služili pod njihovim Zapovednikom u delu spasavanja duša, pridružiti u pevanju: (Sof. 3:17) „*Onome što sedi na prestolu, i Jagnjetu blagoslov i čast i slava i država va vek veka*“ (Otk. 5:13)

Naš Prvosveštenik:

Jev. 7:25. „*Zato i može vavek spasti one koji kroza Nj dolaze k Bogu*“.

Jev. 4:15. „*Može postradati sa našim slabostima*“ „*Koji je u svačemu iskušan kao i mi, osim greha*“.

Jev. 2:18. „*Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju*“.

Jev. 2:17. „*On je milostiv i veran poglavar sveštenečki*“.

Jev. 7:25. „*On svagda živi da se može moliti za nas*“.

9. POGLAVLJE

Služba i delo prvosveštenika

U ranim vremenima patrijarsi su bili sveštenici nad svojim domaćinstvima, i Božji prvobitni plan je bio taj da najstariji sin treba da zauzme mesto svog oca kao sveštenik porodice; ali zbog greha najstarijeg sina Božji plan je često bio osujećen. Gospodnje reči upućene Kainu ukazuju da je zbog greha on uskraćen za svoj nasleđen položaj: „*Nećeš li biti mio, kad dobro činiš? A kad ne činiš dobro, greh je na vratima*“ (1. Moj. 4:7) Greh je sprečio Kaina da bude „*mio*“.

Ruvim, Jakovljevi prvenac, je zbog greha prestao da bude „*prvi gospodstvom i prvi snagom*“, što je bilo njegovo nasleđeno pravo. (1. Moj. 49:3,4; 1. Dn. 5:1,2) Kada je bio tek mladić, Josif je razvio te crte karaktera koje su mu dale „*uzvišenost*“ nad njegovom braćom. Vrlo je verovatno da je šareni ogrtač koji mu je dao otac, (1. Moj. 37:3,4) od strane njegove braće protumačen kao pokazatelj njegovog stupanja u sveštenstvo.

Bog je dao Svog Prvenca za iskupljenje sveta; i iz tog razloga je u Božjim planovima prvenac uvek nasleđivao posebne privilegije. Njemu je pripao dupli deo očevog imanja, (5. Moj. 21:17) sveštenstvo, i, prvenaštvo u Isakovom potomstvu, čast da bude praotac Mesije. Ako bi se prvenac pokazao nedostojan, njegovo nasledstvo je bilo dato drugima kao u Ruvimovom slučaju, gde je Juda postao Hristov praotac, Josif primio dupli deo a Levije primio sveštenstvo. (1. Dn. 5:1,2; 4. Moj. 3:6,9) Prvenci su tako često bili nedostojni zbog greha tako da je Gospod, kada je izveo Izrailj iz Egipta, rekao: „Evo uzeh Levite između sinova Izrailjevih za sve prvence što otvaraju matericu među sinovima Izrailjevim; zato će moji biti Leviti.“ (4. Moj. 3:12,13) Zato što je Levijevo pleme ostalo verno Bogu u vreme krize, Bog ih je izabrao da služe pred Njim; (5. Moj. 33:8-11) i kada je uspostavljena služba u svetinji, sveštenstvo je dato Aronu i njegovim sinovima, a ostatak Levijevog plemena je trebalo da obavlja posao u svetinji pod upravom sveštenika. (2. Moj. 28:1) Aron je bio određen da služi kao prvosveštenik a njegovi sinovi kao obični sveštenici, i najstariji sin je trebalo da preuzme službu prvosveštenika po Aronovoj smrti. (2. Moj. 29:29; 4. Moj. 20:25-28)

Osvećenje za sveštenučku službu je bila najimpozantnija ceremonija. Aron je bio obučen u haljine koje su za njega načinjene pod Božjom upravom. Nekoliko žrtava je bilo zaklano, a krv ovna za osvećenje se trebala namazati na vrh desnog uha, palac desne ruke i palac desnog stopala Arona i njegovih sinova, označavajući da su njihove uši, ruke i stopala osvećeni za službu Bogu. Beskvasni hleb označava „čistotu i istinu“, (1. Kor. 5:8) a desno rame žrtve za osvećenje je celo stavljano u ruke Aronu i njegovim sinovima - „Kome je vlast na ramenu“. (Isa. 9:6) Oni su trebalo da nose bremena naroda. Ulje pomazanja i krv su se onda škropili na Arona i njegove sinove, simbolizujući Hristovu krv i svetog Duha, koji je sam mogao potpuno da ih kvalifikuje da ispune svetu službu. (2. Moj. 29:5-35)

Sveštenstvo u Aronovoj porodici se nije prekidalo sve dok, zbog greha Ilija i njegovih sinova, promena nije bila neophodna; i za neko vreme je Samuilo Efraćanin izvršavao službu vodećeg sveštenika u Izrailju. (1. Sam. 1:1;19,20) Avijatar je bio svrgnut iz sveštenučke službe u ispunjenju proročanstva datog Iliju. (1. Car. 2:26,27) A za Sadoka, koji je izvršavao službu prvosveštenika u vreme Davida i Solomona, mnogi su mislili da je Ilijev unuk. Kako su se Izrailjci odvojili od Gospoda, sveštenstvo je postalo iskvareno, dok u vreme Hrista nije kupljeno i prodato za novac.

Bog je isplanirao da prvosveštenik treba mnogo bliže da predstavlja Hrista nego bilo koji drugi sveštenik. Delo svakog sveštenika je bilo tip Hristovog dela, ali obični sveštenici su vršili posao samo u predvorju i prvoj prostoriji svetinje, dok prvosveštenik nije služio samo u predvorju i prvoj prostoriji, kao obični sveštenici, već je sam odlazio u svetinju nad svetinjama. (Jev. 9:7) Aron je povremeno prinosio žrtvu paljenicu na bronzani oltar u predvorju. (1. Dn. 6:49)

Bilo je nemoguće za jednog čoveka da vrši sav posao u svetinji koji simbolizuje Hristovo delo, i iz tog razloga je postojala grupa običnih sveštenika da bi pomagali prvosvešteniku. Uvek je pravilo da viši službenik može vršiti službu koja je ispod njega. Prvosveštenik je prinosio žrtve paljenice u predvorju i žrtve za greh u prvoj prostoriji. Pavle govori o prvosveštenučkom prinosu žrtve za greh gde se krv unosila u svetinju. (Jev. 13:11) U žrtvama za greh za sveštenike i zbor krv je unošena unutar svetinje. (3. Moj. 4:3-7, 13-18) Čini se veoma podesno da je prvosveštenik trebalo da prinese žrtve za greh za obične sveštenike i za ceo zbor. U većini žrtava za greh meso se jelo u prvom delu svetinje, a krv nije unošena u svetinju. (3. Moj. 10:17,18) Dok je prvosveštenik mogao vršiti bilo koji posao u prvoj prostoriji koji su mogli vršiti ostali sveštenici, postojala je dnevna služba u prvoj prostoriji svetinje koju niko nije mogao vršiti do prvosveštenika. Samo on je mogao paliti kâd na zlatnom oltaru pred Gospodom, i ukrašavati i paliti žiške na zlatnom svećnjaku. Svakog jutra i večeri, dva puta na dan tokom cele godine, prvosveštenik je služio u prvoj prostoriji svetinje. (2. Moj. 30:7,8)

Vrhovna služba cele godine bila je na deseti dan sedmog meseca, kada je prvosveštenik ulazio u svetinju nad svetinjama da vrši pomirenje za grehe naroda. Na njegovim grudima u kamenju naprsnika bila su upisana imena dvanaest plemena, simbolizujući Hrista našeg Prvosveštenika dok misli na nas pojedinačno, i priznaje naša imena dok ona dolaze na razmatranje gore pred Boga.

Tip:	Anti-tip:
2. Moj. 28:1,2. Pozvan od Boga.	Jev. 3:1-3. Određen od Boga.
2. Moj. 29:29. Sveštenstvo se prenosilo sa oca na sina.	Jev. 7:23,24. Živi zauvek.
3. Moj. 16:1-20. Prvosveštenik vršio tipsku službu pomirenja na kraju godišnje službe.	Jev. 9:14,26. Hrist Svojom žrtvom vrši pomirenje za greh.

10. POGLAVLJE

Sveštenici

POSTOJALO je dva reda sveštenstva, Melhisedekovo i levitsko. Melhisedekov red je prethodio levitskom. U vreme Avrama, sveštenik Melhisedek je bio car Salima a ujedno i sveštenik Boga Svevišnjeg. (1. Moj. 14:17-20) Iako u Bibliji nije puno rečeno o Melhisedekovom redu sveštenstva, ono je bilo superiornije od levitskog jer je Hrist učinjen sveštenikom po redu Melhisedekovom. (Jev. 6:20)

Levitski red je trajao od vremena kada je Izrailj izašao iz Egipta do krsta; od tada imamo Hristovo sveštenstvo, kojeg su svi zemaljski sveštenici bili tip. Budući da je Hrist sveštenik po redu Melhisedekovom, mi sada živimo pod Melhisedekovim redom sveštenstva. Ima mnogo datih pojedinosti po pitanju levitskog reda; i kako su svi levitski sveštenici služili „*obličju i senu nebeskih stvari*“, kada proučavamo levitsko sveštenstvo mi zapravo proučavamo sveštenečko delo našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista.

Levitsko sveštenstvo je bilo podeljeno na dvadeset i četiri reda. (1. Dn. 24:1-19; 2. Dn. 3:14) Svaki red je imao svog poglavara ili upravitelja svetinje. (1. Dn. 24:6,31) Ovo se nastavilo do vremena Hrista. (Luka 1:8) Kada se Spasitelj vazneo na nebo, poveo je mnoštvo oslobođenih zarobljenika; (Efe. 4:8) i kada je Jovanu u viziji pokazana prva prostorija nebeske svetinje, sa svojih sedam žižaka ognjenih koji gore pred Božjim prestolom, video je dvadeset i četiri starešine kako sede na dvadeset i četiri prestola, i poklanjaju se Jagnjetu govoreći: „*iskupio si nas Bogu krvlju svojom od svakog kolena i jezika i naroda i plemena, i učinio si nas Bogu našem careve i sveštenike*“. (Otk. 4:4; 5:8-10) U ovome vidimo anti-tip dvadeset i četiri reda sveštenika. Poglavari, ili starešine, svakog reda imaju presto časti, i oni su carevi i sveštenici po redu Melhisedekovom. Ostatak mnoštva koje je Hrist uzeo na Nebo nije pomenut, ali je logično pretpostaviti da oni sačinjavaju redove kojih su dvadeset i četiri starešine poglavari.

Samo je Aronovim potomcima bilo dozvoljeno da služe kao sveštenici. (4. Moj. 3:10) U tipu, sveštenik koji nije mogao dokazati svoju genealogiju direktno od Arona, prvog pvosveštenika, bio je izbačen iz sveštenstva; (Jezdra 2:62) tako i u anti-tipu hrišćanin koji ne može dokazati svoju direktnu vezu sa Hristom, nebeskim Prvosveštenikom, nikada neće postati jedan od „*carskog svešteštenstva*“. (1. Pet. 2:9; Otk. 20:15)

Bog se na isti način postarao za podršku svih različitih redova sveštenstva. „*Gospodnja je zemlja i šta je god u njoj*.“ (Ps. 24:1) Srebro, zlato i stoka na hiljadama planina, sve pripada Njemu. (Ps. 50:10-12) Čovek je postavljen kao upravitelj nad Gospodnjim nasledstvom, i Gospod kao Svoj deo zahteva jednu desetinu od svega na zemlji. „*I svaki desetak zemaljski od useva zemaljskog i od voća, Gospodnji je, svetinja je Gospodu*“. (3. Moj. 27:30-33)

O desetku Gospod kaže: „*A sinovima Levijevim evo dajem (Ja) u nasledstvo sve desetke od Izrailja za službu njihovu što služe u šatoru od sastanka*“. (4. Moj. 18:20-24) Pojedinaac koji sebično koristi svih deset delova za sebe, ne čuvajući jednu desetinu za Gospoda, kriv je za potkradanje Gospoda. „*Eda li će čovek zakidati Boga? A vi mene zakidate; i govorite: U čem Te zakidamo? U desetku i u prinosu*“. (Mal. 3:8-11) Avram je dao verni desetak Melhisedeku; (1. Moj. 14:17-20) a Jakov je obećao da će dati desetak od svega, čak iako primi samo hranu i odeću. (1. Moj. 28:20-22) Oni koji pripadaju velikom domaćinstvu vernih i koji su Avramova deca „*činiće dela Avramova*“. (Jovan 8:39) Oni će dati verni desetak za podršku onih koji, kao levitski sveštenici, daju svoje

živote za unapređenje Hristovog carstva na zemlji. Kao što su sveštenici živeli „od svetinje,... Tako i Gospod zapovedi da oni koji jevanđelje propovedaju od jevanđelja žive“. (1. Kor. 9:9-14)

Tip:	Anti-tip:
Jev. 8:5. Zemaljski sveštenici služili „obličju i senu nebeskih stvari“.	Jev. 10:10. „Osvećeni smo prinosom tela Isusa Hrista jednom“.
1. Dnev. 24:1-19,31. Sveštenici su bili podeljeni u dvadeset i četiri reda, sa poglavarom nad svakim redom.	Otk. 4:4,5; 5:8-10. Jovan video dvadeset i četiri starešine u prvoj prostoriji nebeske svetinje.
Jez. 2:62. Čuvao se zapis svih koji su imali pravo da služe u sveštenučkoj službi.	Otk. 20:15. Niko od onih čija imena nisu zapisana u knjigu života neće biti spasen.

11. POGLAVLJE

Leviti

JEDNO celo Izrailjevo pleme je bilo odvojeno za službu u svetinji. Ako se setimo poslednjih reči izgovorenih Leviju od strane Jakova dok je ležao na svojoj smrtnoj postelji, možemo se začuditi da su njegovi potomci izabrani za to sveto delo. Kada se Jakov opominjao Levijevih greha, skoro da je objavio kletvu umesto blagoslova na svog sina, i završio je sa ovim rečima: „Razdeliću ih po Jakovu, i rasuću ih po Izrailju“. (1. Moj. 49:5-7)

Čudesna je ljubav Božja koja može promeniti kletvu u blagoslov. (Nem. 13:2) Samo moćni Bog može učiniti da skerletni gresi postanu beli kao sneg. (Isa. 1:8) Impulsivna priroda koja, pod kontrolom sotone, navodi čoveka da počini očajne zločine, nije uklonjena kada je on obraćen. Ta ista impulsivnost, posvećena i pod Hristovom kontrolom, čini ga odlučnim ratnikom za Gospoda. Savle, očajni progonitelj, kada se obratio postao je Pavle, vodeći apostol.

Neustrašivi karakter, koji je pod kontrolom sotone naveo Levija da ubije Sihemljane, kontrolisan Božjom blagodaću omogućio je njegovim potomcima da odvažno stanu na stranu Gospoda kada je izrailjsko mnoštvo otišlo u idolatriju. (2. Moj. 32:26-29) Tada je Bog okrenuo kletvu na blagoslov; zato što su očuvali Njegov zakon i održali Njegov zavet, rekao im je da bi trebalo da „uče Jakova Njegovim uredbama i Izrailj Njegovom zakonu“. (5. Moj. 33:8-11)

Da bi se njihov uticaj za dobro još šire osetio kroz Izrailj, umesto da im da jedan deo zemlje za njihovo nasledstvo, kao što je dao ostalim plemenima, Gospod je kao njihov deo odredio četrdeset i osam gradova razbacanih među svim plemenima. (4. Moj. 18:20; 35:1-8) Oni su zaista bili razdeljeni po Jakovu i rasuti po Izrailju, ali je kletva preokrenuta u blagoslov.

Naš Bog „juče je i danas onaj isti i vavek“. (Jev. 13:8) Kada objavi zlo protiv naroda ili pojedinca zbog njihove poročnosti, i ako se odvrte od svojih loših dela Bog kaže da će mu „biti žao sa zla koje mišljah da im učini“, i kao u Levijevom slučaju, umesto kletve doći će blagoslov. (Jer. 18:7-10)

Termin „Leviti“ je primenjen na sve sveštenike, ali samo su Aronovi potomci mogli vršiti svetu službu. Ostatak plemena je trebao da vrši službu u svetinji pod nadzorom sveštenika. Nije im bilo dozvoljeno da služe kod žrtvenog oltara, da pale kâd, niti da obavljaju ijedan sveštenučki posao unutar zavese. Leviti su trebali da služe, ili pomažu, sveštenicima; a sveštenici su trebali da služe za narod pred Gospodom. (4. Moj. 18:1-7)

Leviti su posvećeni za posao u svetinji tako što je ceo Izrailjev zbor položio ruke na njih, i onda ih je Aron primeo „Gospodu za prinos od sinova Izrailjevih“. (4. Moj. 8:9-24)

Leviti su izabrani od strane Gospoda umesto Izrailjevog prvenca. (4. Moj. 8:17,18) Tokom putovanja u pustinji, oni su nosili sve što se odnosilo na šator; ali iako su nosili sveti nameštaj, nikad im nije bilo dozvoljeno da čak i pogledaju na njega. (4. Moj. 4:20)

Nakon što je hram izgrađen, Levitima je bio dodeljen posao dočekivanja sveštenika u službi

u svetinji. Pripremali su hlebove, često vodili pevanje, sakupljali desetak i radili veliku količinu posla u vezi sa Gospodnjom službom. (1. Dn. 23:24-32)

U vreme Davida Leviti su započinjali da služe u svetinji u dvadeset i petoj godini. U pedesetoj godini su trebalo da „izađu iz službe“. (4. Moj. 8:23-26) Nisu bili otpušteni; i dalje su imali nadzor nad poslom, ali se od njih nije očekivalo da vrše naporene dužnosti.

Posao Levita je uveliko bio ograničen na predvorje, i tako je predstavljao delo službe jevanđelja u današnje vreme.

Tip:	Anti-tip:
4. Moj. 18:1-7. Leviti služili pod upravom sveštenika u predvorju svetinje.	Mat. 28:19,20. Hristovi službenici treba da idu po celom svetu - anti-tip predvorja.
2. Dnev. 35:3; 30:22. Leviti su bili učitelji u Izrailju.	Mat. 28:19. Hrist poručio Svojim učenicima da uče sve narode.

12. POGLAVLJE

Sveštenečke haljine

HALJINE koje su nosili obični sveštenici bile su od belog lana, pogodan simbol Besprekornog kojeg je njihova služba bila tip. Spoljna odeća je bila bela tkanina iz jednog dela, i protezala se do stopala. Bila je vezana oko struka belim lanenim pojasom, vezenim u plavo, ljubičasto i skerletno. Bela lanena mitra ili čalma je pokrivala glavu. Ovi artikli, sa lanenim pantalonama koje su nosili svi službeni sveštenici upotpunjavali su nošnju običnog sveštenika. Ove haljine od belog lana su načinjene za „čast i diku“. (2. Moj. 28:40-42)

Samo je Aronova porodica mogla nositi ove bogate haljine sveštenika; ali u skladištu postoji odeća od „svile, čiste i bele“ za svakog ko nadvlada. (Otk. 19:8) Čak i u ovom životu Hrist Svoje verne oblači u „haljine spasenja“ i „plašt pravde“. (Isa. 61:10)

Čiste bele haljine prvosveštenik je nosio u svakodnevnom prilikama, ali kada je ulazio u svetinju nad svetinjama da učini pomirenje za narod, oblačio se u velelepnu odeću, koja je na pravi način predstavljala našeg Prvosveštenika dok priznaje imena Svog naroda pred sudskim prestolom Sudije cele zemlje.

Prvosveštenik je uvek nosio dugačku odeću od belog lana običnog sveštenika, ali preko ovoga je bila odeća od plave tkanine iz jednog dela, i sa zlatnim zvončićima i plavim, ljubičastim i zlatnim narovima, prelepo je ukrašavala skut. Oplećak, haljina od belog lana bez rukava, prelepo vezana u zlato, plavo, ljubičasto i skerletno, nošena je preko plave odeće. Ovo je bilo kraće od haljina, i vezano oko struka bogato vezenim pojasom iste boje.

Na zlatno vezenim naramenicama oplećka bila su dva kamena oniksa, na kojima su bila ugravirana imena dvanaest plemena Izrailjevih, šest imena na svakom ramenu, simbolizujući tako Silnog koji nosi teškoće i bremena Njegovog naroda na Svojim ramenima. (Isa. 9:6)

Dok su plava odeća sa svojim zlatnim zvončićima i bogato vezeni oplećak bili predivni, krunska karakteristika na svoj prvosveštenečkoj veličanstvenoj nošnji je ipak bio naprsnik nošen preko srca dok je on služio u svetinji nad svetinjama pred Gospodom. Naprsnik je bio od istog materijala kao i oplećak. Bio je u obliku kvadrata i meren je pedljem. U njemu je bilo smešteno dvanaest dragih kamenova, postavljenih po tri u red. Na svakom kamenu bilo je ugravirano jedno od plemena Izrailjevih. Oko njih je bio rub od raznog kamenja. Kamenje na naprsniku je bilo isto ono koje sačinjava temelj Novog Jerusalima. (2. Moj. 28:2-39) Naprsnik je visio na naramenicama oplećka i bio pričvršćen oko struka plavim lancem provučenim kroz zlatne prstenove.

Po jedan na svakoj strani, u naprsnik su bila postavljena dva sjajna kamena, nazvani Urim i Tumim. Pomoću ovih kamenova prvosveštenik je mogao znati Gospodnju volju. Kada su pitanja bila postavljena, ako je svetlost okruživala dragi kamen na desnoj strani, odgovor je bio potvrđan; ali ako je senka počivala na kamenu sa leve strane, odgovor je bio negativan.

Budući da je naprsnik bio zakačen za oplećak, pozivajući sveštenika da donese oplećak kada je bio neodlučan šta da učini, David je zapravo tražio naprsnik, pomoću kojeg je mogao znati Gospodnju volju. (1. Sam. 23:9-12)

Postojao je i jedan drugi artikal koji je pripadao haljinama prvosveštenika - mitra, ili kapa. (2. Moj. 28:36,37) Zlatna ploča koja je nosila natpis „svetinja Gospodu“, bila je plavom vrvcom pričvršćena za prednju stranu bele kape, ili turbana, koji su nosili sveštenici.

Nijednom svešteniku nije bilo dozvoljeno da nosi sveštenečke haljine osim kada vrši službu u svetinji ili predvorju. (Jez. 44:19)

Postoji dirljiv značaj u prvosveštenečkom nošenju imena celog Izrailja na ramenima i preko srca dok vrši službu koja simbolizuje sud, kada će svačiji slučaj doći na preispitivanje pred Boga. Naprsnik se zvao „naprsnik sudski“. (2. Moj. 28:15) Ta imena ugravirana na kamenju bila su tip imena onih koji su nadvladali, koje će Hrist priznati pred Svojim Ocem i anđelima. Kamen je postojana materija, ali daleko postojanija je knjiga života, gde su imena koja je Hrist priznao napisana da ostanu zauvek. (Otk. 3:5)

Tip:	Anti-tip:
2. Moj. 28:32. Haljine iz jednog dela.	Jovan 19:23. Hristova zemaljska haljina je bila vezena iz jednog dela.
2. Moj. 28:15-21. Naprsnik sudski sadržao imena dvanaest plemena, i prvosveštenik ga je, dok je vršio službu koja simbolizuje sud, nosio preko srca.	Otk. 3:5. Dok ime svakog pojedinca na sudu dolazi pred Boga na preispitivanje, Hrist će „priznati“ imena onih koji su nadvladali, i njihova imena će ostati u knjizi života.

Odeljak 4

Prolećni praznici

13. POGLAVLJE

Pasha

PASHA je bila uvodni praznik godišnje serije religijskih službi. Ona je bila i komemorativna i tipska - komemorativna zbog izbavljanja izrailjske dece iz egipatskog ropstva, a tipska zbog izbavljenja iz ropstva grehu svakog pojedinca koji priznaje Hrista kao svoje Pashalno Jagnje, i prihvata Njegovu krv kao pokrivalo za prošle grehe. (1. Kor. 5:7)

Pasha se svetkovala u rano proleće, kada je otvaranje pupoljaka i cveća objavljivalo da je zima prošla. Kako se vreme ovog praznika bližilo, svaki put koji vodi prema Jerusalimu je vrveo od pobožnih Jevreja koji su išli svojim putem prema svetom gradu; jer je svaki muškarac od Izrailjeve dece morao da se pojavi pred Gospodom u vreme ovog praznika. (5. Moj. 16:16) Svi slojevi u ovom putujućem društvu, koje se neprestano uvećavalo kako su se približavali gradu, bili su pomešani. Pastiri, farmeri, sveštenici i Leviti, ljudi iz svih društvenih slojeva, pridružili su se gomili koja je iz svih pravaca ulazila u Jerusalim. Domovi u gradu otvarali su se da ih prime, i šatori su se postavljali na vrhove kuća i na ulicama da bi se oni koji prisustvuju prazniku zaklonili, i da bi se obezbedile prostorije gde su se kao porodice i grupe mogli okupiti da jedu Pashu.

Pre izbavljenja dece Izrailja iz egipatskog ropstva, nova godina je počinjala u jesen; (2. Moj. 23:16; 34:22) ali kada je Gospod izveo Izrailjce iz egipatskog ropstva, meseca Aviva, ili Nisana, rekao je: „*Ovaj mesec da vam je početak mesecima, da vam je prvi mesec u godini*“. (2. Moj. 12:2) Mesec Aviv odgovara kraju Marta i početku Aprila.

Desetog dana meseca Aviva biralo se Pashalno jagnje, i čuvano je odvojeno od stada do četrnaestoga dana, kada je bilo zaklano. Određeno je vreme za klanje jagnjeta - „*između dve večeri*“, (2. Moj. 12:6) ili oko devetog sata u danu, što bi po našem računanju vremena bilo tri sata posle podne.

Jagnje je celo bilo pečeno, bez da ijedna kost bude polomljena. Ako je porodica bila malobrojna, nekoliko porodica bi se zajedno okupilo za praznik. Beskvasni hleb i gorko bilje bi se jelo sa jagnjetom. Beskvasni hleb je bio uspomena na brz izlazak iz Egipta, kada su deca Izrailjeva uzela svoje testo pre nego što se ukiselilo, „*njihova korita za mešenje su bila vezana na ramenima za njihovu odeću*“. Beskvasni hleb je takođe simbolizovao stanje onoga ko je pokriven Hristovom krvlju, anti-tipskim Jagnjetom. (2. Moj. 12:1-46)

Takvima Gospod kaže: „*Zato da praznujemo ne u starom kvascu, ni u kvascu pakosti i lukavstva, nego u presnom hlebu čistote i istine*“. (1. Kor. 5:8)

Nije samo beskvasni hleb korišćen za praznik, već kvasac uopšte nije bio dozvoljen u domovima tokom cele sedmice koja je sledila nakon Pashe.

Ovo je prelep prikaz hrišćanina, koji, dok tvrdi da je pokriven Hristovom krvlju, ne bi smeo samo da čuva usta od prevare, već je i njegovo srce takođe treba biti slobodno od „*kvasca pakosti i lukavstva*“. Gorko bilje je bilo podsetnik na njihovo okrutno ropstvo u Egiptu. Jagnje se trebalo pojesti uveče četrnaestoga dana u mesecu. Ako bi išta od mesa ostalo do jutra, bilo bi spaljeno vatrom.

Kada bi se jagnje zaklalo, grančica isopa bi se umočila u krv, i sa tim su trebalo da namažu oba dovratka i gornji prag od vrata kuće u kojoj bi se jagnje pojelo. Ovo je podsećalo na to predивно izbavljenje prvenaca Izrailjevih kada su svi egipatski prvenci bili pobijeni. Gospod je rekao: „*A krv ona biće vam znak na kućama, u kojima ćete biti; i kad vidim krv, proći ću vas, te neće biti među vama pomora, kad stanem ubijati po zemlji misirskoj*“. (2. Moj. 12:13)

Dok je događaj obeležen krvlju na dovratcima bio predivan, ipak je simbolički događaj bio daleko lepši. Kao što je anđeo zatirač prošao kroz Egipat i položio ledenu ruku smrti na čelo svakog

prvorođenog deteta koje nije bilo zaštićeno krvlju, tako će i druga smrt, iz koje neće biti vaskrsenja, pasti na svakog ko nije očišćen od greha Hristovom krvlju. (*Otk. 20:14,15*) Nije bilo izuzetaka; svi su bili ubijeni, od naslednika na egipatskom prestolu do prvence zatvorenika u tamnici. Uzvišeni položaj, bogatstvo ili zemaljska slava neće zaštititi nikoga od Gospodnjeg anđela zatirača. Samo jedna stvar će zaštititi i bogate i siromašne, to je dragocena krv Hristova. „*Krv Isusa Hrista, Sina Njegovog, očišćava nas od svakog greha.*“ „*Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše, i očisti nas od svake nepravde.*“ (*1. Jov. 1:7,9*)

Razmišljanje o uspomeni praznika Pashe jača našu veru. Sećajući se kako je Gospod delovao za svoj unesrećeni narod, kako je čuo njihov vapaj i činio čuda radi njihovog izbavljenja donosi blagoslov duši; ali tu je takođe i spasenje za onog ko prebiva u tipskom delu praznika Pashe, i traži blagoslove koji su tamo osenčeni tipom i simbolom. Svako Pashalno jagnje, od onog koje je zaklano one večeri izbavljenja iz Egipta do Hristovog vremena je bilo tip Spasitelja u posebnom smislu. „*Pasha naša zakla se za nas, Hristos.*“ (*1. Kor. 5:7*)

Kao što se i Pashalno jagnje vekovima uzimalo iz stada nekoliko dana pre nego što je zaklano, i čuvalo se odvojeno, jagnje obeleženo za smrt; tako i nekoliko dana pre nego što je Hrist bio razapet, Sinedrion Ga je osudio na smrt. Od tog dana, dok su gledali na Njega znali su da Mu je određena smrt. Kao što je i jagnje čuvano odvojeno, tako „*Isus više ne hođaše javno po Judejcima.*“ (*Jovan 11:47-54*) Ovo je bilo samo nekoliko dana pre nego što je rulja uhvatila Isusa i osudila ga pomoću lažnih svedoka.

Jutro posle te grozne noći torture i agonije, Spasitelj je doveden u Pilatovu sudsku salu. Svu noć Jevreji su pratili Hrista dok je bio u prisustvu njihovog prvosveštenika; ali sada, kada je uveden u rimsku salu pravde, Jevreji „*nisu ušli*“, da se ne bi oskrnavili; i da bi mogli jesti Pashu. (*Jovan 18:28*) Prema njihovim ceremonijalnim zakonima o nečistoti, nije im bilo dozvoljeno da jedu Pashu ako bi ušli u ovo mesto. Ovo je bilo jutro dana kada je Spasitelj bio razapet. To je bio dan pripreme za jevrejsku Pashu, dan u kome bi, „*između dve večeri*“, jagnje trebalo biti zaklano; ili, drugim rečima, to je bio četrnaesti dan meseca Aviva, ili Nisana, koji je u godini kada je Spasitelj trebalo biti razapet pao na petak, pošto je sledeći dan bio Šabat, prema zapovesti, sedmi dan sedmice. (*Luka 23:52-56*)

Nije slučajno što je Spasitelj razapet u petak, šestog dana sedmice. Bog je odredio da se vekovima sledeći dan nakon Pashe, petnaesti dan meseca Aviva, treba držati kao ceremonijalni Šabat, (*3. Moj. 23:6,7*) simbolizujući na taj način će Hrist, prava Pasha, biti prinjet dan pre Šabata. Pashalno Jagnje je bilo klano između dve večeri, ili oko devetog sata. Dok je visio između neba i zemlje kao žrtva za grešnog čoveka, veliko anti-tipsko Jagnje je oko devetog sata povikalo: „*Svrši se*“, i predalo Svoj život kao žrtvu za greh. (*Mat. 27:46-50; Jovan 19:30*) U taj čas sveštenici su se pripremali da zakolju jagnje u hramu, ali su bili prekinuti u svom poslu. Sva priroda je odgovorila na taj vapaj agonije Sina Božjeg. Zemlja se zateturala tamo-amo, a nevidljive ruke pocepale su zavesu hrama od vrha ka dnu, (*Mat. 27:51*) pokazujući nepogrešivim znakom da se tip ispunio u anti-tipu. Senka je susrela suštinu koja ju je odbacila. Čovek više nije trebalo pristupati Bogu posredstvom prinosa i životinja, već je slobodno mogao doći k prestolu blagodati, (*Jev. 4:15,16*) i izneti svoj zahtev u dragoceno ime „*Hrista naše Pashe*“.

Delo simbolizovano Pashom proteže se kroz vekove, i neće se potpuno ispuniti u anti-tipu dok deca Božja ne budu zauvek oslobođena moći neprijatelja svake pravednosti.

Bila je ponoć kada je anđeo zatirač prošao kroz Egipat, i ispoljio svoju silu u izbavljanju Božjeg naroda iz ropstva; tako će biti ponoć i kada Bog ispolji svoju moć za konačno izbavljenje Svog naroda. (*2. Moj. 12:29,30*) Gledajući kroz vekove, prorok je rekao: „*Umiru za čas, i u po noći uskoleba se narod i propadne, i odnese se jaki bez ruke ljudske.*“ (*Jov 34:20*)

Oni koji su učestvovali u prazniku Pashe nisu trebalo ništa ostaviti od nje do jutra. Jutro je trebalo da donese novo iskustvo - slobodu od ropstva. Duša koja prihvati Hrista kao svoju Pashu i sudeluje u Njemu verom, ulazi u novo iskustvo - slobodu od osude starog života. Kada Bog u ponoć pokaže Svoju moć za konačno izbavljenje Njegovog naroda, jutro nikog neće ostaviti u ropstvu. „*Zidovi tamnica se ruše i Božji narod, zatvoren zbog svoje vere, biva oslobođen*“, da nikad više ne oseti tiransku moć neprijatelja.

Uništenje faraona i sve njegove vojske u crvenom moru, i pesma izbavljenja koju su na drugoj obali pevali Izrailjci, bili su tip konačnog izbavljenja Božeg naroda sa ove zemlje. (*Otk. 15:2,3*) Pravedni će biti vazneti da se sretnu sa Gospodom u vazduhu, a nepravedni će, kao

faraonova vojska, biti ostavljeni mrtvi na ovoj zemlji, ni sakupljeni ni pogrebeni. (1. Sol. 4:16,17; Jer. 25:30-33)

Nijedan stranac nije mogao učestvovati u prazniku Pashe; ali u staroj levitskoj službi su bile propisane odredbe pomoću kojih bi stranac, poštujući određene forme i ceremonije, mogao postati Izrailjac i učestvovati u Pashi. (2. Moj. 12:48) Greh uskraćuje čovečanstvo od učešća u blagoslovima obećanih Božjoj deci, ali postoji lek za grehe: „*Ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna*“. (Isa. 1:18) „*Ako ko sagreši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika*“. (1. Jov. 2:1)

Deca Izrailja su bila okružena paganskim narodima, koji bi se, kada bi svi ljudi otišli da prisustvuju godišnjim praznicima, dočepali njihovih stada i zemlje, osim ukoliko bi ih Bog na poseban način zaštitio; jer ne samo za Pashu, već tri puta godišnje svi muškarci Izrailja su bili obavezni da prisustvuju praznicima u Jerusalimu. Odlazili su verujući u obećanje: „*I međe tvoje raširiću, i niko neće poželeći zemlje tvoje, kad staneš dolaziti da se pokažeš pred Gospodom Bogom svojim tri puta u godini*“. (2. Moj. 34:24) Istog Boga imamo i danas, i čoveku ili ženi koji traže „*najpre carstvo Božje, i pravdu Njegovu*“, Bog će „*međe njihove raširiti*“, i zaštititi njihova privremena zanimanja. (Mat. 6:24-33)

Božji narod se više ne okuplja u Jerusalimu da jede Pashu; ali verni sledbenici Gospoda u svim narodima zemaljskim učestvuju u spomenu Njegovog slomljenog tela i prolivene krvi. Svakoj zajednici su izgovorene reči: „*Jer kad god jedete ovaj hleb i čašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznanjujete, dokle ne dođe*“. (1. Kor. 11:26)

Postoji razlika između godišnjih prinosa, ili praznika, i običnih prinosa. Žrtva za greh, prestup, zahvalna ili bilo koja od običnih prinosa mogla se proslavljati u *bilo koje doba* godine, kad god bi prilike ili potrebe naroda to zahtevale; ali to nije bio slučaj sa godišnjim praznicima.

Svi godišnji praznici su bili proročki i tipski. Dok je Pashalno jagnje, klano svake godine, bilo senka „*Hrista naše Pashe*“ koja se žrtvovala za nas, činjenica da je jagnje moglo biti zaklano *samo* četrnaestog dana meseca Aviva, bilo je proročanstvo da će anti-tipsko Jagnje četrnaestog dana Aviva položiti Svoj život za grehe sveta.

Jedan nepobitni argument da je Isus Mesija, je taj što je umro na krstu u tačan dan, i u vreme koje je Bog rekao da Pashalno jagnje treba da se zakolje; i On se vratio iz mrtvih istog dana u mesecu u kojem su se vekovima obrtale prvine. Bog lično je definitivno uspostavio datum za svetkovanje svakog od godišnjih prinosa.

Dan u godini kada se trebao svetkovati svaki godišnji prinos, bio je direktno proročanstvo *vremena* kada će se tip ispuniti u anti-tipu.

Tip:	Anti-tip:
<i>„Naša Pasha zakla se za nas, Hristos“</i> . 1. Kor. 5:7	
2. Moj. 12:3-5. Jagnje birano nekoliko dana pre zaklanja.	Jovan 11:47-53. Hrist osuđen na smrt od strane Sinedriona nekoliko dana pre raspeća.
2. Moj. 12:6. Izdvajalo se, i držalo izdvojeno iz stada.	Jovan 11:53,54. „ <i>A Isus više ne hođaše javno po Judejcima</i> “.
2. Moj. 12:6. Pashalno jagnje se klalo četrnaestog dana meseca Aviva, ili Nisana.	Jovan 18:28; 19:14,31; Luka 23:54-56. Isus razapet na dan na koji su se jevreji pripremali da jedu Pashu; tj. četrnaestog dana meseca Aviva, ili Nisana.
2. Moj. 12:6. Margina - Jagnje je zaklano između dve večeri.	Marko 15:34-37; Jovan 19:30. Isus umro na krstu „ <i>između dve večeri</i> “, ili oko devetog sata.
2. Moj. 12:46. Nijedna kost jagnjetu nije bila slomljena.	Jovan 19:33-36. Nijedna Spasiteljeva kost nije bila slomljena.
2. Moj. 12:7. Krv se mazala na oba dovratka i gornju gredu vrata.	1. Jov. 1:7. „ <i>krv Isusa Hrista, Sina Njegovog, očišćava nas od svakog greha</i> “.
2. Moj. 12:8. Beskvasni hleb i gorko bilje se jelo sa jagnjetom.	1. Kor. 5:7,8. Beskvasni hleb predstavlja slobodu od pakosti i lukavstva.

2. Moj. 12:19. Kvasac nije bio dozvoljen u njihovim domovima nedelju dana nakon Pashe.	1. Pet. 3:10; 1. Sol. 5:23. Hrišćanin ne treba samo da čuva usta od prevare; već i ceo svoj duh, dušu i telo da sačuva od krivice.
2. Moj. 12:7,12,29,42. Izbavljenje se došlo u ponoć nakon ubijanja egipatskih prvenaca.	Jov 34:20. „ <i>Bog će u ponoć pokazati Svoju moć za izbavljenje Svog naroda</i> “.
2. Moj. 12:22,23. Nije bilo zaštite od zatirača osim pod krvlju Pashalnog jagnjeta.	Dela 4:12. „ <i>Jer nema drugog imena pod nebom danog ljudima kojim bi se mi mogli spasti</i> “.
2. Moj. 12:10,46. Ništa od jagnjeta se nije ostavljalo do jutra. Deo koji se ne pojede trebao je biti spaljen.	Mal. 4:1-3; Jez. 28:12-19. Kada pravedni budu izbavljeni, jedino će pepeo podsećati na greh i grešnike.
2. Moj. 12:43. Nijedan stranac nije smeo jesti Pashu.	Otk. 21:27. Nijedan grešnik ne može učestvovati u nagradi pravednika.
2. Moj. 12:48. Postojala je odredba pomoću koje je stranac mogao jesti Pashu.	Efe. 2:13; Gal. 3:29. „ <i>A sad u Hristu Isusu, vi koji ste nekada bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom</i> “.

14. POGLAVLJE

Praznik beskvasnih hlebova

PRAZNIK beskvasnih hlebova počinjao je petnaestog dana meseca Aviva, ili Nisana, i trajao je sedam dana. (4. Moj. 28:17) Beskvasni hleb se jeo sa Pashalnim jagnjetom; ali praznik beskvasnih hlebova je sledio nakon Pashe, iako je termin „*praznik beskvasnih hlebova*“ takođe uključivao Pashu. Mnogi prinosi su bili prineseni svakog dana tokom sedam dana, i među njima sedam jaganjaca. Prvi i sedmi dan praznika držali su se kao ceremonijalni Šabati, ali prvi od ovih Šabata se smatrao važnijim, jer se o njemu govorilo kao o *Šabatu*. (3. Moj. 23:11,15)

„Ceo jevrejski sistem je kompaktno proročanstvo jevanđelja“, i svaka služba u jevrejskom sistemu koju je Bog propisao bila je ili senka službe našeg Prvosveštenika u nebeskoj svetinji, ili službe propisane za zemaljski zbor za koga On vrši službu. Stoga je postojao poseban značaj vezan za činjenicu da je dan nakon Pashe vekovima držan kao Šabat.

U prethodnom poglavlju smo pokazali da nije slučajno što je u godini kada je Spasitelj razapet Pasha padala u petak, šesti dan sedmice. Niti je slučajno što je ceremonijalni Šabat, petnaesti dan Aviva, pao na sedmi dan, Šabat Gospodnji. To je tip našao ispunjenje u anti-tipu. Ljubljani učenik Jovan je rekao: „*beše veliki dan ona subota*“, (Jovan 19:31) što je izraz koji se koristio uvek kada je ceremonijalni Šabat padao na sedmični Šabat Gospodnji.

Četiri hiljade godina ranije, na šesti dan vremena, Bog i Hrist su završili delo stvaranja. Bog je završeno delo proglasio veoma dobrim „*I počinu u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini; I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini*“. (1. Moj. 2:2,3) Oko dve i po hiljade godina kasnije, usred strašne veličine Sinaja, Bog je zapovedio Svom narodu: „*sećaj se Šabatnog dana da ga svetkuješ (KJ)*“ (2. Moj. 20:1-17); jer je na taj dan - sedmi dan - On počnuo od dela stvaranja.

Bilo je to moćno delo dovesti ovaj svet u postojanje, odenuti ga u zelenilo i lepotu, snabdeti ga životinjskim svetom, naseliti ga ljudskim bićima stvorenim po Božjem obličju; ali je daleko veće delo uzeti zemlju iskvarenu grehom, njene stanovnike utonule u bezakonje, i ponovo ih stvoriti, dovodeći ih zaista u više stanje savršenstva nego kada su izašli iz ruke Stvoritelja. Ovo je delo preduzeto od strane Sina Božjeg; i kada je na Golgoti uzviknuo: „*Svrši se*“, On se obraćao Ocu, najavljujući činjenicu da je ispunio zahteve zakona, živio bezgrešnim životom, prolio Svoju krv kao otkup za svet, i sada je otvoren put pomoću kojeg svaki Adamov sin i kćer mogu biti spaseni ako prihvate ponuđeni oproštaj.

Dok je sunce koje ide ka zapadu oglašavalo svetu približavanje svetog Šabata Gospodnjeg, sa krsta Golgote Sin Božji je objavio završeno delo iskupljenja. To delo je uticalo na celokupnu

tvar, i iako zli ljudi nisu razumeli značenje tih mističnih reči: „Svrši se“, sva priroda je odreagovala, i, takoreći, skakala od radosti; čak su se i čvrste stene rascepale nadvoje. Bog je osmislio da ovaj čudesan događaj bude prepoznat od strane čovečanstva; i iako su oni koji su živeli i čak gledali na scenu bili nesvesni njegovog značaja, sveti koji spavaju su bili probuđeni iz njihovih grobova da objave radosnu vest. (Mat. 27:50-53)

Delo iskupljenja je dovršeno šestog dana, i kao što je Bog počinuo nakon dela stvaranja, tako je i Isus počivao u Josifovom grobu tokom svetih sati tog svetog Šabata. Njegovi sledbenici su takođe počivali; jer ih je On zauvek naučio poslušnosti svetom zakonu Svog Oca. Zabranio je zauvek bilo kome da pomisli da čak jota ili titla iz zakona mogu biti promenjeni. (Mat. 5:17,18) Četiri hiljade godina Šabat je smatran kao spomenik stvaranja; ali nakon što je Spasitelj umro na krstu, dvostruko je blagosloven, kao spomenik iskupljenja isto kao i stvaranja.

Šabat, kao veliki most, obuhvata svo vreme. Prvi stub koji podržava ovu veliku instituciju je smešten u Edemu, kada su, prema izveštaju datom u 1. Moj. 2:2,3, Bog i ne-pali čovek počivali kroz svete sate Šabata. Drugi stub mosta je pronađen usred grmljavine Sinaja, kada je Bog, u objavljanju četvrte zapovesti koja se nalazi u 2. Moj. 20:8-11, dao činjenicu da se On odmorio na sedmi dan od dela stvaranja kao razlog zbog čega bi čovek trebalo da ga svetkuje. Treći stub Šabatnog mosta je posvećen golgotskom krvlju. Dok je Sin moćnog Boga počivao u grobu od dela iskupljenja, u Luka 23:54-56 je zabeleženo da Isusove sledbenice „u subotu dakle ostaše na miru po zakonu“. Četvrti stub ovog veličanstvenog mosta će biti postavljen na novoj zemlji. U Isa. 66:22,23 nam je rečeno da će nakon uklanjanja poslednjeg traga prokletstva greha, svako telo od Šabata do Šabata dolaziti da se pokloni pred Gospodom. Dok god novo nebo i nova zemlja stoje, toliko će Gospodnji iskupljenici voleti da proslavljaju Šabat kao uspomenu Hristovog dovršenog dela u iskupljenju ovog palog sveta, kao i uspomenu njegovog stvaranja.

Drugi dan praznika beskvasnih hlebova je bio prinos prvina. Ovo je bila veoma važna služba, i bavićemo se njom odvojeno od ostatka praznika. Tokom sedam dana koji slede nakon Pashe ljudi su jeli beskvasni hleb. Sedam, označavajući potpuni broj, je bio odgovarajući simbol života koji bi trebalo da živi onaj ko prihvata Hrista kao svoju Pashu, i ima blaženo uverenje da su njegovi gresi pokriveni krvlju Spasitelja. Kvasac je simbol „pakosti i lukavstva“; beskvasni hleb predstavlja „čistotu i istinu“. Onaj čiji su prošli gresi prikriiveni, (Rim. 4:7,8) i koji shvata šta znači imati osudu svog starog života uklonjenu od njega, ulazi u novi život, i ne bi trebao da se vrati svom životu greha, već da živi u svoj „čistoti i istini“. Sve ovo je simbolizovano posredstvom sedam dana praznika beskvasnih hlebova, koji slede nakon Pashe.

Tip:	Anti-tip:
3. Moj. 23:6,7. Dan nakon Pashe, petnaesti dan Aviva, bio je ceremonijalni Šabat.	Luka 23:54-56; Jovan 19:31. Petnaesti dan Aviva, godine kada je Spasitelj razapet, bio je sedmi dan - Šabat Gospodnji.
5. Moj. 16:4. „I da se ne vidi u tebe kvasac za sedam dana nigde među granicama tvojim“.	1. Kor. 5:7. „Očistite dakle stari kvasac, da budete novo testo, kao što ste presni; jer i pasha naša zakla se za nas, Hristos“.
5. Moj. 16:3. „Sedam dana jedi s njom presan hleb,... pa da se opominješ dana kad si izašao iz Misira, dok si god živ“.	1. Kor. 5:8. „Zato da praznujemo ne u starom kvascu, ni u kvascu pakosti i lukavstva, nego u presnom hlebu čistote i istine“.

15. POGLAVLJE

Prinos prvina

KADA su njišuća polja zlatnih žitarica objavljujivala da je došlo vreme žetve, služba prinošenja prvina pred Gospodom se izvodila u hramu. Dok su Izrailjeva deca putovala prema

Jerusalimu da prisustvuju Pashi, na svakoj strani su se mogla videti polja žutog ječma, otežale glavice sa sazrelom žitaricom kako se savijaju na povetarcu. Ali nijedan srp se nije smeo staviti u žitarice, niti čak da se pojedu sakupljena zrna dok prvine nisu prinesene pred Gospoda.

Prinos prvina je padao na treći dan praznika Pashe. Četrnaestog dana meseca Aviva, ili Nisana, jela se Pasha, petnaestog dana je bio Šabat, a šesnaestog dana, ili kako Biblija kaže: „*sutradan po Suboti*“, prvine su se obrtale pred Gospodom. (3. Moj. 23:5-11)

Bila je to prelepa služba. Sveštenik obučen u svoju svetu odeću, sa šakama punim žutih glavica sazrele žitarice, ulazio je u hram. Sjaj uglačanog zlata sa zidova i nameštaja mešao se sa nijansama zlatnih glavica žitarice. Sveštenik je zastao pred zlatnim oltarom, i obrtao žitaricu pred Gospodom. Te prve glavice su bile zalag obilne žetve koja treba da se sakupi, a obrtanje ukazuje na zahvalnost i slavu Gospodu žetve.

Obrtanje prvina je bila glavna služba dana, ali takođe se prinosilo i jagnje kao žrtva paljenica. Nijedan deo prvina nikad nije bio spaljen u vatri, jer su one bile tip vaskrslih bića obučenih u besmrtnost, nikad više podložnih smrti i raspadanju.

Vekovima se Bog susretao sa Svojim narodom u hramu, i prihvatao njihove prinose slave i zahvalnosti; ali došla je promena. Kada je Hrist umro na Golgoti i zavesa u hramu se rascepala nadvoje, svojstvo hramske službe došlo je kraju. Jevreji su klali svoje Pashalne jaganjce kao i ranije, ali služba je bila samo podsmeh; jer te godine, četrnaestog dana meseca Aviva „*Pasha naša zakla se za nas, Hristos*“. Jevreji su držali praznu formu Šabata dan nakon Pashe; ali to je bio odmor koji su iskusili Hrist i Njegovi sledbenici koji su prihvatili Boga. Šesnaestog dana u mesecu, godine koje je Spasitelj umro, Jevreji su u hramu koji je Bog napustio prošli kroz praznu formu prinošenja glavica žitarice, dok je Hrist, anti-tip, ustao iz mrtvih, i postao „*novina onima koji umreše*“. (1. Kor. 15:20) Tip je našao ispunjenje u anti-tipu.

Svako polje sazrele žitarice koja se sakupljala u ambare je samo podsetnik konačne velike žetve, kada će Gospod žetve, sa Svojom grupom anđela žetelaca, doći da sakupi duhovnu žetvu sveta. Kao što je prva šaka puna žitarice bila zalag nadolazeće žetve, tako je Hristovo vaskrsenje zalag vaskrsenja pravednih; „*Jer ako verujemo da Isus umre i vaskrse, tako će Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s Njim*“. (1. Sol. 4:14)

Sveštenik nije ulazio u hram sa samo jednom glavicom žitarice, on je obrtao punu šaku pred Gospodom; niti je Isus izašao sam iz groba, jer „*ustase mnoga tela svetih koji su pomrli; I izašavši iz grobova, po vaskrsenju Njegovom*“. (Mat. 27:52,53) Dok su se Jevreji pripremali da izvedu praznu službu prinošenja prvina u hramu, i dok su rimski vojnici govorili ljudima da su učenici ukrali Hristovo telo, ovi vaskrsli sveti su prolazili kroz ulice grada, objavljujući da je Hrist zaista vaskrsao. (Mat. 28:11-15)

Tužna je činjenica da su čak i učenici koji su voleli svog Gospoda bili tako zaslepljeni da nisu mogli prepoznati činjenicu da je došlo vreme za pojavu velikog Anti-tipa službe koju su celog svog života godinama svetkovali; čak i kada su slušali nagoveštaj Njegovog vaskrsenja, njima se to činilo kao prazna priča, i nisu verovali. (Luka 24:10,11) Ali Bogu nikad ne nedostaje oruđa. Kada su živa ljudska bića nema, On probudi svete koji spavaju da izvrše delo koje je odredio. U tipu se žitarica obrtala u hramu, i da bi ispunio anti-tip Hrist mora predstaviti Sebe i grupu koju je vaskrsao sa Sobom u prvoj prostoriji nebeskog hrama.

U rano jutro dana vaskrsenja, kada se Isus javio Mariji, ona je pala kod Njegovih stopala da Mu se pokloni, ali Isus joj je rekao: „*Ne dohvataj se do mene, jer se još ne vratih k Ocu svom; nego idi k braći mojoj, i kaži im: Vraćam se k Ocu svom i Ocu vašem, i Bogu svom i Bogu vašem*“. (Jovan 20:17) Ovim rečima Isus je obavestio Svoje sledbenike o velikom događaju koji treba da se desi na Nebu, nadajući se da će na zemlji možda biti odgovarajući akord na predivnu radost na Nebu; ali kao što su spavali u vrtu u noći Hristove agonije, i nisu uspeli da Mu pruže svoje saosećanje, (Mat. 26:40-44) tako sada, zaslepljeni neverstvom, nisu uspeli da podele radost Spasiteljevog velikog trijumfa. Kasnije tog dana Isus se javio Svojim sledbenicima, i dozvolio im da ga uhvate za stopala i da Mu se poklone, (Mat. 28:9) pokazujući da se u međuvremenu vazneo ka Svom Ocu.

Pavle nam kaže da kada se Hrist vazneo u visinu „*poveo je mnoštvo zarobljenika*.“ (Efe. 4:8) Govoreći o njima u Rim. 8:29,30, on kaže kako je ova grupa vaskrslih svetih, koji su izašli iz svojih grobova sa Hristom, bila odabrana. Oni si bili „*određeni*“, zatim „*pozvani*“, ... „*a koje dozva one i opravda; a koje opravda one i proslavi*.“ Ovo je učinjeno „*da bi On bio prvorođeni među*

mnogom braćom“. Ovu grupu je sačinjena od pojedinaca izabranih iz svakog doba, od doba Adama do doba Hrista. Oni više nisu bili podložni smrti, već vazneti sa Hristom kao trofeji Njegove moći da probudi sve koji spavaju u svojim grobovima. Kao što je šaka puna žitarice u tipskoj službi bila zalag nadolazeće žetve, tako su ovi sveti bili zalag bezbrojne grupe koju će Hrist probuditi iz praha zemaljskog kada dođe drugi put kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima. (*Jovan 5:28,29*)

Malo su zemaljski stanovnici sanjali o predivnom anti-tipskom prinosu prvina koji se svetkovao u nebeskom hramu u vreme kada su Jevreji nastavili sa praznim formama u hramu na zemlji.

Bio je to predivan zbor u nebeskim dvorovima. Sva nebeska vojska i predstavnici nepalih svetova okupili su se da pozdrave moćnog Osvajača dok se vraćao iz najstrašnijeg rata ikad vođenog i najveće pobede ikad ostvarene. Zemaljske bitke koje samo stiču vlast nad malim delom zemlje za kratak raspon godina, su kao ništa u poređenju sa ratom koji je ovde na ovoj zemlji besneo između Hrista i sotone. Hrist se vratio na Nebo noseći ožiljke te užasne borbe u tragovima klinova na Svojim rukama i stopalima i rani na Njegovom boku. (*Isa. 49:16*)

Reči ne mogu opisati scenu dok je nebeska vojska u obožavanju jednodušno pala ničice kod Njegovih stopala; ali On im je odmahnuo, zapovedio im je da sačekaju. Isus je ušao u Nebo kao „*prvorodeni među mnogom braćom*“, i neće primiti obožavanje anđela dok Otac ne prihvati prvine od žetve, sakupljene sa sveta, za koju je umro da bi je iskupio. (*Mat. 13:38-43*) On moli pred Ocem: „*Hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom gde sam ja*“. On ne moli uzalud. Veliki anti-tip službe koja se svetkovala vekovima je potpuno ispunjen. Otac prihvata prvine kao zalag da će primiti svu iskupljenu vojsku. Zatim izlazi zapovest: „*Da Mu se poklone svi anđeli Božiji*“.

Čudimo se kako je Hrist ikad mogao da napusti slavu Neba da bi se vratio na zemlju, gde je doživio samo sramotu i prekor. Ali čudesna je moć ljubavi! Njegovi tužni sledbenici na zemlji bili su tako dragi Njegovom srcu da Ga obožavanje celog Neba nije moglo zadržati od njih, i On se vratio da uteši i oraspoloži njihova srca.

Prva tri dana Pashe simbolizovala su predivne događaje u delu našeg Spasitelja. Prvi dan je simbolizovao Njegovo slomljeno telo i prolivenu krv; a dan pre nego što je tip našao ispunjenje u anti-tipu, Hrist je okupio Svoje učenike i ustanovio dirljivu uspomenu službe večere Gospodnje, da se sećaju Njegove smrti i patnje dok ne dođe po drugi put. (*Mat. 26:26-29*)

Svakog sedmičnog Šabata Gospodnjeg je uspomena tog Šabata na koji je Isus počivao u grobu, nakon što je dovršio Svoje delo na zemlji za iskupljenje izgubljene rase.

Bog nije ostavio Svoju crkvu bez uspomene na veliki anti-tip prinosa prvina. On im je dao krštenje da se sećaju ovog slavnog događaja. Kao što je Hrist položen u grob, tako se i kandidat za krštenje polaže u vodeni grob. „*Tako se s Njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo*“. Kao što je prvine vaskrsenja Hrist odneo na Nebo kao zalag konačnog vaskrsenja, tako je i ustajanje iz vodenog groba krštenja zalag vaskrsenja za verno Božje dete; „*Jer kad smo jednaki s Njim jednakom smrću, bićemo i vaskrsenjem*“. (*Rim. 6:3-5*)

Tip:	Anti-tip:
Hrist kao Prvina. 1. Kor. 15:23.	
3. Moj. 23:5-11. Prvine se prinosile trećeg dana nakon Pashe.	1. Kor. 15:20; Luka 23:21-23. Hrist ustao na treći dan, i postao prvina.
3. Moj. 23:10. Sveštenik obrtao punu šaku žitarice u glavicama ili omeru zrnevlja.	Rim. 8:29; Mat. 27:52,53. Mnogo svetih ustalo sa Hristom. On je bio prvorodeni među mnogom braćom.

NAPOMENA:

Vekovima su biblijski studenti bili podeljeni u dve grupe po pitanju njihovog mišljenja o vremenu kada je Gospod jeo poslednju večeru sa Svojim učenicima. Jedna grupa veruje da Isus nije ispunio tip po pitanju *vremena*, već samo kao događaj. Oni tvrde da je godine kada je Isus umro, 14.

Nisan, ili Pasha, pao na četvrtak; da je razapet u petak, praznični Šabat, 15. Nisana; da je ležao u grobu dok su se prvine obrtale u hramu 16. Nisana; i da je ustao iz mrtvih 17. Nisana. U prilog ove pozicije citiraju sledeće tekstove: Mat. 26:17; Mar. 14:1,12; Luka 22:7.

Druga grupa veruje da, kada je Bog zapovedio da određeni prinosi treba da se prinesu na određeni dan u mesecu, će se tip ispuniti u anti-tipu u *određeno vreme*. 'Ovi simboli su se ispunili, ne samo kao događaji, već i u pravo vreme.' - *Velika borba, str. 399*. U ispunjenju ovoga Hrist je razapet u petak, 14. Nisana, i umro na krstu oko devetog sata - „između dve večeri“ - u tačno vreme kada je Pashalno jagnje bilo klano vekovima. Prethodno večer je pojeo poslednju večeru sa Svojim učenicima. Spasitelj je počivao u grobu na Šabat, 15. Nisana, što je bilo svetkovano kao praznični Šabat u tipu ovog događaja. „*Hrist je bio anti-tip obrtanih snopova, i Njegovo vaskrsenje zbilo se baš onog dana kad je pred Gospoda trebalo prineti obrtani snop.*“ - *Čežnja vekova, prošireno izdanje, str. 785*. Ovo je bila nedelja, 16. Nisan. U prilog ove pozicije citirani su sledeći stihovi: Jovan 13:1,2; 18:28; 19:14; 13:29; 19:31.

16. POGLAVLJE

Pedesetnica

PEDESETNICA, tako se zvala jer se održavala pedeset dana nakon obrtanja prvina, (3. Moj. 23:16) bio je poslednji praznik održavan u prvoj polovini godine. (Dela 2:1) Ovaj praznik se nazivao praznik sedmica, zbog sedam sedmica koje su padale između njega i praznika Pashe. (5. Moj. 16:9,10) Takođe se zvao i praznik Žetve, jer je padao na kraju žetve. (2. Moj. 23:14-16) Praznik sedmica je bio jedan od tri glavna praznika, kada su svi izrailjski muškarci bili obavezni da se pojave pred Gospodom u Jerusalimu.

Dok su deca Izrailja putovala prema Jerusalimu da bi prisustvovali ovom prazniku, na sve strane su se mogle videti strnjike od kojih se sakupljalo sazrelo žito koje se prostiralo, već spremno da se položi na gumna.

U vreme praznika Pashe postojala je neizvesnost po pitanju dolazeće žetve, da bi suša ili oluja mogli da je upropaste pre nego što se sakupi; ali neizvesnosti sada nije bilo. Plodovi žetve su bili u njihovom posedu, da bi se iskoristili za njihovo zadovoljstvo i za unapređenje Gospodnjeg dela. Niko nije smeo da se pojavi pred Gospodom praznih ruku. Nisu smeli jednostavno da donesu nekoliko glavica žitarice, kao u proleće; već su trebalo da donesu dobrovoljne priloge prema onome koliko ih je Gospod blagoslovio. (5. Moj. 16:10)

Ovaj praznik se ponekad nazivao i dan prvina (4. Moj. 28:26) jer se od dece Izrailja očekivalo da u ovo vreme prinesu dobrovoljne priloge Gospodu. To je bilo vreme velike radosti za celu porodicu, kojoj su se trebali pridružiti Leviti i siromašni.

Služba praznika sedmica, ili Pedesetnice, obuhvatala je samo jedan dan. Mnogi prilozima su se prinose u hramu, među njima i dve vekne kvasnog hleba, koje su se obrtale pred Gospodom. Praznik sedmica se držao kao praznični Šabat, i on je bio sveti sabor. (3. Moj. 23:15-21)

Kada se Hrist vazneo sa zemlje, On je zapovedio Svojim učenicima da nauče sve narode. Trebali su da nose jevanđelje celom svetu. Učenici su videli samo šačicu vernika kao rezultat Hristovog teškog trogodišnjeg rada i žrtvovanja. Ali kada je došao dan Pedesetnice, ili, drugim rečima, kada je seme koje je Božji Sin lično sejavao tokom tri i po godine iscrpljujućeg rada, izniklo, tada je došla žetva. (Dela 2:41)

Učenici su bili u neznanju po pitanju rezultata Spasiteljevog života, dela i žrtve u umovima ljudi. Objasnjavajući im parabolu o kukulju i žitu Hrist je rekao: „*Koji seje dobro seme ono je Sin čovečiji*“, ali oni nisu razumeli. Dok je Spasitelj išao od grada ka selu, neprestano je sejavao „*dobro seme*.“ Žetva duša sakupljenih od ovog semena trebala je biti prikazana u anti-tipskom prazniku Žetve. Vekovima su deca Izrailja svetkovala ovaj praznik, donoseći prinose od svoje žetve žitarica. Bog je za svakog rekao, na praznik Žetve prinesi „*prvine od truda tvojega što posiješ u polju*“. (2. Moj. 23:16) Anti-tip se ispunio kada je Sin čovečiji prineo „*prvine*“ Svog truda, koje je posejavao u polju.

Postojalo je delo koje su učenici morali da učine da bi bili spremni za veliki anti-tipski praznik Žetve. Morali su da istražuju Pisma, da ostave po strani svaku razliku, i postanu jednodušni da bi mogli primiti izlivanje svetog Duha, koji će ih osposobiti da znaju kako da brinu za veliku žetvu od tri hiljade duša koje su ih čekale kao rezultat Spasiteljeve službe. Ovo posebno izlivanje im je takođe bilo potrebno da ih pripremi da nastave da unapređuju predivno delo započeto na dan Pedesetnice, sve dok svako stvorenje pod nebom ne čuje radosne vesti spasenja. (*Dela 2:14-26*)

U Palestini je postojao rani i pozni dažd, koji je dolazio na vreme da žetva sazri. Prorok Joilo, govoreći o Božjem delu u poslednjim vremenima, koristi izraze „rani“ i „poznog dažd“ da prikaže izlivanje Božjeg Duha. I u sledećim rečima on daje uverenje da će na kraju dela jevanđelja na zemlji Bog opet izliti Svog Duha: „*jer će vam dati dažd na vreme, i spustiće vam dažd rani i poznog na vreme... I gumna će se napuniti žita*“. (*Joilo 2:23,24*)

Ova velika žetva duša kao anti-tipski praznik Žetve je bila samo početak veće žetve koja će se sakupiti pre kraja sveta.

Deca Izrailja su u tipu donosili dobrovoljne priloge Gospodu na praznik Žetve. Oni koji su ušli u duh anti-tipskog praznika Žetve, ili Pedesetnice, „*tečevinu i imanje prodavahu*“, i davali su prinose da pomognu napredovanje Gospodnjeg dela. Ovi prinosi su omogućili učenicima da rapidno prošire delo, tako da su u roku od oko trideset i četiri godine mogli reći da je svako stvorenje pod nebom čulo jevanđelje. (*Kol. 1:23*) Oni koji ulaze u duh poznog dažda će, kao rani učenici, položiti sve na oltar da bi Gospod to iskoristio u velikom završnom delu.

Kao što je seme koje je Sin čovečiji posejao tokom Svoje zemaljske službe donelo žetvu duša na Pedeseticu, ili rani dažd, tako će dobro seme posejano od strane Hristovih ambasadora koji verno raznose napisanu stranicu ispunjenu porukom jevanđelja, i koji rečima i životom uče spasonosnu istinu, doneti plod darežljive žetve u vreme poznog dažda, kada se Božji Duh izlije na svako telo. Zatim će biti sakupljen plod onoga što je svako ponaosob posejao u polju. „*Koji s tvrdom seje, s tvrdom će i požnjati; a koji blagoslov seje, blagoslov će i požnjati*“, (*2. Kor. 9:6*) je božansko obećanje.

Tip:	Anti-tip:
3. Moj. 23:16. Ovaj praznik se održavao sedam sedmica, ili pedeset dana, od prinosa prvina.	Dela 2:1. Pedesetnica je <i>došla</i> , to jest, navršilo se sedam sedmica.
5. Moj. 16:16. Svaki muškarac dece Izrailja se morao pojaviti pred Gospodom u Jerusalimu na ovaj praznik.	Dela 2:7-11. Ljudi iz svih delova tadašnjeg poznatog sveta skupili su se u Jerusalimu u vreme Pedesetnice.
2. Moj. 23:16. Praznik Žetve ukazuje na „ <i>prvine od truda tvogega što posiješ u polju svojem</i> “.	Dela 2:41. Anti-tip prvina su bile tri hiljade duša, duhovna žetva sakupljena kao rezultat Hristovog ličnog rada.
5. Moj. 16:11,12. Oni koji su u tipu svetkovali ovaj praznik trebali su da se „ <i>vesele pred Gospodom</i> “ i da se sećaju njihovog oslobođenja iz egipatskog ropstva.	Dela 2:41,46. Oni koji su učestvovali u prazniku Žetve učinili su to vreme radosnim zbog njihovog oslobođenja iz ropstva grehu.
5. Moj. 16:10. Deca Izrailja su trebala prinose dragovoljne prinose na ovaj praznik, prema onome kako ih je Bog blagoslovio.	Dela 2:44,45. Na anti-tipski praznik „ <i>svi koji verovali</i> “ su prodali svoja imanja i tečevine i dali ih za Gospodnje delo.

Odeljak 5

Razni prinosi

17. POGLAVLJE

Žrtva za greh

NI u jednom tipu pojedinac koji se poklanja nije dolazio u tako blizak dodir sa službom u svetinji kao prilikom žrtve za greh. Nije bilo dela religioznog bogoslužjenja koje dovodi pojedinca koji se poklanja u tako prislan dodir sa Gospodom kao kada klekne na kolena kod Spasiteljevih stopala, priznajući svoje grehe, i znajući za snagu obećanja: „*Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost i očisti nas od svake nepravde*“. Tada pokajani grešnik dodiruje rub Učiteljeve haljine, i prima Njegovu isceljujuću moć u svoju dušu.

Greh je prestup Božjeg zakona. Onaj ko je „*učinio nešto nasuprot bilo koje zapovesti Gospodnje*“ kriv je za greh, i da bi se oslobodio greha, on mora doneti žrtvu, da bi, gledajući kako ta nevinna žrtva umire za njegove grehe, mogao potpunije razumeti kako je nevino Jagnje Božje moglo prineti Svoj život za grehe sveta. Ako bi grešnik bio sveštenik, ispunjavajući tu svetu službu gde bi uticaj njegovog pogrešnog delovanja prouzrokovao da se ostali spotaknu, onda je trebao prineti ovna, skupu životinju, kao žrtvu za greh; ali ako je bio neko iz običnog naroda, mogao je prineti jare ili jagnje. Vrednost životinje koja se trebalo prineti određivala se položajem koji je prestupnik imao.

Žrtva za greh se donosila u predvorje svetinje, na vrata narodnog šatora. (3. Moj. 4:1-35) Grešnik je, rukama položenim na glavu jagnjeta, priznavao nad njim svoje grehe, i onda ga SVOJOM RUKOM ubio. (3. Moj. 4:29; 4. Moj. 5:7) Ponekad se krv unosila u prvu prostoriju svetinje od strane sveštenika koji vrši službu, koji je umakao prst u krv i prskao pred Gospodom. Rogovi zlatnog oltara - kadionog oltara, su se takođe mazali krvlju. Sveštenik je zatim izašao u predvorje, i prosuo svu krv na podnožje žrtvenog oltara. (3. Moj. 4:7,18,25,30) Tela životinja čija krv je unošena u svetinju su se spaljivala izvan okola. (3. Moj. 6:30) „*Zato Isus, da osveti narod krvlju svojom, izvan grada postrada*“. (Jev. 13:12)

Priznajući svoje grehe nad jagnjetom, grešnik ih je u tipu i senci prenosio na jagnje. Tada se život jagnjeta uzimao umesto života grešnika, simbolizujući smrt Jagnjeta Božjeg, koje će prineti Svoj život za grehe sveta. Krv životinje nije mogla da ukloni greh, (Jev. 10:4) ali prolivanjem njene krvi pokajnik je pokazivao svoju veru u božansku žrtvu Sina Božjeg. Svaka žrtva za greh je morala biti bez mane, simbolizujući na taj način savršenu žrtvu Spasitelja. (1. Pet, 1:19)

Prilikom nekih žrtava krv se nije unosila u svetinju, ali prilikom svake žrtve za greh krv se izlivala na podnožje žrtvenog oltara u predvorju. Kada se krv nije unosila u prvu prostoriju svetinje, sveštenik bi u prvom delu svetinje pojeo deo tela žrtve za greh. (3. Moj. 10:18)

Dok je sveštenik unosi telo žrtve za greh, i ono na taj način postajalo deo njegovog tela, i dok je izvodio delo u svetinji, on je upadljivo simbolizovao Hrista „*Koji grehe naše sam iznese na telu svom na drvo*“, (1. Pet. 2:24) i zatim ulazio u nebesku svetinju sa tim istim telom da se pojavi pred Božjim prisustvom za nas.

Sveštenik je jeo telo žrtve za greh jedino kada se krv nije unosila u svetinju. Zapovest po pitanju ovoga je bila veoma jasna: „*Ali nijedna žrtva za greh, od koje se unese krv u šator od sastanka da se učini očišćenje od greha u svetinji, neka se ne jede, nego neka se ognjem sažeže*“. (3. Moj. 6:30) Prekršiti ovu zapovest značilo bi ignorisati značenje tipa. Sveštenik koji je ulazio u svetinju da prinese krv žrtve za greh pred Gospoda, bio je snažan simbol Hrista koji je, Svojom ličnom krvlju, ušao u nebesku svetinju, „*našavši večni otkup (za nas)*“. (Jev. 9:11,12) Posredstvom krvi i tela PRIZNATI GRESI grešnika su se u tipu prenosili u svetinju. Oni su bili sakriveni od pogleda, jer ljudske oči, osim očiju onih koji vrše službu kao sveštenici, nisu gledale unutar svetinje.

Tip je bio predivan, ali koliko je lepši anti-tip! Kada grešnik položi svoje grehe na Hrista, „*Jagnje Božje, koje uze na se grehe sveta*“, ti gresi su sakriveni, pokriveni Hristovom krvlju. (Rim. 4:7,8) Svi oni su zabeleženi u knjizi na Nebu; (Jer. 2:22) ali Spasiteljeva krv ih pokriva, i ako je onaj ko je sagrešio veran Bogu, oni nikad neće biti otkriveni, već će konačno biti uništeni u ognju poslednjeg dana. Najlepši deo je što Bog sam kaže da će ih baciti iza leđa (Isa. 38:17) i neće ih se sećati. (Isa. 43:25) Zašto da iko nosi teret greha kada imamo tako milostivog Spasitelja koji čeka da ih primi?

U svakoj žrtvi za greh dve stvari su bile od suštinskog značaja za grešnika: prvo, da shvati svoju ličnu grešnost pred Bogom, i da toliko ceni oproštaj da bi prineo žrtvu koja ga može izdejstvovati; drugo, da verom vidi izvan svoje žrtve, Sina Božjeg kroz Kojeg treba da primi svoj oproštaj, „*Jer krv junčija i jarčija ne može uzeti grehe*“. (Jev. 10:4) Samo Hristova krv može učiniti pomirenje za greh.

Nakon što je krv predstavljena pred Gospodom, za grešnika je još uvek ostalo važno delo da obavi. Svojim ličnim rukama trebalo je da ukloni svo salo sa različitih organa životinje prinete kao žrtva za greh, (3. Moj. 7:30,31) i da ga preda svešteniku, koji ga je spaljivao na bronzanom oltaru. Na prvi pogled ovo se može činiti kao čudna ceremonija, ali kada se podsetimo da salo predstavlja greh, (Ps. 37:20; Isa. 43:23,24) vidimo da je ovo odgovarajuća ceremonija.

Razmatrajući ovu službu u svetinji, bilo je očigledno da je ona spasila Asafa od ponovnog zapadanja u greh. Video je napredak bezbožnika, i bio ljubomor na njih, dok nije „*ušao u svetinju, i doznao kraj bezbožnika*“. (Ps. 73:2-17) Možemo ga zamisliti dok posmatra kako grešnik uklanja salo i sveštenik ga stavlja na veliki oltar, i ubrzo ne ostaje ništa osim pepela. U tome je video pepeo kao konačni kraj svih koji se ne odvoje od greha; (Mal. 4:1-3) jer ako bi greh bio deo njih samih, onda kada bi bio spaljen, oni bi bili spaljeni sa njim. Jedini razlog zašto će Bog zauvek uništiti grešnika je zato što grešnik zadržava greh u svom karakteru, i neće da se odvoji od njega. Ovo je bio impresivan tip, sveštenik čeka da grešnik odvoji salo od žrtve, spreman da ga uzme odmah nakon što mu se ponudi. Tako i Hrist, naš veliki Prvosveštenik, čeka da svaki grešnik prizna svoje grehe i preda ih Njemu, da u zauzvat može odenuti grešnika Svojom ličnom odećom pravednosti; (Isa. 61:10) i spaliti njegove grehe u ognju poslednjeg dana. Pavle očigledno upućuje na ovaj deo službe u svetinji u Jev. 4:12. Spaljivanje sala je bio „*ugodan miris Gospodu*“. (3. Moj. 4:31)

Bilo je nekoliko mirisa neprijatnijih od spaljivanja sala a ipak ugodnih Gospodu, jer su simbolizovali spaljivanje greha i spasenje grešnika. Bog ne uživa u smrti bezbožnika; (Jez. 33:11) ali uživa u uništenju greha odvojenog od grešnika. Kada iskupljeni od Gospoda, koji budu unutar zaklona Novog Jerusalima, budu posmatrali oganj poslednjeg dana koji spaljuje sve grehe koje su počinili, to će zaista biti ugodan miris za njih. (Otk. 20:8,9)

Pojedinac koji je bio suviše siromašan da prinese jagnje na žrtvu za greh mogao je doneti dva goluba; a ako je bio tako siromašan da nije imao ni dva goluba, tada je mogao uhvatiti dve grlice, i prineti ih na žrtvu za greh; ali ako je bio suviše nemoćan da uhvati grlice, Gospod je uspostavio odredbu kojom bi mu bilo odobreno da donese malo finog brašna, i sveštenik bi samleveno žito predstavio kao tip Spasiteljevog slomljenog tela. Za ovoga je rečeno: „*Oprostiće mu se*“, isto koliko i onom koji je bio u mogućnosti da prinese ovna. Puna šaka spaljenog brašna odgovara spaljivanju sala, u tipu konačnog uništenja greha; a ostatak je pojeo sveštenik; simbolizujući tako Hrista koji nosi grehe. (3. Moj. 5:7-13)

U svakoj žrtvi za greh u kojoj su se prinobile životinje ili ptice, sva krv se prolivala na podnožje žrtvenog oltara u predvorju svetinje. Kada se setimo kako je Gospod bio naročit da je sve u vezi zbora trebalo da bude u savršenom sanitarnom stanju, (5. Moj. 23:14) u odrazu možemo videti da mora da je trebalo mnogo truda da se predvorje održi čistim. Stoga Gospod ne bi uredio da se sva krv izliva na zemlju u podnožje oltara da to nije sadržalo veoma važnu lekciju.

Prvi greh ikada počinjen na zemlji je uticao na zemlju isto kao i na grešnika. Gospod je rekao Adamu: „*Zemlja da je prokleta s tebe (zarad tebe - KJ)*“. (1. Moj. 3:17) Kada je počinjeno prvo ubistvo, Gospod je rekao Kainu: „*I sada, da si proklet na zemlji*“. Takođe je rekao da od tada zemlja neće uvek davati svog blaga; biće propalih useva, i neplodnosti. (1. Moj. 4:11,12)

Prokletstvo greha sve više i više počiva na zemlji. (Isa. 24:5,6) Postoji samo jedna stvar u celom Božjem svemiru koja može ukloniti ovo prokletstvo. „*Zemlja se ne može očistiti od krvi koja se prolje na nju drugačije nego krvlju onog koji je prolje*“. (4. Moj. 35:33) Mora biti ljudska, od

iste porodice koja je prolila krv. Iz tog razloga Hrist je uzeo učešće u ljudskosti, postao naš stariji Brat, (*Jev. 2:11*) da bi mogao ukloniti prokletstvo greha sa zemlje kao i sa grešnika. Svojom smrću na Golgoti, Hrist je otkupio zemlju, otkupljujući na taj način takođe i njene stanovnike. (*Efe. 1:14*)

Od kada je greha čovečanstva koji prljaju zemlju, prilikom svake žrtve za greh, nakon što je učinjen prinos za grešnika, ostatak krvi se izlivao na zemlju u podnožje bronzanog oltara u predvorju, kao tip Hristove dragocene krvi, koja će ukloniti svaku mrlju greha sa zemlje, i odenuti je u edemsku lepotu. (*Otk. 21:1*)

Tip:	Anti-tip:
<i>Jovan 1:29. „Gle, jagnje Božije koje uze na se grehe sveta“.</i>	
3. Moj. 4:3,23,28. Životinja je trebalo biti bez mane.	1. Pet. 1:19. Hrist bio „bezazlen i prečist“.
3. Moj. 4:4,14. Žrtva se donosila pred Gospoda na vrata svetinje.	Jev. 4:15,16. „Da pristupimo, dakle, slobodno k prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć“.
3. Moj. 4:4; 4. Moj. 5:7. Grešnik polagao svoje ruke na glavu žrtve, priznavajući tako svoje grehe.	1. Jov. 1:9. „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost i grehe naše“.
3. Moj. 4:29. Grešnik klao žrtvu za greh; svojim rukama oduzeo život jagnjetu.	Isa. 53:10. Hristova duša učinjena žrtvom za greh. Kriminalci često živeli danima na krstu; to je bio užasan teret greha sveta koji je zaklao Hrista.
3. Moj. 4:5-7,17,18. Prilikom nekih žrtava krv se unosila u svetinju i škropila pred Gospodom.	Jev. 9:12. „Kroz svoju krv uđe (Hrist) jednom u svetinju, i nađe večni otkup za NAS.“ (<i>KJ</i>)
3. Moj. 10:16-18. Kada se krv nije unosila u svetinju, sveštenik je jeo deo tela u prvom delu svetinje - „greh svega zbora, da bi se očistili od greha pred Gospodom“.	1. Pet. 2:24. Ovo je bio tip Onoga „Koji grehe naše sam iznese na telu svom na drvo, da za grehe umremo, i za pravdu živimo; kog se ranom isceliste“.
3. Moj. 4:31; 7:30. Grešnik svojim rukama odvajao salo od žrtve za greh, salo simbolizuje greh. Ps. 37:20.	Isa. 1:16. Ne treba da priznamo samo prošle grehe, već treba da ispitamo naša lična srca i otklonimo zle navike. „Prestanite zlo činiti“.
3. Moj. 4:31. Svo salo spaljeno do pepela u predvorju svetinje.	Mal. 4:1-3. Svaki greh i grešnik će biti spaljeni do pepela na zemlji.
3. Moj. 4:7,18,25,30. Krv svake žrtve za greh se izlivala na zemlju u podnožje bronzanog oltara u predvorju.	Efe. 1:14. Svojom smrću na krstu Hrist je otkupio zemlju kao i njene stanovnike.

18. POGLAVLJE

Žrtva paljenica

ŽRTVA PALJENICA ima svoje poreklo kod kapije edemskog vrta, (*1. Moj. 4:4; 8:20*) proteže se do krsta i nikad neće izgubiti značaj dok je god čovečanstvo podložno iskušenju i grehu. Cela žrtva se polagala na oltar i spaljivala, (*3. Moj. 1:2-9*) simbolizujući ne samo predanje greha, već i posvećenje celog života službi Bogu.

Gde god je Božji narod boravio u patrijarhalno doba, podizani su grubi oltari, na kojima bi prinostili njihove žrtve paljenice. (*1. Moj. 12:7,8; 13:4,18; 35:3*) Nakon dugog perioda egipatskog ropstva, Izrailj je bio tako sklon idolatriji da je Bog imao bronžani oltar načinjen u predvorju šatora,

i umesto da je otac domaćinstva žrtve paljenice prinosio bilo gde, donosili su je u svetinju i prinosili su je sveštenici božanskog imenovanja. (5. Moj. 12:5,6) Bilo je posebnih slučajeva kada su se žrtve paljenice prinosile na drugim mestima osim svetinje, kao što je Davidova žrtva prinešena na Ornanovom gumnu, (2. Sam. 24:18-25) i nezaboravna Ilijina žrtva na gori Karmil. (1. Car. 18:31-38)

Izveštaji žrtava paljenica u Bibliji su istorija predivnih pobeda kada su pojedinci, ostavljajući svoje grehe i predajući svoje živote i sve što imaju u službu Gospodu, bili privučeni ka Bogu. Avramov veliki test vere je bila žrtva paljenica na planini Morija. (1. Moj.22:2-13) Gedeonove predivne pobede datiraju od žrtava paljenica prinesenih Gospodu, kada je, tim žrtvama, pokazao da sve što ima predaje Gospodu da se spali na oltaru onako kako je Bog ustanovio. (Sud. 6:21-28)

Žrtva paljenica bila je tip potpunog posvećenja koje mora doći u svaki život da bi ga Bog mogao upotrebiti na Svoju slavu. Pavle je pozivao na ispunjenje anti-tipa sledećim rečima: „*Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi, da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo*“. (Rim. 12:1) Prinošenje najskuplje životinje je bilo samo gad pred Gospodom ukoliko nije bilo praćeno predanjem srca i života onoga koji je prinosi. (Isa. 1:10,11; Amos 5:22)

Ovaj princip je prelepo ilustrovan u Spasiteljevoj priči o maloj vrednosti velikih darova bogataša koji ih prinosе samo za prikaz, i u izjavi da su u nebeskom procenjivanju dve lepte koje je siromašna udovica dala sa srcem punim ljubavi bile daleko vrednije od svog bogatstva datog za tašt prikaz. (Marko 12:41-44) Gospod ceni darove i prinosе od strane Njegovog naroda za unapređenje Njegovog dela na zemlji, kao: „*slatki miris, prilog prijatan, ugodan Bogu*“, i zalaže se da snabde sve njihove potrebe. (Fil. 4:16-19) „*Gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost od pretiline ovnujske*“. (1. Sam. 15:22)

Žrtva paljenica se prinosila kao pomirenje za greh. (3. Moj. 9:7) Pojedinaц koji je prinosio žrtvu polagao je svoje ruke na glavu životinje, priznajući svoje grehe; (3. Moj. 1:4; 4. Moj. 8:12) i zatim bi joj, ako je bila iz njegovog stada ili krda, svojom rukom oduzeo život. Ako bi žrtva paljenica bila ptica, sveštenik bi zaklao žrtvu. Krv bi se škropila u krug na bronzani oltar, kao tip Hristove očišćujuće krvi, i onda bi se žrtva spalila na oltaru.

Svakog jutra i večeri jagnje se prinosilo u svetinji kao potpuna žrtva paljenica. (2. Moj. 29:38-42) Svakog Šabata prinosila su se dva jagnjeta, dva ujutru i dva uveče. (4. Moj. 28:9,10) Ove žrtve simbolizovale su ponovno osvećenje celog zbora za službu Bogu, svakog jutra i svake večeri.

Otkako je senka ispunjena u realnosti, bilo bi duboko izrugivanje sada prinositi žrtve paljenice ujutru i uveče; ali tip nije ništa izgubio od svog značaja, i sadrži pouke za nas; jer „*Ljubiti Ga svim srcem i svim razumom i svom dušom i svom snagom, i ljubiti bližnjeg kao samog sebe, veće je od svih žrtava i priloga*“. (Marko 12:33)

Srce ispunjeno ljubavlju prema Bogu i našim bližnjima je prinos koji je uvek prihvatljiv Bogu. Da bi se srce sačuvalo u ovom stanju, mora biti ispunjeno životodavnom Rečju Božjom. (Ps. 119:11) Gospod ceni „*poznavanje Boga većma nego žrtvu paljenicu*“. (Osija 6:6) Pojedinaц koji žrtvuje sebične interese i zadovoljstva toliko da ujutru i uveče izdvoji vreme za proučavanje Božje reči, iskusiće tu ljubav u srcu koja je uvek bila i biće daleko prihvatljivija Bogu od „*svih žrtava paljenica i prinosa*“.

Tip:	Anti-tip:
3. Moj. 1:9. Žrtva prinošena Bogu je prihvatana kao „ <i>ugodan miris Gospodu</i> “.	Efe. 5:2. Hrist dao Sebe za nas kao „ <i>prilog i žrtvu Bogu na slatki miris</i> “.
2. Moj. 29:38-43. Bog se susretao sa Svojim narodom dok su oni prinosili svoje cele žrtve paljenice, i bivali su osvećeni Njegovim prisustvom.	Jev. 10:8-10. „ <i>Po kojoj smo volji mi osvećeni prinosom tela Isusa Hrista jednom za svagda</i> “. (KJ)
3. Moj. 1:2-9,13,17. Celo telo se spaljivalo na oltaru - „ <i>žrtva paljenica Gospodu, miris ugodan</i> “.	Rim. 12:1. „ <i>Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi, da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo</i> .“

19. POGLAVLJE

Nalevna žrtva

NALEVNA žrtva se prinosila mnogo pre nego što je služba u svetinji uspostavljena kod Sinaja. Nakon što se Gospod javio Jakovu kod Vetilja i rekao: „*Odsele se nećeš zvati Jakov (varalica), (1. Moj. 27:36) nego Izrailj (princ Božji), (1. Moj. 32:28)* Jakov se osećao tako zahvalan Gospodu da je podigao spomenik na mestu gde je On pričao sa njim, i izlio na njega nalevnu žrtvu, (1. Moj. 35:10-14) pokazujući svoju volju da izlije svoj život zarad Boga, ako je to neophodno. Nalevna žrtva je bila vino, ali ni sveštenici ni ljudi ga nikad nisu pili; ono se izlivalo pred Gospoda. Nema sumnje da je vino izabrano za nalevnu žrtvu iz istog razloga iz kojeg se koristilo u proslavi večere Gospodnje, kao simbol Hristovog života, (3. Moj. 17:11; Mat. 26:27,28) koji je „*izlio dušu svoju na smrt*“ (KJ), da iskupi izgublenu rasu. (Isa. 53:12)

Nalevna žrtva se, kao i jestivna, prinosila zajedno sa žrtvom paljenicom kao „*žrtva ognjena za miris ugodni Gospodu*“. (4. Moj. 15:10) Kada je Izrailj otpao od Gospoda, nalevna žrtva se često koristila u njihovom idolopokloničkom bogoslužju. (Jer. 7:18; 44:17-19) Nalevne žrtve se nikad nisu izlivala na kadioni oltar, (2. Moj. 30:9) već uvek u predvorje, jer su one simbolizovale stvari koje su se desile u anti-tipskom predvorju - zemlji.

Izlivanje nalevne žrtve je bez sumnje bio znak izlivanja svetog Duha. (Joilo 2:28; Isa. 44:3) Pavle je iskoristio predivan tip izlivanja nalevne žrtve na žrtvu paljenicu, i spaljivanja svega na oltaru, kao ilustraciju potpunog predanja svog života službi Božjoj. „*Pridržavajući reč života*“ rekao je on, „*na moju hvalu za dan Hristov, da mi ne bude uzalud trčanje i trud.... No ako i žrtvovan budem na žrtvu i službu vere vaše, radujem se, i radujem se s vama svima*“. (Fil. 2:16,17)

Kada su tri moćna ratnika za ljubav koju su imala prema Davidu rizikovali svoje živote da mu donesu piće iz vitlejemskog studenca, David je smatrao vodu suviše svetom da je pije, jer oni „*ne mariše za život svoj*“ da bi je doneli; stoga je on „*izli Gospodu*“. (1. Dn. 11:17-19)

Nalevna žrtva je bila tip Hristovog života izlivenog za nas, i anti-tip može biti ponovljen u životu svakog ko se, kao Pavle, raduje u izlivanju na žrtvu i spaljivanju na oltaru.

Nema sumnje da se u Sudijama 9:13, gde je za vino rečeno da „*veseli Boga i ljude*“, odnosi na nalevnu žrtvu. To nije vino sa stola koje se pije sa prijateljima, već vino korišćeno na oltaru.

Vino nalevne žrtve zaista veseli srce Boga i čoveka; jer kao i vitlejemska voda izlivena od strane Davida, ono predstavlja, kada je prineseno u iskrenosti, grešnikovo izlivanje srca ili života pred Gospoda.

Kada je Ana dala Samuila u svetinju, ona je donela bocu vina sa životinjom za žrtvu paljenicu. Nakon što je svojom žrtvom paljenicom i vinom nalevne žrtve izrazila potpuno predanje svog jedinog sina Gospodu, mogla je svojim glasom hvale i slavljenja ispuniti predvorje hrama. (1. Sam. 1:24; 2:1-10)

Tip:	Anti-tip:
1. Moj. 35:14. Nalevna žrtva se izlivala pred Gospoda.	Isa. 53:12. Hrist je „ <i>izlio dušu Svoju na smrt</i> “. (KJ)
4. Moj. 15:10. Izlivala se na žrtveni oltar, i spaljivala. Spaljivanje je bio ugodan miris, prihvatljiv Gospodu.	Fil. 2:16,17. Onaj ko potpuno preda svoj život za službu Gospodu, izliva svoj život na Hristovu žrtvu, da se utroši na slavu Bogu, kao što je Njegov život bio utrošen.

20. POGLAVLJE

Jestivna žrtva

DANILO je prorokovao da će Hrist „*ukinuti žrtvu i prinos*“. (*Dan. 9:27*) Ovde se upućuje na dve velike podele žrtava; *žrtve sa*, i *žrtve bez krvi*. Jestivna žrtva pripada poslednjoj klasi. U jestivnoj žrtvi nije bilo ni tela ni krvi. Originalno značenje reči „jestivna“, kao prve upotrebljene u Bibliji, je „*hrana*“; (*1. Moj. 1:29*) i u ovom smislu izraz je upotrebljen u vezi sa ovim prinosom. Jestivna žrtva se sastojala od brašna, ulja i kâda. (*3. Moj. 2:1*) U nekim slučajevima od brašna su se mesili beskvasni kolači, ili oblande, pre nego što se prinosilo. Hleb za jestivnu žrtvu se nikad nije pravio sa kvascem. Svaka jestivna žrtva je bila začinjena solju. Ovaj prinos se smatrao kao „*svetinja nad svetinjama između žrtava koje se pale Gospodu*“. (*3. Moj. 2:4-13; 6:17*)

Nikakav kvasac ili med nisu bili dozvoljeni ni u jednoj jestivnoj žrtvi; jer kvasac upućuje na *pakost* i *lukavstvo*“, (*1. Kor. 5:8*) a med prokisne i dovodi do fermentacije.

Kvaliteti soli su sušta suprotnost. So uklanja i sprečava kvarenje; takođe je simbol prijateljstva. „*So zaveta*“ nikad nije smela biti izostavljena iz jestivne žrtve, podsećajući na taj način Božji narod na Njegovu zaštitničku brigu i obećanje da će ih spasiti, i jedino je Hristova pravednost mogla učiniti službu prihvatljivom Bogu.

Deo jestivne žrtve se spaljivao na bronзанom oltaru, bilo da je brašno ili beksvasni kolač; takođe i deo ulja, i sav kâd; (*3. Moj. 6:15*) a ostatak bi sveštenik pojeo u predvorju. (*3. Moj. 6:16,17*) Ako bi sveštenik prinosio jestivnu žrtvu, ništa se nije jelo, nego se cela žrtva spaljivala na bronзанom oltaru. (*3. Moj. 6:20-22*) Prvosveštenik je prinosio jestivnu žrtvu svakog dana.

Kad god su se brašno ili kolači prinosili zajedno sa bilo kojim drugim prinosom, nazivali bi se jestivna žrtva. Prinos za grešnika koji je bio toliko siromašan da donese čak i grlicu, bio je jestivna žrtva ili žrtva za prestup. U ovim prinosima nije bilo ni ulja ni tamjana. (*3. Moj. 5:11*) U žrtvi za ljubomoru ulje i kâd su takođe bili izostavljeni. Kâd se nikada nije dodavao jestivnim žrtvama koje donose „*spomen za greh*“. (*4. Moj 5:15*)

Jestivna žrtva je bila veoma uobičajen prinos i ujedinjen sa svim žrtvama paljenicama. (*4. Moj. 15:3-12*) Prinosila se svakog jutra i večeri na bronзанom oltaru, u vezi sa jutarnjom i večernjom žrtvom paljenicom. (*2. Moj. 29:39-42*)

Žrtva paljenica od prvina je bila „*klasovi novi osušeni na ognju, i šta se istrese iz klasova novih*“. (*3. Moj. 2:14-16*) Citiramo Endrua. A. Bonara po pitanju značaja klasova: „Predstavlja ih naročita tipska okolnost. Ovo su 'klasovi kukuruza', prilika Hrista; (*Jovan 12:24*) i 'novi klasovi', jer ih jevrejski jezik tako naznačava. *Oni su 'osušeni na ognju'*, da bi predstavili Isusa koji oseća gnev Svog Oca, kao kada je rekao: „Sasuši se kao crep krepost moja', tj. sva snaga mog bića se osušila; (*Ps. 22:15*) 'Pokošen sam kao trava.' (*Ps. 102:4*)

„Kakva dirljiva slika Čoveka bola! Kako slično samom Njegovom životu! Najbolji klasovi najboljeg kukuruza na izrailjskim ravnicama su se kidali dok su još bili zeleni; i umesto da se ostave da sazre na hladnom povetarcu i pod blagim suncem, usahnuli su na vreloj vatri. Tako je jedina čista ljudskost koja je ikad hodala zemaljskim ravnicama opustela tokom trideset i tri godine vrelinom gneva koji nikad nije zaslužila. Dok je bio poslušan noć i dan, svom Svojom dušom i snagom, gorući gnev Božji je isušivao Njegove kosti. 'Istresi iz klasova novih' predstavlja modrice i udarce kojima se pripremao za oltar. 'Iako i beše Sin Božji, ali od onog što postrada nauči se poslušanju'. (*Jev. 5:8*) On je postao savršena jestivna žrtva nakon što je bio pripremljen, potpuno posvećen, telom i suštinom, Gospodu.

„U svemu ovome On je 'Prvina', nagoveštavajući da će Ga mnogo više njih slediti. On kao prvina, zatim svi koji su Mu slični. Moramo se prilagoditi Isusu u svim stvarima; a ovde smo naučeni da Mu se moramo prilagoditi u samo-posvećenju - samo-odricanju. Moramo moliti Oca; kao što nam je On ostavio primer, govoreći: 'Ja svagda činim šta je Njemu ugodno'. (*Jovan 8:29*) čak i pod najernjim oblacima.“

Jestivna žrtva simbolizuje potpuno predanje svega što imamo, i što jesmo, Gospodu. Ovaj prinos se uvek prinosio zajedno sa nekom životinjskom žrtvom, pokazujući tako vezu između oproštenja greha i posvećenja Gospodu. Pojedinaac bi polagao sve na oltar da bude spaljeno na službu Bogu tek nakon što su mu gresi oprošteni.

Prilikom jestivne žrtve, kao prilikom žrtve za greh, načinjena je odredba za siromašne. Bogati su pekli svoje jestivne žrtve u peći; pojedinac u umerenim okolnostima u „tavi“, dok su kolači siromaha spremljeni u „kotliču“, bili jednako prihvatljivi. (3. Moj. 2:4-8)

Tip:	Anti-tip:
3. Moj. 2:1-3. To je bila „svetinja nad svetinjama između žrtava koje se pale Gospodu“.	Rim. 12:1. „da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu“.
3. Moj. 2:9. Jestivna žrtva bila „ugodni miris Gospodu“.	Fil. 4:18. Kada Božji narod prinosi žrtvu za Njega, to je „slatki miris... ugodan Bogu“.
3. Moj. 2:13. „A svaki dar koji prinosiš osoli solju,... sa svakim darom svojim prinesi soli“.	Marko 9:50. „Imajte so u sebi.“ Kol. 4:6. „Reč vaša da biva svagda u blagodati, solju začinjena“.

21. POGLAVLJE

Žrtva za prestup

ŽRTVA za prestup je bila žrtva za greh, i mnogi istraživači Biblije ne prave razliku između nje i obične žrtve za greh. Na nekim mestima se čini da se izrazi „žrtva za greh“ i „žrtva za prestup“ upotrebljavaju sinonimno, kao u 3. Moj. 5:1-13, ali na drugim mestima o njima se govori kao o dva različita prinosa. (Jez. 46:20)

Pažljivo proučavanje tekstova koji direktno govore o žrtvi za prestup pokazuje da je prinošena posebno zbog greha „o stvari posvećene Gospodu“, (3. Moj. 5:15) kada bi osoba načinila prestup ne sledeći Božja uputstva po pitanju svetih stvari. Možda je zadržala desetak, (3. Moj. 27:31) jela prvine, (2. Moj. 34:26) ostrigala prvenca od ovce; (5. Moj. 15:19) bilo kakav da je prestup, morala je da donese ovna za žrtvu. (3. Moj. 5:18; 6:6) Ovaj prinos je uređen isto kao i običan prinos za greh, osim što se krv škropila „okolo na oltar“, umesto da se rogovi mažu krvlju kao kod žrtve za greh. (3. Moj. 7:1-7)

Iz ovoga se čini da žrtva za prestup nije uvek javno predstavljala grehe kao što je činila žrtva za greh, ali je često korišćena za grehe poznate samo pojedincu lično. Ako bi osoba uzela bilo šta od svetih stvari za svoju ličnu upotrebu, bila nepravedna u poslovanju sa svojim bližnjim ili prisvojila izgubljene stvari itd., ne samo da je trebalo da nadoknadi punu cenu, nego i da dometne jednu petinu kao procenu od strane sveštenika. (3. Moj. 5:16; 6:5)

Nadoknada bi se uvek davala onom kome je učinjena nepravda. Ako bi pojedinac postupio nepravedno sa Gospodnjim svetim stvarima, nadoknada bi se činila svešteniku kao Gospodnjem predstavniku. Ako bi nepravdu učinio svom bližnjem i on umre, tada bi se nadoknada davala njegovom rođaku; ali ako nije imao rođaka, nadoknada bi išla Gospodu. (3. Moj. 5:7,8)

Ne bi bilo smisla u prinošenju ovna na žrtvu za prestup ako se nadoknada za nepravedno delo ne bi učinila u potpunosti. Posebna namera žrtve za prestup je bila da učini pomirenje zbog nepravednih postupanja ili sa Bogom ili sa čovekom, i pored ovna za žrtvu, uvek je zahtevala nadoknadu od onog ko je postupio nepravedno. Jasno se naučava da u čemu postupamo nepravedno sa Bogom ili čovekom, jednostavno priznanje greha i donošenje žrtve neće biti dovoljno; moramo ispraviti nepravdu.

Zakhej je razumeo zakon o žrtvi za prestup, i čim je predao svoj život Hristu, bio je spreman da ide čak i dalje od zahteva zakona, i nadoknadio „čtetvorostruko“ svakom koga je zakinuo. (Luka 19:8)

Žrtva za prestup je bila potpunija nego žrtva za greh; pored pomirenja za greh, takođe je, u tipu, pokrivala posledice greha. Prorok Isaija je upotrebio žrtvu za prestup kao poseban tip Hrista. On je bio istinska anti-tipska žrtva za prestup kada je prolio Svoju krv, ne samo da oslobodi ljudske duše od krivice, već da iz Božjeg svemira zauvek ukloni poslednje tragove greha.

Citiramo Isa. 53:10 jevrejskog prevodioca Lisera: „*Ali Gospodu bi volja da Ga slomi kroz bolest: kad (sada) položi Svoju dušu u prinos za prestup, videće (Svoje) natražje, produžiće dane, i šta je Gospodu ugodno napredovaće Njegovom rukom*“.

Ima mnogo dragocenih obećanja za one koji prinesu svoje žrtve za prestup Gospodu. Onaj ko hoće da bude pobednik u Bogu ne može se zadovoljiti samo priznanjem greha Gospodu; mora učiniti pomirenje i nadoknadu. Ovo je naučavano u Spasiteljevim rečima: „*Zato dakle ako prineseš dar svoj k oltaru, i onde se opomeneš da brat tvoj ima nešto na te, Ostavi onde dar svoj pred oltarom, i idi pre te se pomiri s bratom svojim, pa onda dođi i prinesi dar svoj*“ (Mat. 5:23,24)

Tip:	Anti-tip:
3. Moj. 5:15,16. Žrtva za greh činila pomirenje kako za greh tako i za posledicu greha.	Isa. 53:10. Smrt Hristova, velike žrtve za prestup, ne čini pomirenje samo za greh, već uništava sve posledice greha.
3. Moj. 6:1-7. Žrtva bez nadoknade nije bila prihvaćena.	Mat. 5:23-26. Naše molitve su beskorisne ako gajimo zlo u našim srcima.

22. POGLAVLJE

Žrtvovanje crvene junice

ŽIVOT svake žrtve, od one prve prinesene kod kapije Edema pa sve do krsta, bio je tip Hrista; ali žrtvovanje crvene junice je po mnogočemu drugačije od svih ostalih. To je bio povremen prinos, koji se prinosisio kada je trebalo, da očisti od ceremonijalne nečistote one koji su iz bilo kojeg razloga dodirnuti mrtvace. (5. Moj. 21:1-9) Junica je morala biti crvena, bez ijedne mrlje, simbolizujući tako na poseban način Hristovu krv. Morala je biti bez mane, predstavljajući tako Njega „*koji ne znaše greha*“ (2. Kor. 5:21) To je morala biti jedna koja nikad ranije nije nosila jaram; morala je biti junica koja je uvek bila slobodna, nikad prisiljena da uradi bilo šta.

Ovo je bila simbolika Sina Božjeg, koji je dobrovoljno došao i umro za nas. Hrist je bio iznad svakog zakona, na Njemu nije bio nikakav jaram. (Jovan 10:18) Dok je podnosio agoniju Getsimanije, mogao je otrti krvavi znoj sa Svog čela i vratiti se Svom zakonitom mestu na Nebu, i ostaviti svet da strada. Nije bilo sile, jedino one od vrhovne nebeske ljubavi, koja je nagnala Hrista prema krstu Golgote. (Jovan 3:16) On je došao kao dobrovoljna žrtva, izborom. Prineo je Sebe za grehe sveta, a Očeva ljubav prema paloj rasi je bila tako velika, veća nego što je voleo Svog jedinog Sina, da je prihvatio prineseni život. Anđeli su pokorni Božjem zakonu, stoga njihov život nije mogao učiniti pomirenje za prekršaj zakona. Samo Hrist je bio oslobođen svih zahteva zakona, jedini koji je mogao iskupiti izgublenu rasu.

Žrtvovanje crvene junice je bila zadivljujuća ceremonija. Junica se nije nosila u hram, kao većina prinosa, već u grubu dolinu izvan logora, koja nikad nije bila obrađena ili posejana. Sveštenik, obučen u čistu belu haljinu sveštenstva, vodio je junicu, a pratile su ga starešine grada i Leviti. Kedrovo drvo, isop i skerlet su se takođe nosili na mesto žrtvovanja.

Kada je procesija stigla do grube doline, zaustavili su se, i starešine su pristupile i ubile junicu. Zatim je sveštenik uzeo krv, i licem okrenutim prema hramu, prstom škropio krv prema hramu sedam puta.

Ako bi osoba bila pronađena mrtva u polju i ne bi se znalo ko je oduzeo život, tada bi starešine grada koji se nalazio pored mesta gde je pronađen ubijen čovek, pristupile i prale svoje ruke nad telom junice dok su upućivali molitvu Bogu tražeći da Gospod ne položi nevinu krv na njih. (5. Moj. 21:1-9) Nakon ovoga kompletno telo junice, uključujući i krv, je bilo spaljeno. Dok se plamen razgorevao, sveštenik bi približio i bacio malo kedrovog drveta, isopa i skerlet u oganj. (4. Moj. 19:1-8)

Crvena junica je žrtvovana izvan logora, simbolizujući na taj način da je Hrist stradao ne samo za Jevreje, već za ceo svet. Ako bi svaka žrtva bila zaklana unutar predvorja svetinje, neko bi

možda pomislio da je Hrist umro samo za Svoj narod, Jevreje; ali crvena junica se prinosila izvan logora, (*Jev. 13:12,13*) simbolizujući činjenicu da je Hrist umro za sva narodna plemena, i ljude.

Gospodnja snishodljivost i ljubav su čudesni. Ukoliko bi neka siromašna, usamljena i odbačena duša pomislila da nije vredna da prihvati ponuđenu žrtvu, crvena junica se nije nosila samo izvan kampa, već u grubu dolinu, tako kamenitu potpuno beskorisnu da nikad nije uzorana. Niko nikad nije pokušao da je obradi; a ipak je ovde izabrano mesto za škropljenje krvi te posebne žrtve koja u naročitom smislu simbolizuje Hrista. Simbolizuje Ga kao nekog ko je iznad zakona.

Iako je sotona Stvoriteljevu sliku u čoveku toliko iskvario da se jedva može videti trag bilo čega osim sotoninih atributa, Hrist ipak Svojom moćnom rukom takvoga može uzdići da sedi sa Njim na Njegovom prestolu. Ceo život može biti protraćen i biti kao gruba dolina bez ikakve vrednosti; ali ako takav okrene svoje oči prema nebeskoj svetinji, i moli za milost priznajući svoje grehe, dragocena Hristova krv, koje je crvena junica bila simbol, će biti pošćropljena preko njegovog protraćenog života, bez sumnje kao što se juničina krv škropila preko grubog kamenja u dolini; i Hrist će pokajniku reći isto što je rekao razbojniku na krstu, koji je protraćio svoj život. „*Bićeš (ti) sa mnom u raj*“ (*Luka 23:38-43*) Niko nije tako potonuo u greh i u neznabožačku tamu da su mu nada i spasenje nedoseživi kroz tipsko žrtvovanje crvene junice. Ova žrtva je bila senka nebeskih stvari. Sada se tip ispunio u realnosti. Hrist je stradao izvan logora za grehe celog sveta. Niko nije tako potonuo da ga On ne može podići. Čoveku se može činiti nemoguće; običaji i navika sveta mogu osuditi tu osobu, i reći da je izgubljen; ali Hrist je iznad svakog zakona. On do kraja može spasti sve koji kroz Njega dolaze Bogu. (*Jev. 7:25*) Kedrovo drvo, isop i skerlet koji su bacani u oganj su bili tip čišćenja zemlje i sve vegetacije od svakog traga greha posredstvom krvi Hristove. (*Isa. 65:17-19*)

Nakon što je telo junice spaljeno do pepela, osoba koja nije zagađena tako što je dodirnula mrtvaca, sakupljala je pepeo i smeštala ga na čisto mesto, i trebalo su ga čuvati za očišćenje onih koji su dodirnuli mrtvaca. (*4. Moj. 19:9,10*) Ako bi osoba umrla u šatoru ili kući, kuća i svi koji su dodirnuli mrtvo telo smatrali bi se nečistima dok se ne očiste. Ovo je trebalo da utiče na ljude sa strašnom „*Ja*“ prirodom greha. To ih je učilo da je smrt došla kao rezultat greha, i predstavljala je greh. (*Jak. 1:14,15*) Nešto pepela se stavljalo u čistu tekuću vodu, i osoba koje je vršila ceremonijalno očišćenje umočila je svežanj isopa i kedar u pepeo i vodu, i škropila šator, predmete unutar šatora i ljude. Ovo se ponavljalo nekoliko puta dok sve nije bilo očišćeno. (*4. Moj. 19:18,19*)

Na taj način je Hrist, kada je prolio Svoju krv za grešnog čoveka, ušao u prvu prostoriju nebeske svetinje da predstavi Svoju krv pred Ocem, da bi očistio čoveka od uprljanosti grehom. (*Jev. 9:11,12*)

Kedar i isop koji su se koristili za škropljenje očišćujuće vode naznačava da je osoba na koju je voda pala očišćena od sve zemaljske moralne uprljanosti. Temeljnost dela se simbolizovala tako što se ponavljalo nekoliko puta.

David je očigledno imao ovu ceremoniju na umu kada se molio: „*Pokropi me isopom, i očistiću se; umij me, i biću belji od snega*“ (*Ps. 51:7*) Pavlov um je bio vođen od tipa do anti-tipa kada je pisao svojoj jevrejskoj braći: „*Jer ako krv junčija i jarčija, i pepeo juničin, pokropivši njom opoganjene, osvećuje na telesnu čistotu; A kamoli neće krv Hrista, koji Duhom Svetim sebe prinese bez krivice Bogu, očistiti savest našu od mrtvih dela, da služimo Bogu Živom i Istinitom?*“ (*Jev. 9:13,14*)

Mnogi ljudi čitaju Bibliju i prelaze preko ovih prelepih stihova kao preko ceremonija svojstvenih Jevrejima, i koje hrišćanima ništa ne znače. Oni smatraju da je Stari zavet od male vrednosti. Ali je Bog preko Mojsija dao predivnu galaksiju tipova i simbola sadržanih u službi u svetinji i levitskim zakonima; a Mojsije je bio tako strašljiv da ljudi ne bi pomislili da im je on dao službu, da preko dvesta puta nalazimo kako ih uverava da je Bog lično njihov autor, takvim izrazima kao što su „*Gospod reče*“, ili „*Gospod zapovedi*“. On je čeznuo da svi znaju da je Bog dao taj čudesni sistem tipova i senki, ne bacajući svetlost samo od Edema do krsta, već otkrivajući grešnom čoveku Hristovo delo od krsta do kraja vremena. Ove tipske ceremonije, kao veliki reflektor, bacale su svetlost na Hristovu službu koja se ne može naći ni u jednom drugom delu Pisma. Spasitelj je naučavao da će proučavanje Mojsijevih spisa ojačati veru u Njega. „*Jer da ste verovali Mojsiju*“, rekao je On, „*tako biste verovali i meni; jer on pisa za mene. A kad njegovim pismima ne verujete kako ćete verovati mojim rečima?*“ (*Jovan 5:46,47*)

Tip:	Anti-tip:
4. Moj. 19:2. Crvena junica bez mane.	Jev. 9:13,14. Hrist bez mrlje prineo Sebe Bogu.
4. Moj. 19:2. Nije smelo biti mane na životinji.	Jovan 15:10; 2. Kor. 5:21. Hrist nikad nije bio neposlušan Božjem zakonu. On „ <i>ne znaše greha</i> “.
4. Moj. 19:2. Ona koja nikad nije bila u jarmu, nikad prisiljena na bilo šta.	Jovan 10:15. „ <i>Kao što mene zna Otac i ja znam Oca; i dušu svoju polažem za ovce</i> “.
4. Moj. 19:3; 5. Moj. 21:4. Crvena junica je bila zaklana izvan logora, u gruboj dolini, koja nikad nije obrađivana.	Jev. 13:12; Jovan 10:16. „ <i>Zato Isus, da osveti narod krvlju svojom, izvan grada postrada</i> “.
4. Moj. 19:5,6. Junica i kedar, isop i skerlet bili spaljivani u ognju.	2. Pet. 3:7. Zemlja se „ <i>čuva za dan strašnog suda i pogibli bezakonih ljudi</i> “.
4. Moj. 19:17-19. Ceremonijalno nečisti su bili čišćeni škropljenjem pepela.	1. Kor. 6:11. „ <i>Nego se (vi) opraste i posvetiste i opravdaste imenom Gospoda našeg Isusa Hrista</i> “.

23. POGLAVLJE

Zahvalna žrtva

CEO svet teži za mirom. Narodi se bore za njega, a hiljade ljudi prodaje svoje duše da zadobiju bogatstvo u uzaludnoj nadi da će im bogatstvo doneti mir i sreću. Ali ne postoji stvarni, trajni mir osim onog koji dolazi od velikog Kneza mira; i nikad se ne prima kao nagrada za rat i krvoproliće niti kao grabljiva pohlepa sveta. Poslednje zaveštanje koje je Spasitelj dao Svojim učenicima bilo je zaveštanje mira. „*Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam; ne dajem vam ga kao što svet daje*“. (Jovan 14:27)

Trajni Božji mir u srcu ne dobija se težnjom za zemaljskom slavom i bogatstvom. Zahvalna žrtva u levitskoj službi je prelepo naučavala, u tipu i senci, kako zadobiti ovo blago za kojim se žudi.

U mnogim pogledima zahvalna žrtva je bila drugačija od svih drugih žrtava, to je bila jedina žrtva, pored Pashe, u kojoj su ljudi mogli da jedu od mesa. Za razliku od Pashe, nije bila ograničena na samo jedan dan u godini, već se mogla svetkovati u bilo koje doba.

Životinje za zahvalnu žrtvu su se birale iz čopora ili stada. Morali su biti bez mane, jer nijedna deformisana životinja nije na odgovarajući način mogla da predstavlja Kneza mira. (3. Moj. 3:1) Zahvalne žrtve su bile znak zahvalnosti, da potvrde zavet ili ugovor, kao i dobrovoljni prinosi. (3. Moj. 7:12,16) Zahvalnom žrtvom je Mojsije potvrdio Stari zavet sa Izrailjem. (2. Moj. 24:5-8) U vremena posebne radosti, kao što čitamo u Starom zavetu, svetkovala se zahvalna žrtva. Kada je David doneo kovčeg u Jerusolim, prineo je zahvalnu žrtvu i „*I razdade svim Izrailjcima, i ljudima i ženama, svakom po jedan hleb i komad mesa i vrč vina*“. (1. Dn. 16:1-3)

Zahvalna žrtva se često kombinovala sa drugim prinosima; i kad god su ljudi jeli meso, osim za vreme praznika Pashe, zahvalna žrtva je bila ta koja se svetkovala.

Pojedinac koji bi prineo zahvalnu žrtvu položio bi ruke na glavu životinje, i zaklao je. Nakon toga bi uklonio svo salo sa različitih organa u telu, i sveštenik bi spalio salo na žrtvenom oltaru. (3. Moj. 7:29-34) Nije se samo salo davalo svešteniku, već i grudi, desno rame i „*oba obraza*“ od svake žrtve.

Uklanjanje i spaljivanje sala simbolizovalo je jedini pravi način na koji se mir može dobiti; odnosno, predajući sve naše grehe zakonitom vlasniku. (Ps. 37:20; Isa. 43:24) Knez mira, blaženi Spasitelj „*dade Sebe za grehe naše*“. (Gal. 1:3,4) On ih je kupio da bi mogao uništiti greh i dati nam mir. Ovo je na odgovarajući način simbolizovao sveštenik „*koji služi obličju i senu nebeskih stvari*“, uzimajući salo iz ruku onoga koji prinosi zahvalnu žrtvu, i spaljuje ga na oltaru. Sveštenik

je obrtao grudi i rame pred Gospodom, zatim bi ih sveštenik pojeo kao svoj deo zahvalne žrtve.

Raspored sala, grudi i desnog ramena otkriva tajnu zadobijanja mira.

Onaj ko dobija mir mora se odvojiti od greha, zatim se, kao ljubljenu učenik, osloniti na Spasiteljeva nedra. Kada je Hrist rekao Svojim učenicima da će Ga jedan od njih izdati, oni su se plašili da pitaju ko je taj. Jedva da su poznavali svoj istinski odnos prema Spasitelju, ali Jovan, oslanjajući se na Njegova nedra, mogao Ga je pogledati u lice i reći: „*ko je taj, Gospode?*“ Osećao se sigurnim da nikad neće izdati svog Gospoda.

Prorok Isaija je razumeo značenje u predstavljanju grudi svake zahvalne žrtve svešteniku, jer pisanjem o Spasitelju on kaže: „*Kao pastir pašće stado svoje; u naručje svoje sabraće jaganjce, i u nedrima će ih nositi, a dojljice će voditi polako*“. (Isa. 40:11) Današnje Božje dete, koje se, kao ljubljenu učenik Jovan, osloni na nedra svog Gospoda, uživa stvarni mir Božji kojeg je zahvalna žrtva bila samo tip.

U anti-tipu primanja desnog ramena svake zahvalne žrtve od strane sveštenika se nalazi snaga i blagoslov. Citiramo proroka Isaiju, koji je voleo da piše o Spasitelju: „*Jer nam se rodi Dete, Sin nam se daje, kome je vlast na ramenu, i ime će Mu biti: Divni, Savetnik, Bog silni, Otac večni, Knez mira. Bez kraja će rasti vlast i mir*“. (Isa. 9:6,7)

Zapazite, onaj ko shvati da je Hrist njegov lični Spasitelj, i ko vlast nad svojim stvarima položi na Njegovo rame, prima beskrajni mir. Razlog zbog čega često ne uspevamo da primimo trajni mir kada dođemo Bogu je zato što ne idemo dalje nego pojedinac koji u tipu svešteniku nije dao nijedan drugi deo osim sala. Mi priznajemo svoje grehe Hristu, i On ih uzima, ali naše poverenje dajemo zemaljskim prijateljima; ne oslanjamo se na Gospodnja nedra, ne činimo Ga našim poverenikom u svemu i ne verujemo Mu da će očistiti put pred nama, kao što se pastir brine za svoje jaganjce. Ne dopuštamo da vlast nad našim stvarima počiva na Njegovom jakom i moćnom ramenu. Bojimo se da Mu poverimo da upravlja našim privremenim stvarima za nas; i kao posledica, čak i nakon što smo priznali naše grehe i nakon što su oprošteni, uskoro se opet upetljamo u naše nedoumice i nevolje svakodnevnih dužnosti. Umesto da imamo mir koji nema kraja, mi imamo nevolje koje nemaju kraja. Kada predamo ključ, ili kontrolu svih naših stvari Hristu, naći ćemo da će On otvoriti vrata pred nama koja nijedna zemaljska sila ne može zatvoriti, i zatvoriće puteve zemaljskoj sili kako nas ne bi ulovila. (Isa. 22:22)

Nakon što je Samuilo pomazao Saula za cara nad svojim domom, i Izrailjem, doveo ga je njegovom kuvaru i „*reče kuvaru: Donesi deo koji ti dadoh i za koji ti rekoh: Ostavi ga kod sebe. Tada donese kuvar pleće i šta beše na njemu; a Samuilo ga metnu pred Saula*“, i ponudio mu da jede od toga. (1. Sam. 9:23,24) Da je Saul shvatio predivnu lekciju simbolizovanu ovim Samuilovim činom, položio bi vlast na rame velikog Kneza mira, i ne bi napravio brodolom od svog životnog dela.

Postoji još jedno svojstvo tipske zahvalne žrtve koje svako ko želi da iskusi trajni mir anti-tipske zahvalne žrtve treba da uzme u obzir. Oba obraza svake zahvalne žrtve su se davali svešteniku. (5. Moj. 18:3) Veliki anti-tipski Knez mira je mogao reći: „*Podmetah... obraze svoje onima koji me čupahu; ne zaklonih lice svoje od ruga ni od zapljuvanja*“. (Isa. 50:6) A onome ko će uživati mir koji svet ne može dati ni uzeti, On kaže: „*A ja vam kažem da se ne branite oda zla, nego ako te ko udari po desnom tvom obrazu, obrni mu i drugi*“. (Mat. 5:39) Jov, za koga je Gospod rekao da „*čovjek beše dobar i pravedan*“, je mogao reći: „*sramotno me biju po obrazima*“. (Jov 1:8, 16:10) Od Božjeg deteta se često traži da podnosi ukor i sramotu radi Hrista.

Beskrvasni kolači premazani uljem su se jeli sa zahvalnom žrtvom. Beskrvasni hleb ukazuje na čistotu i istinu, (1. Kor. 5:8) a ulje se koristi kao simbol svetog Duha koji donosi mir u srce. Kvasni hleb se takođe jeo sa zahvalnim žrtvama zahvalnosti, i bio je znak radosti.

Nakon što je Avram primio obećanje da će Sara imati sina, tri anđela su posetila patrijarha „*kad seđaše na vratima pred šatorom svojim u podne*“, bez sumnje razmišljajući o obećanju; i kao znak zahvalnosti odmah je za njih pripremio zahvalnu žrtvu beskrvasnog hleba i mesa; i oni su pojeli i odmah ponovo potvrdili Avramu obećanje o sinu. (1. Moj. 18:1-10) Može biti da su zbog izopačavanja zahvalne žrtve i gubljenja iz vida njenog značaja deca Izrailja stekla naviku neprestanog jedenja mesa.

Postojala je jedna stroga zabrana u jedenju zahvalne žrtve. Svo meso je moralo biti pojedeno prvog ili drugog dana. Zapovest je bila veoma jasna: „*Ako li bi ko treći dan jeo mesa od žrtve zahvalne, neće biti ugodan onaj koji je prineo, niti će mu se ona primiti, nego će biti mrska, i ko bi*

je god jeo, noseće greh svoj“. (3. Moj. 7:18)

Ova žrtva, koja je mogla biti prinesena od strane bogatog ili siromašnog u bilo koje doba godine i kad god su oni hteli, je bila značajan tip vaskrsenja Kneza mira. Jevrejski sistem tipova i senki je zaista „kompaktno proročanstvo jevanđelja.“

Pasha i obrtanje snopova na treći dan je ukazivalo na vaskrsenje; ali samo je sveštenik ulazio u hram, i obrtao punu šaku žitarica, kao tip Hristovog vaskrsenja; dok je zahvalnom žrtvom svakom detetu Božjem data prilika da pokaže svoju veru u Hristovo vaskrsenje.

Ako bi neko jeo meso trećeg dana, to bi značilo da je Anti-tipa svoje zahvalne žrtve toga dana smatrao i dalje mrtvim. S druge strane, onaj koji bi odbio da jede meso trećeg dana, i spalio u vatri sve što je ostalo, pokazao bi svoju veru u vaskrslog Spasitelja.

U toploj zemlji Palestine telo bi počelo da truli trećeg dana. Marta je za Lazara rekla: „*Već smrdi; jer su četiri dana kako je umro*“. (Jovan 11:39) Ali psalmista, prorokujući Hristovo vaskrsenje, rekao je: „*Niti ćeš dati da Svetac Tvoj vidi trulost*“. (Ps. 16:10) David je znao da će Spasitelj živeti trećeg dana. Oni koji su živeli blizu Gospoda videli su svetlost koja se reflektuje sa tipske službe.

Na osnovu ove istine, po pitanju Hristovog vaskrsenja naučavanog od strane Davida i simbolizovanog zahvalnom žrtvom, Petar je bazirao svoje najjače argumente na dan Pedesetnice. (Dela 2:225-32) Pavle je očigledno upućivao na tipove Pashe i zahvalne žrtve kada je naučavao „*da Hristos umre za grehe naše, po pismu, i da bi ukopan, i da usta treći dan, po pismu*“. (1. Kor. 15:3,4) Čak su i oči samih učenika bile zaslepljene grehom i sumnjom da nisu mogli raspoznati svetlost koja je sevala sa žrtvenih prinosa. Kao što mesec odsjajujući sunčeve zrake daje dovoljno svetlosti da vodi čoveka bezbedno kroz noć, tako je i svetlost velikog anti-tipskog Jagnjeta Božjeg, reflektovanog sa levitskih zakona i žrtvenih prinosa, bila dovoljna da bezbedno vodi ljude u carstvo Božje.

Postoji mnogo ljudi danas koji čeznu za mirom, i tvrde da se naslađuju u Bogu i Njegovoj reči dan za danom, a ipak se zajedno spotiču u tami; jer, kao onaj čovek u tipu, koji je jeo meso trećeg dana, označavajući tako da veruje da je Gospod i dalje mrtav, oni idu kroz život žaleći kao da Gospod života i slave i dalje leži mrtav u Josifovom grobu umesto da živi na Nebu sa desne strane Oca, spreman da pošalje svetlost i pomoć svakom vernom sledbeniku ovde na zemlji. Poruka koju nam šalje iz nebeske svetinje je: „*I Živi: i bejah mrtav i evo sam živ va vek veka*“. (Otk. 1:18)

Tip:	Anti-tip:
Hrist je naš mir. Ef. 2:14.	
3. Moj. 3:1. Zahvalna žrtva morala biti bez mane.	1. Jov. 3:5. Nema greha u Hristu.
3. Moj. 7:29,30. Salo se uklanjalo sa žrtve. Salo je simbol greha. Ps. 37:20 (Prevod KJ)	2. Kor. 13:5. „ <i>Sami sebe okušajte... sami sebe ogledajte</i> “.
3. Moj. 7:31. Salo se spaljivalo.	Mat. 25:41. Greh i grešnik trebalo biti spaljeni.
3. Moj. 7:32,33. Rame je pripadalo svešteniku.	Isa. 9:6; Luka 15:5. Vlast će biti na Hristovom ramenu.
3. Moj. 7:31. „ <i>Grudi pak neka budu Aronu i sinovima njegovim</i> “.	Isa. 40:11. „ <i>U nedrima će ih nositi (jaganjce)</i> “.
5. Moj. 18:3. Oba obraza su se davala svešteniku.	Mat. 26:67; Isa. 50:6. Pljuvali su na Spasiteljevo lice.
3. Moj. 7:15,16. Meso se moglo jesti prvog i drugog dana.	1. Kor. 15:3,4. Hrist ležao u grobu prvog i drugog dana.
3. Moj. 7:17,18. Ništa od mesa se nije jelo trećeg dana.	Mat. 28:6; Luka 24:21. Trećeg dana anđeo nad grobom rekao: „ <i>Nije ovde: jer ustade</i> “.

24. POGLAVLJE

Čišćenje gube

OD svih bolesti koje je čovečanstvo nasledilo, ne postoji odvratnija od gube. Pojedinač godinama živi sa ovom užasnom bolešću koja polako izjeda delove njegovog tela dok čezne za smrću kao oslobođenjem.

Od najranijih vremena guba je bila simbol greha; i veoma je odgovarajući tip te užasne duhovne bolesti koja uništava dušu onog ko krši svoju savest iznova i iznova dok ostane bez sile da se odupre, i postane potpuno predan zlu.

Kada je Mirjam postala ljubomorna na svoju zaovu, i kada su ona i Aron gundali protiv Mojsija, „*gnev se Gospodnji raspali na njih... i gle, Marija beše gubava bela kao sneg*“. Nakon što ih je Bog naučio lekciju da su gresi ljubomore, gundanja i pronalaženje grešaka za duhovni život isto što i guba za fizičko biće, tada, kao odgovor na Mojsijevu molitvu, ona je isceljena. (4. Moj. 12:9-15)

Kada je Gijezije, Jelisijev sluga, zatražio blago od Nemanu, i rekao neistinu i pretvarao se da bi ga zadržao, Gospod mu je izjavio: „*Zato guba Nemanova neka prione za te*“. (2. Car. 5:20-27) Nije čudno što su, sa zapisom o iskustvu Mirjam i Gijezija pre njih, Jevreji trebalo da gledaju na gubu kao na sud od Gospoda.

Gubavcu nije bilo dopušteno da se meša sa ljudima. Nije bilo izuzetka, od cara na prestolu do najnižeg roba. Gospodnja izjava je glasila: „*A gubavac na kome je ta bolest, neka ide u haljinama razdrtim i gologlav, i usta neka zastre, i neka viče: Nečist, nečist. Dokle je god bolest na njemu, neka bude nečist; nečist je, neka živi sam, iza logora neka mu bude stan*“. (3. Moj. 13:45,46)

Kao što je guba bila simbol najgoreg greha, tako je ceremonija za čišćenje gube obuhvatala više od bilo kojeg prinosa. Sveštenik koji je pregledao gubavca i proglasio ga nečistim; bio je jedini koji ga je mogao proglasiti čistim. Sveštenik je odlazio izvan logora i pregledao gubavca, i ako bi se guba iscelila, tada je isceljeni trebao svešteniku doneti „*dve ptice žive čiste, i drvo kedrovo i crvca i isopa*“. Jedna od ptica bi se ubila u zemljanoj posudi nad tekućom vodom; zatim su se živa ptica, crvac i kedrovo drvo umakali u krv. Sveštenik je sedam puta škropio krv na onoga ko je trebalo biti očišćen, i proglasio ga čistim. (3. Moj. 14:4-7)

Guba je bila veoma zarazna bolest; sve čega se gubavac dotakne je zaraženo. Greh je takođe užasna bolest, a zemlja, vazduh i voda su prokleti zbog greha čovečanstva, i moraju biti očišćeni istom krvlju koja čisti i čoveka. Stoga, nakon što je gubavac proglašen čistim, živa ptica je, sa njenim perjem obojenim u crveno, bila puštena da leti kroz vazduh. Krv se nije škropila samo na osobu koja je bila nečista, već se tako nosila kroz vazduh koji je bio opterećen klicom bolesti i greha, (Jer. 9:21) kao tip Hristove krvi koja će dati nova nebesa - novu atmosferu - ovoj grehom proklesnoj zemlji.

Pre nego što je čovek sagrešio, nije bilo truljenja vegetacije; krasno drveće nije uništavano od strane insekta štetočina, već je sve bilo slobodno od prokletstva. Ništa osim Hristove krvi ne može vratiti vegetaciju ka njenoj edemskoj lepoti. U tipu ove obnavljajuće moći, kedrovo drvo - šumski div, i isop - mala biljka „*koja niče iz zida*“, (1. Car. 4:33) su se umakali u krv. Oni su izabrani da predstavljaju dve krajnosti u vegetaciji, obuhvatajući na taj način sve.

Životinjski život je takođe proklet grehom, ali kroz iskupljujuću moć Hristove krvi doći će vreme kada „*I vuk će boraviti s jagnjetom, i ris će ležati s jaretom, tele i lavić i ugojeno živinče biće zajedno, i malo dete vodiće ih*“. (Isa. 11:6)

Skerletna vuna umočena u krv predstavljala je životinjsko carstvo. (Jev. 9:19) Krv ptice bila je smeštena u *zemljanu* posudu nad tekućom vodom. Tako vidimo da je u čišćenju gube krv dolazila u direktan kontakt ne samo sa gubavcem, već sa svim ostalim što je proklesno grehom; odn., zemljom, vazduhom, vodom, vegetacijom i životinjskim carstvom.

Ovi predivni tipovi su bili samo kompaktno proročanstvo daleko lepšeg Anti-tipa. Kada je Hrist u agoniji kleknuo na hladno tle getsimanskog vrta, velike kapi krvi su pale sa Njegovog lica na zemlju. (Luka 22:44) Četiri hiljade godina ranije, kada je Kain ubio svog brata, zemlja je prva osetila dodir ljudske krvi, koja je pala kao prokletstvo uvenuća, upropaštavajući zemaljske plodove. (1. Moj. 4:11,12) Mnogo puta od kad su nedra zemlje ne samo bila uprljana krvlju čoveka, već od

kad su reke krvi potopile tlo dok su vojske ljudskih bića, vođene sotonom, ubijale jedna drugu. Svaka kap ove krvi je doprinela prokletstvu. (Isa. 24:5,6) Ali kako je drugačiji efekat krvi blaženog Spasitelja! U njoj se nalazilo isceljenje, očišćujuća moć. (4. Moj. 35:33)

Prokletstvo greha teško počiva na atmosferi, koja je tako opterećena klicama bolesti da „se pope smrt na prozore naše i uđe u dvorove naše da istrebi decu s ulica i mladiće s puteva.“ U tipu je krv žrtve kapala sa ptice dok je letela kroz vazduh. Sa velike anti-tipske Žrtve, dok je visio na Golgoti, dragocena, isceljujuća krv je kapala kroz vazduh sa Njegovih ranjenih ruku i nogu, i padala ispod na kamenje. Tipovi stare levitske službe nisu bili beznačajna ceremonija, već proročanstvo o velikom Anti-tipu.

Od najranijih vremena, voda je zagađena prokletstvom greha. (2. Moj. 15:23) Ptica ubijena iznad tekuće vode je bila tip Hristove smrti, koja će zauvek ukloniti prokletstvo greha sa zemaljskih voda. Hristova krv je došla u direktan kontakt sa vodom, kada je vojnik zario surovo koplje u bok Spasitelja, „i odmah iziđe krv i voda“, (Jovan 19:34) ne mešavina krvi i vode, već krvi i vode, dva obilna mlaza.

„Predivan simbol žive ptice umočene u krv zaklane ptice, i onda puštene u svoj radostan život, za nas je simbol pomirenja. Onde su smrt i život pomešani, predstavljajući tragaču za istinom sakriveno blago, jedinstvo opraštajuće krvi sa vaskrsenjem i životom našeg Iskupitelja. Ptica se klala nad živom vodom; čiji je tok bio simbol večno tekuće, večno očišćujuće delotvornosti Hristove krvi.“

Krst na kojem je Spasitelj razapet, i koji je bio uprljan Njegovom dragocenom krvlju, bio je načinjen od šumskog drveća; dok je mala trska isopa držala sunđer koji je bio umočen u sirće i dat Mu da ugasi Svoju žeđ.

Dok je Spasitelj visio na krstu, tražio je da čuje neku reč ili znak od ljudskog roda koji bi ukazao da je Njegova žrtva cenjena; ali do Njegovih ušiju je doprlo samo rujanje, podsmeš i kletve od strane uzrujane mase koja se nalazila ispod. Čak se i jedan od razbojnika sa Njegove strane pridružio psovanju; ali drugi razbojnik ga je ukorio, i okrenuvši se prema Isusu rekao: „Opomeni me se, Gospode, kad dođeš u carstvo svoje“. Isusov odgovor: „Zaista ti kažem danas, bićeš sa mnom u raj“ (Luka 23:39-43) sadržao je sigurnost opraštaja. Čak i dok je Hristova očišćujuća krv tekla iz Njegovih vena, razbojnik se radovao u njenoj moći da očisti od greha. On, za koga su Njegovi neprijatelji mislili da je pobeđen, umro je kao moćni Pobeđnik, a razbojnik je iskusio ispunjenje obećanja: „Ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg“. (Isa 1:18)

Postojalo je značenje u boji vune umočene u krv tipske žrtve. Gotovo je nemoguće ukloniti skerletne fleke, ali „ako vaši gresi budu kao skerlet“, Hristova krv može učiniti da budu „beli kao sneg“. Možete biti osuđeni i odbačeni od svakoga na zemlji; ali ako pogledate na Spasitelja i zatražite Njegovu očišćujuću moć, On će oprati vaše grehe, i staviti radost i slavlje u vaše srce.

U tipskoj službi, uprkos činjenici da kada je onaj ko je trebalo biti očišćen od gube bio poštropljen krvlju, proglašen čistim, još uvek je imao nešto da učini. Osmog dana nakon što je proglašen čistim, trebao se pojaviti pred sveštenikom sa dva jagnjeta, jestivnom žrtvom i logom ulja. Sveštenik je predstavio osobu kao očišćenu pred vratima šatora, i obrtao jedno od jaganjaca i log ulja pred Gospodom. Zatim je zaklao jagnje, i uzeo nešto krvi i pomazao „kraj desnog uha“ onom ko se čisti, „i palac desne ruke njegove i palac desne noge njegove“, (3. Moj. 14:10-14) posvećujući tako njegove uši da sluša samo one stvari koje će se starati da ga održe čistim, njegove ruke za službu Gospodu, i njegova stopala da ide samo putem Gospodnjih zapovesti.

Zatim je sveštenik uzeo log ulja, i nakon što bi poštropio deo njega pred Gospodom, stavio je malo na „kraj desnog uha“ onog ko je trebalo biti očišćen, i takođe na „palac desne ruke njegove i palac desne noge njegove“, a zatim je pomazao njegovu glavu ostatkom ulja. (3. Moj. 14:15-18)

Ova služba nije bila prazna forma, već tip blaženog anti-tipa, koji je ispunjen u svakom hrišćaninu koji se postavi u službu pred Gospodom, nakon što mu Gospod oprostí grehe i proglasi ga čistim. Isus je za Mariju rekao: „Opraštaju joj se gresi mnogi, jer je veliku ljubav imala; a kome se malo oprašta ima malu ljubav“. (Luka 7:47) Gubavac očišćen od te užasne, žive smrti, osećao se tako zahvalan Gospodu za slobodu i očišćenje da je posvetio svoj život Gospodu za službu. Ulje nije, kao amblem svetog Duha koji priprema hrišćanina za službu, nanošeno samo na njegovo uvo, ruku i stopalo, već je izlivano na njegovu glavu, nagoveštavajući potpuno predanje celog bića za službu njegovog Učitelja koji ga je iskupio. Nebeske knjige beleže imena mnogih koji su ispunili ovaj predivan anti-tip predajući celo svoje biće za službu njihovog Iskupitelja.

Levitski zakon se postarao za čišćenje kuća i haljina zaraženih gubom. Ako bi vlasnik kuće video bilo kakve znakove gube, trebao je prijaviti to svešteniku, koji bi odmah pristupio pregledanju kuće. Prvo bi kuća bila ispražnjena, i ako bi sveštenik video „zelenkaste ili crvenkaste“ tragove na zidovima, kuća bi se zatvarala na sedam dana. Ako bi na kraju tog vremena zidovi i dalje bili pokriveni sa buđi, bili bi sastrugani i kamenje iznošeno napolje i kuća bi se temeljno obnavljala. Ako bi se fleke opet pojavile, to bi pokazalo da guba nije došla ni od kakve pukotine ili nedostatka u zidovima, već da je lokacija vlažna i nezdrava, i kuća bi bila srušena. (3. Moj. 14:34-45)

Ako bi zakoni zdravlja zemlje danas bili budni nad ljudskim kućama kao što su bili stari levitski zakoni, bilo bi manje te užasne bolesti, tuberkuloze.

Zakoni po pitanju haljina zaraženih gubom bili su veoma strogi. (3. Moj. 13:47-59) Ako bi zaraza gube bila tako duboko ukorenjena da se nije mogla ukloniti pranjem, tada bi se haljine spaljivale u vatri. Postoji duboka duhovna pouka u ovoj instrukciji. Bog je dao veoma određena uputstva po pitanju odeće Njegovih sledbenika. (1. Pet. 3:3,4; 1. Tim. 2:9) On nikad nije zamislio da Njegov narod prati budalaste svetske mode. (Isa. 3:16-26) Treba da postoji očigledna razlika između odevanja hrišćanina i svetovnjaka. (4. Moj. 15:38) Pojedinci se mogu opravdavati da su prevazišli ponos, da kada nose modernu odeću i haljinu kao svetovnjaci, to im ne zadaje uvredu, jer su pobedili ponos. Isto tako osoba koja se tek oporavila od malih boginja može nositi odeću zaraženu bolešću. Ona opravdava to time da, pošto je imala bolest jednom i oporavila se, ne postoji opasnost od dobijanja iste po drugi put, stoga nema opasnosti u odeći; ali ona seje klice bolesti gde god ide. Na taj način hrišćanin koji nije poslušan Gospodnjim instrukcijama po pitanju oblačenja, pogrešno predstavlja Gospoda, i seje seme ponosa i taštine u srca slabijih članova. Bolje je slediti uputstva data u levitskoj službi, i čak spaliti odeću inficiranu ponosom i taštinom, nego pogrešno predstavljati našeg Gospoda i Učitelja čak i u našem oblačenju.

Tip:	Anti-tip:
„Ceo sistem Judaizma je bio jevanđelje pokriveno velom.“	
3. Moj. 14:6,7. Krv je škropljena na onog ko se trebao očistiti.	1. Pet. 1:2. Škropljenje Hristove krvi čisti od greha.
3. Moj. 14:6. Kedar, skerlet i isop umakani u krv. 1. Car. 4:33. Kedar i isop dve krajnosti u vegetaciji. Jev. 9:19.	Jovan 19:29. Isop se dovodio u vezu sa Spasiteljem, dok je krst bio načinjen od šumskog drveća.
3. Moj. 14:5. Ptica se klala i krv se hvatala u zemljani sud.	Luka 22:44. Isusova krv došla u kontakt sa zemljom.
3. Moj. 14:6,7. Ptica koja se umakala u krv je puštana da leti kroz vazduh. Jer. 9:21. Vazduh je nečist.	Otk. 21:1. Biće novo nebo (atmosfersko nebo), kao rezultat Hristove smrti. Njegova krv kapala kroz vazduh sa krsta.
3. Moj. 14:14,17. Vrh uha se mazao krvlju i uljem.	Isa. 42:18-20. Božje sluge su gluve za stvari koje ne treba da čuju.
3. Moj. 14:14,17. Palac desne ruke se mazao krvlju i uljem.	Ps. 119:48. „Ruke svoje pružam k zapovestima Tvojim, koje ljubim, i razmišljam o naredbama Tvojim“.
3. Moj. 14:14,17. Palac desne noge se mazao krvlju.	1. Moj. 17:1. „Ja sam Bog Svemogući, hodi preda mnom, i budi savršen“ (Prevod KJ)

Odeljak 6

Služba u svetinji

25. POGLAVLJE

Predvorje i njegova služba

ŠATOR je bio okružen predvorjem dugim sto lakata i širokim pedeset lakata. Ovo predvorje je bilo ograđeno zavesama od tankog uzvedenog platna okačenog na bronzane stubove. Stubovi su bila ukrašeni srebrnim vrhovima i pojasima, a zavese su bile obešene na srebrne kuke. Predvorje je formiralo pravougaonik, i svojim najdužim stranama bilo je smešteno prema severu i jugu, a krajevima prema istoku i zapadu. Vrata, ili ulaz, dvadeset lakata široka, su bila u sredini istočne strane predvorja. Zavese koje su formirale vrata predvorja bile su od „*porfire i od skerleta i od crvca i od tankog platna uzvedenog*“, i obešene na četiri bronzana stuba, ukrašena srebrom. (2. Moj. 27:9-18)

Visina predvorja bila je samo pola visine šatora, tako da su se iznad prelepih zavesa predvorja mogle videti zlatne zavese šatora, sa njegovim velelepnim zastorima i pokrivačima. Kao što je onaj ko se nalazio izvan predvorja, da bi posmatrao slavu šatora, morao da gleda iznad predvorja, tako i onaj ko verom posmatra lepote nebeske svetinje mora uzdići svoje misli iznad zemaljskih stvari, i upraviti ih na nebeske.

U predvorju su bila dva glavna nameštaja, umivaonik i žrtveni oltar. Oltar je bio obložen bronzom; umivaonik i svi sudovi u predvorju koji su se koristili u službi vezanoj za oltar, bili su od bronce. Veliki bronzani oltar bio je smešten između svetinje i kapije, ali bliže kapiji nego svetinji. (2. Moj. 40:6,7)

Nijedan deo svetinje niti predvorja nije bio načinjen prema ljudskim planovima; već je svaki deo oblikovan prema božanskom modelu. Kada je Gospod dao Mojsiju instrukcije po pitanju pravljenja bronzanog oltara, dodao je: „*Kao što ti je pokazano na gori tako neka načine*“. (2. Moj. 27:8)

Oltar je bio udubljena kutija, pet kvadratnih lakata i tri lakta visoka, načinjen od dasaka akacijinog drveta. Imao je nosače od istog drveta na svakom uglu. Mreža od bronce na sredini je zadržavala oganj i regulisala ga, i propuštala pepeo da propadne dole. Kompletan oltar sa rogovima je sav bio obložen bronzom. (2. Moj. 27:1-8)

„*Te će oltar biti svetinja nad svetinjama; šta se god dotakne oltara, biće sveto*“, bila je božanska izjava. (2. Moj. 29:37) Zbog ovoga su, bez sumnje, Adonija i Joav pobešli i uhvatili se za rogove oltara kada su se uplašili smrti od Solomonove ruke. (1. Car. 1:50; 2:28)

Sve žrtve paljenice u svetinji spaljivale su se na bronzanom oltaru. Oganj je upalio sam Gospod, (3. Moj. 9:24) i on je neprestano goreo. Nikad nije trebalo da se ugasi. (3. Moj. 6:13) Oganj koji uništava sav greh na zemlji, kao oganj na bronzanom oltaru, sići će od Boga sa neba, i neće se ugasi dok god postoji ijedan greh koji treba biti spaljen. (Otk. 20:9; Marko 9:43-48)

Celo telo žrtve paljenice i delovi raznih prinosa su se spaljivali na bronzanom oltaru. Spaljivalo se ono što je simbolizovalo greh; i dok je oganj neprestano goreo, nazivan je „*oltar neprestanog pomirenja*“. Greh odvaja čoveka od Boga, (Isa. 59:2) i sav greh mora biti uklonjen pre nego što grešnik bude pomiren sa Bogom. Stoga, delo učinjeno na ovom oltaru bilo je simbol konačnog uništenja greha, što će biti neophodno pre nego što iskupljeni mogu da uživaju svoje večno nasleđstvo.

Pavle je upućivao na ovaj oltar kao tip Hrista. (Jev. 13:10) Sav posao u vezi sa žrtvenim oltarom simbolizovao je delo povezano sa uništenjem greha, dela koje samo Hrist može da učini. Otac je u ruke Svog Sina predao konačno uništenje greha i grešnika. (Ps. 2:7-9)

Rogovi na bronzanom oltaru često su se mazali krvlju raznih žrtava, a krv *svake* žrtve za greh se izlivala na podnožje ovog oltara.

Sa samo nekoliko izuzetaka, sve žrtve su se klale u predvorju, kod vrata narodnog šatora, kako se ulaz u prvu prostoriju često nazivao; da bi se sav zbor Izrailja mogao sakupiti u predvorju i kod ovih vrata. Niko osim sveštenika nije mogao ući unutar svete oblasti samog šatora, jer je on simbolizovao nebesku svetinju, gde Bog i Hrist prebivaju, okruženi svetlećim heruvimima i serafimima. Sav posao izvođen u predvorju bio je tip dela učinjenog na zemlji, dok je delo izvođeno u prvom i drugom prostoru svetinje bio tip dela učinjenog na Nebu.

Nijedna žrtva se nikad nije klala unutar svetinje; već su se prinosi klali u predvorju, a krv i telo su se unosili unutar svetinje od strane sveštenika. Hrist, velika anti-tipska Žrtva, bio je zaklan u anti-tipskom predvorju, ovoj zemlji, a zatim ušao u anti-tipsku svetinju na Nebu Svojom krvlju i istim telom na kojem je poneo naše grehe na Golgotu. Gresu su oprošteni, i izbrisani iz knjiga u nebeskoj svetinji; ali nisu uništeni tamo. Kao što je u tipu oganj na bronzanom oltaru spaljivao ono što u tipu predstavlja greh; tako i u anti-tipu, bezbožnici će biti „na širini zemlje kada siđe oganj od Boga i proždre ih“. (Otk. 20:9) Ova zemlja je veliko anti-tipsko predvorje, gde će svo delo simbolizovano u predvorju zemaljske svetinje naći svoje ispunjenje.

Neprestano gorenje na oltaru onoga što predstavlja greh, uzrokovalo je gomilanje pepela. Sveštenici u zemaljskoj svetinji služili su „obličju i senu nebeskih stvari“, (Jev. 8:5) a čak i uklanjanje pepela bilo je uređeno od Gospoda da se izvede na taj način da simbolizuje deo Hristovog završnog dela. Kada je uklanjao pepeo, sveštenik je trebalo biti obučen u čiste bele lanene haljine. Pepeo se prvo uzimao od strane sveštenika i smeštao „kod oltara“ na istočnoj strani. (3. Moj. 6:10; 1:16) Kada je došlo vreme da se pepeo ukloni od oltara, sveštenik je odlagao svoju sveštenu odevu, i „obukao drugu odevu“; zatim bi nosio pepeo izvan logora, i prosipao ga na „čisto mesto“. (3. Moj. 6:11) Pepeo je sve što će ostati od greha, grešnika i đavola nakon što oganj poslednjeg dana završi svoje delo. (Mal. 4:1-3; Jez. 28:18,19) Kada očišćujući oganj od Gospoda ukloni poslednji trag greha, pojaviće se nova zemlja, čisto mesto, bez ijedne mrlje greha na sebi; i dok pravednici hode površinom čiste, neokaljane zemlje, pepeo greha i sve ono što se držalo greha na ovoj zemlji će biti pod njihovim nogama. Tada će se tip zaista ispuniti u realnosti, a pepeo svog greha će biti na „čistom mestu“.

Kada je sveštenik smeštao pepeo pored oltara, bio je obučen u svoju sveštenu odevu. Pepeo predstavlja priznate grehe pravednika. Kada Hrist nosi priznate grehe Svog naroda, On nosi Svoju sveštenu odevu; ali dolazi vreme kada će preneti grehe pravednika na glavu Sotone, odložiti Svoje sveštenu haljinu i doći na ovu zemlju obučen u carsku odevu, da sabere iz Svog carstva sve sablazni i koji čine bezakonje. (Mat. 13:41) Tada će sav greh i grešnici biti spaljeni u ognju. Hrist neće u sveštenu odeći doći u anti-tipsko predvorje, zemlju, da izvrši konačno uništenje greha; već kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima.

Veći deo tipske službe je od Gospoda uređen tako da probudi duh ispitivanja u umovima mladih, da bi oni sami tražili informacije. Pasha je isplanirana tako da deca pitaju: „Kakva vam je to služba?“ (2. Moj. 12:26) Dvanaest kamena je izvučeno na obalu reke Jordan kao „znak“ da privuče pažnju dece, da bi odgovorom na njihovo pitanje: „Šta će vam to kamenje?“ bili poučeni vremenu kada je Bog zadržao tokove Jordana pred izrailjskom vojskom. (Isu. Nav. 4:1-7) Ako se probudi radoznalost deteta i ono samo traga, pouka je još jače utisnuta u njegov um.

Izgleda da je iz ovog razloga Bog pepeo žrtve smestio prvo na istočnoj strani oltara, gde bi bio tako upadljiv da svako dete ulazeći u predvorje ne može da ne vidi i pita: „Šta će vam ovaj pepeo?“ i onda bi ga roditelj poučio predivnoj istini da će sav greh konačno biti spaljen do pepela u ognju poslednjeg dana. (Mal. 4:1-3)

Kako bi deca izlazila izvan logora sa njihovim roditeljima, njihovu pažnju bi privukao neobičan prizor pepela koji je smešten na savršeno čistom mestu; i u odgovoru na njihova pitanja, prelepa pouka o novoj zemlji, koja će proisteći iz ognja koji uništava poslednji trag greha, biće utisnuta u njihove mlade umove. Pepelom i krvlju kod podnožja oltara u tipskoj službi predvorja, čišćenje ove zemlje od greha je čuvano pred umovima Izrailjaca.

Dok se zbor Izrailja mogao sakupljati u predvorju, samo sveštenici su mogli da vrše delo kod oltara. (4. Moj. 18:2-7) Leviti su bili zaduženi za svetinju, ali nisu mogli vršiti službu kod oltara, jer je ona simbolizovala delo koje samo Hrist može učiniti. Samo On može uništiti greh.

Umivaonik se nalazio između bronzanog oltara i vrata svetinje. Umivaonik i njegovo podnožje su bili od bronce. U njemu se čuvala voda, da bi sveštenici oprali svoje ruke i noge pre nego što uđu u svetinju da vrše bilo kakvu službu. Od njih se takođe zahtevalo da operu i ruke i

noge pre nego što dođu „*k oltaru da služe i da pale žrtvu ognjenu Gospodu*“. Smrt je bila kazna za vršenje službe kod oltara ili unutar šatora bez prethodnog pranja u umivaoniku. (2. Moj. 30:17-21) Dok je narod u predvorju posmatrao sveštenike kako se peru pre vršenja dela svete službe, nije li ih to poučavalo istini koju je Hrist rekao Nikodimu: „*Ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božije*“. (Jovan 3:5; Tit 3:5; Efe. 5:26)

Tip:	Anti-tip:
2. Moj. 27:9-18. Postojalo predvorje koje je okruživalo šator, u kojem su se klale žrtve, 3. Moj. 4:4,14,15,24,29.	Jovan 12:31-33. Velika anti-tipska Žrtva je zaklana na zemlji.
3. Moj. 6:10,11. Pepeo sa oltara se smeštao na čisto mesto.	Mal. 4:1-3. Pepeo bezbožnika će se ostaviti na čistoj zemlji.
3. Moj. 6:10. Sveštenik je bio obučen u sveštenečke haljine kada je smeštao pepeo kod oltara.	Jev. 2:17. Hrist je Prvosveštenik da bi učinio pomirenje za grehe naroda.
3. Moj. 6:11. Kada je sveštenik nosio pepeo izvan logora na čisto mesto, odlagao bi sveštenečku odeću, i oblačio drugu.	Otk. 19:14-16; Isa. 63:1-4. Kada Hrist dođe na zemlju da uništi greh i grešnike, zameniće Svoje sveštenečke haljine za carske.

26. POGLAVLJE

Služba u prvoj prostoriji svetinje

SLUŽBA u prvoj prostoriji sastojala se uglavnom od svakodnevnih jutarnjih i večernjih službi, pojedinačnih žrtava za greh i službi za praznike i specijalne povode. Božje vidljivo prisustvo se manifestovalo u prvoj prostoriji, ili narodnom šatoru. Kod prve zavese, ili vrata narodnog šatora, (2. Moj. 29:42,43; 30:36; 4. Moj. 17:4) gde su ljudi prinosisi svoje žrtve za greh, Bog se sastajao i komunicirao sa decom Izrailja. Ponekad je oblak slave, predstavljajući vidljivo prisustvo Najsvetijeg, ispunjavalo prvu prostoriju tako da niko nije mogao da uđe. (2. Moj. 40:34,35)

Božje prisustvo koje se manifestovalo u prvoj prostoriji zemaljske svetinje bilo je senka veličanstvenog prisustva i Očevog prestola u prvoj prostoriji nebeske svetinje, gde je, nakon što je pretrpeo „*krst, ne mareći za sramotu*“, Spasitelj seo „*s desne strane prestola Božijeg*“. (1. Car. 8:10,11; 2. Dn. 5:13,14; 7:2; Jev. 12:2)

Služba svakog jutra i večeri je bila veoma važna. Unutar prve prostorije prvosveštenik je prinosisio kad na zlatni oltar, i ukrašavao i palio žiške. (2. Moj. 30:6-8) Niko osim prvosveštenika nije mogao da vrši svetu službu, koja je simbolizovala dodavanje mirisnog kâda Hristove pravednosti molitvama Božjeg naroda, da ih učini prihvatljivim pred Bogom. (Otk. 8:3,4) Takođe je ukrašavao i palio one žiške koji su bili senka svetog Duha koji proizilazi od Boga, koji u jednom trenutku u životu sija u srcu svakoga, (Jovan 1:9) pozivajući ga da prihvati Gospoda i Njegovu službu, i koji neprestano sija u životu onoga koji hodi u svetlosti, i veran je Bogu.

Dok je prvosveštenik unutar svetinje vršio svakodnevnu jutarnju i večernju službu kod zlatnog oltara, sveštenici u predvorju su spaljivali žrtve paljenice, jestivne i nalevne žrtve na bronzanom oltaru, a ljudi su bili okupljeni izvan, moleći se. (Luka 1:10)

Kada su deca Izrailja odvedena u ropstvo, verni su se molili, kao Danilo, sa prozorima otvorenim prema Jerusalimu. (Dan. 6:10) Okrenuli bi se ka hramu, odakle se, sa oltara neprestanog posredovanja, uzdizao kâd. Ovaj tip može predstavljati one koji su možda zarobljeni u okrutnom ropstvu od strane sotone, kneza ovoga sveta. Nije važno gde se nalazili ili kako snažni bili okovi koji ih drže, ako odlučno odvrte svoja lica sa svog okruženja ka nebeskoj svetinji, gde Hrist zalaže Svoju krv i predstavlja Svoju pravednost i korist grešnika, molitva vere će doneti mir i radost duši, i slomiće okove kojima ih je sotona vezao. Hrist pred takvim postavlja „*vrata otvorena, i niko ih ne može zatvoriti*“. (Otk. 3:8) Nije važno kakve okolnosti bile, duša može biti slobodna u Bogu, i

nijedno ljudsko biće, čak ni đavo, ne može to sprečiti. „I vera je naša ova pobeda koja pobedi svet“. (1. Jov. 5:4)

Dan za danom, dok su grešnici prinosili njihove žrtve za greh kod vrata prve prostorije, priznajući svoje grehe, ili dok se krv škropila pred Gospodom ili deo tela jeo u prvoj prostoriji, priznati gresi su u tipu bili preneseni u prvu prostoriju svetinje. Sveštenik se sastajao sa grešnikom kod prve zavese u svetinji, i unutar zavese unosio ili krv ili telo. Grešnik nije smeo gledati unutar svetinje, već je verom znao da je sveštenik verno predstavljao njegovu žrtvu za greh pred Gospodom, i napuštao je svetinju radujući se zbog oproštenih greha.

U anti-tipu te službe mi priznajemo svoje grehe, i iako ne možemo videti službu u nebeskoj svetinji, znamo da Hrist zalaže Svoju krv i oštećeno telo, (Isa. 49:15,16) - ožiljke od klinova - pred Ocem u našu korist, i mi se radujemo u oproštenju greha. Gresi su pokriveni, sakriveni od pogleda, „Blago onome, kome je oproštena krivica, kome je greh pokriven“. (Ps. 32:1)

Kako su se gresi naroda na taj način u tipu prenosili u svetinju, mesto je postalo uprljano, i moralo je biti prečišćeno ili očišćeno. Gresi su oprošteni i pokriveni kada su priznati, i nikad se neće otkriti ako onaj ko ih priznaje ostane veran; ali ako zaboravi Gospoda i vrati se u svet, taj deo njegovog prethodnog života koji je, dok je bio veran, bio pokriven Hristovom pravednošću, se otvara i otkriva u nebeskim knjigama; jer je on sam otišao od Hrista, i prilikom suda se mora suočiti sa zapisom svog celog života.

Ovo je veoma naglašena misao u paraboli o nemilostivom sluzi, koji se, nakon što mu je oprošten sav njegov dug, grubo poneo prema svom dužniku, i Gospod je zatim od njega tražio da plati sve što mu je nekad oprostio. (Mat. 18:23-25)

Doći će vreme kada će gresi pravednika ne samo biti zaboravljeni i pokriveni Hristovom krvlju, već će svaki njihov trag biti zauvek uklonjen iz nebeskih knjiga, i čak ni Gospod ih se više nikad neće sećati. Ova delo je simbolizovano službom u drugoj prostoriji na Dan očišćenja.

Tip:	Anti-tip:
2. Moj. 29:42,43. Vidljivo Božje prisustvo se manifestovalo u prvoj prostoriji zemaljske svetinje.	Otk. 4:2-5. Sedam žižaka viđeni na nebu pred prestolom.
2. Moj. 30:7,8. Prvosveštenik ukrašavao i palio žiške.	Otk. 1:13. Hrist viđen među zlatnim svećnjacima u nebeskoj svetinji.
2. Moj. 40:24,25. Žišci u zemaljskoj svetinji neprekidno goreli pred Gospodom.	Otk. 4:2,5. Sedam žižaka ognjenih goreli pred Božim prestolom na nebu.
Jev. 9:6. „Ulažahu sveštenici svagda u prvu skiniju i savršivahu službu Božiju“.	Jev. 7:25. Hrist zauvek živi da posreduje za nas.
3. Moj. 4:7; 10:16-18. Posredstvom krvi i tela gresi prenošeni u zemaljsku svetinju.	1. Pet. 2:24; 1. Jov. 1:7. Zaslugama žrtve Hristovog tela i krvi, naši gresi su oprošteni.
3. Moj. 4:7. Tragovi greha dodirivali rogove oltara.	Jer. 2:22. Stvarni greh je pred Gospodom na Nebu.
4. Moj. 18:7. Niko osim sveštenika nije smeo pogledati unutar zavese. Sve što je ostalo izvan od žrtve za greh je bilo spaljeno. Svi tragovi žrtve za greh bili zaklonjeni od pogleda.	Ps. 32:1. Kada priznamo svoje grehe, oni su preneseni u nebesku svetinju i pokriveni, da se nikad više ne jave, ako smo verni.

27. POGLAVLJE

Čudesno proročanstvo

DNEVNA serija službe tokom godine simbolizovala je delo priznanja greha i predaju istih Hristu, našem velikom Nosiocu greha, u nebesku svetinju. Ali Hrist neće uvek nositi grehe sveta. Doći će vreme kada će obrisati poslednji trag greha iz nebeskih knjiga. Tada će gresi pravednika biti položeni na sotonu, začetnika greha, i on će, sa svim grehom i grešnicima, biti uništen u ognjenom jezeru.

Bog je Bog pravde, i pre nego što gresi vernih ili imena nevernih budu izbrisani iz nebeskih knjiga, (*Otk. 3:5*) biće ispitivanje zapisa - istražni sud. Služba u drugoj prostoriji svetinje je bila tip ovog dela. Nazivala se Dan očišćenja, ili čišćenje svetinje. Zapis izjavljuje: „*Jer u taj dan biva očišćenje za vas, da se očistite; bićete očišćeni od svih greha svojih pred Gospodom*“ (*3. Moj. 16:30*)

Kada su ljudi i anđeli stavljeni na probu, određeno je vreme suda kada će im biti suđeno. Hristovo vaskrsenje je zalog ili uverenje suda. Bog „*je postavio dan u koji će suditi vasionom svetu po pravdi preko čoveka koga odredi, i dade svima veru vaskrsnuvši Ga iz mrtvih*“ (*Dela 17:31*)

Dan suda je određeno izdvojeno vreme u kojem se treba vršiti posebno delo. To je period vremena. „*Bog će suditi pravedniku i bezbožniku; jer ima vreme svemu i svakom poslu*“ (*Prop. 3:17*) Bog nije ostavio svet u tami po pitanju vremena dana suda, kojeg je Dan očišćenja, ili čišćenja svetinje, bio tip; već je kroz proroka Danila prorekao kada će se taj događaj početi.

U osmom poglavlju Danilove knjige, čitamo da je u poslednjim danima vavilonskog carstva, proroku dato proročko viđenje istorije sveta od tog vremena do kraja svih zemaljskih carstava. Video je ovna koji ima dva roga; i runjavog jarca sa znamenitim rogom između očiju, kako dolazi sa zapada i pobeđuje ovna i gazi ga nogama. Zatim je jarac veoma osilio; i kada je osilio, veliki rog se slomio, i na njegovo mesto izrasla su četiri znamenita roga. „*I iz jednog od njih iziđe jedan rog malen i naraste vrlo velik*“, dok nije „*ustao na Kneza nad knezovima*“ to jest, tvrdeći da je jednak sa Poglavarom vojske.

Dok je prorok posmatrao kako ovaj mali rog progona Božji narod na zemlji, njegovu pažnju je zarobio razgovor između dva nebeska bića, koji on beleži kao sledeći: „*Tada čuh jednog sveca gde govoraše; i jedan svetac reče nekome koji govoraše: Dokle će trajati ta utvara za svagdašnju žrtvu i za otpad pustošni da se gazi svetinja i vojska? I reče mi: Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti*“ (*Dan. 8:1-14*) Danilo nije razumeo viziju, i Onaj ko ima autoritet nad nebeskim snagama zapovedio je anđelu Gavrilu da ga urazumi. Zatim je Gavriilo dao sledeće kratko objašnjenje:

„*Ovan što si ga video, koji ima dva roga, to su carevi midski i persijski. A runjavi je jarac car grčki; i veliki rog što mu beše među očima, to je prvi car (Aleksandar Veliki)*“.

Zatim je rekao da četiri carstva na koja će Grčka biti podeljena, predstavljena sa četiri roga, neće biti jaki kao Grčka, već da će carstvo predstavljeno malim rogom; odn., Rimsko carstvo, koji izrasta iz četiri roga, uništiti Božji narod, i da će ustati čak i protiv Kneza nad knezovima lično kada je On trebao da dođe na zemlju. Ovo zadnje viđenje je bilo poslednje što je Danilo mogao da podnese. Kada je video da će ova sila čak uzeti i život Knezu nad knezovima, onesvestio se; i kada je Gavriilo rekao: „*A rečena utvara o danu i noći istina je*“, uvideo je da je beskorisno da nastavi, jer Danilo nije bio u stanju da razume. (*Dan. 8:20-27*)

Danilo je bio bolestan nekoliko dana, ali je uskoro počeo da se moli za potpuno objašnjenje vizije. Imamo zabeleženu njegovu molitvu; nije dugačka. Kada je počeo da se moli, Bog na Nebu je zapovedio Gavrilu da ide i odgovori na prorokovu molitvu, i pre nego što je završio molitvu anđeo ga je dodirnuo. (*Dan. 9:1-23*) Nebo i zemlja su postali jako bliski molitvom vere. Onaj ko istrajava jednostavnom verom dok ne stigne odgovor sa Neba, mio je Gospodu. (*Dan. 9:23*)

Gavriilo je uverio Danila da je došao da ga „*urazumi*“, i rekao mu je „*razumi utvaru*“. Sve je učinjeno veoma jasnim osim pitanja „*divnom Brojiocu*“, i Njegov odgovor.

Celo Nebo je zainteresovano za Božje delo na zemlji, i to nije puka radoznalost već intenzivna zainteresovanost koja je zatražila pitanje: „*Dokle će trajati ta utvara za svagdašnju žrtvu i za otpad pustošni da se gazi svetinja i vojska?*“ Reč „*žrtva*“ je napisana ukošeno u autorizovanoj

verziji Biblije, pokazujući da je „prouzrokovana ljudskom mudrošću, i ne pripada tekstu.“

U vreme kada je postavljeno pitanje, svetinja, ili hram sagrađen od strane Solomona, ležao je u ruševinama, a Božji narod je bio u ropstvu u stranoj zemlji. Vizija je anđelima kao i Danilu otkrila da će u dalekoj budućnosti izrasti sila koja će doneti gore progonstvo Božjem narodu nego što su ikad iskusili, što se ispunilo tokom hiljadu dvesta i šezdeset godina papskog progonstva, u istoriji poznatog kao mračno doba. (*Dan. 8:23-25*) Ovo progonstvo nije moglo uticati na nebesku svetinju, jer je nijedna zemaljska sila ne može dosegnuti, a uskraćivanje Božje reči ljudima, zamračilo je ispravno znanje po pitanju nebeske svetinje na dug vremenski period.

Kada je divni Brojilac odgovorio na pitanje, uputio je Svoje reči Danilu umesto onome ko je postavio pitanje. Niko osim Oca i Sina nije mogao otkriti vreme određeno za događaj u velikoj sudskoj dvorani u nebeskoj svetinji. Dakle bio je to Hrist, koji je brojao godine kako bi intervenisao pre otvaranja velikog suda. On je zaista nazvan Brojilac tajni, ili divni Brojilac. (*Dan. 8:13*)

Kada je Danilu rečeno da razume viziju, bez sumnje da su reči upućene direktno njemu došle u njegov um: „*Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti*“. (*Dan. 8:14*) Dok je Danilov um razmatrao ove reči, Gavrilo je počeo da objašnjava deo vizije koji nije mogao da mu objasni tokom prethodne posete.

Proročanstvo po pitanju dve hiljade trista dana u *Dan. 8:14* je jedno od najvećih proročanstava u celoj Bibliji. Postoje drugi nizovi proročanstava koji su prorekli uspon i pad nacija, ali dve hiljade trista dana i noći definitivno određuju dva najveća događaja u istoriji celog čovečanstva; odn., vreme kada će Hrist doći na zemlju i prineti Sebe kao zamenu za izgubljenu rasu; i početak velikog suda na nebu, kada će Sudija cele zemlje odlučiti večnu sudbinu svake duše koja je ikad živela na zemlji.

Tokom Gavrilove posete Danilu, on je objasnio simbole ovna, runjavog jarca i četiri roga, i dao izveštaj o delu malog roga; ali Danilo se onesvestio pre nego što je objasnio dve hiljade trista dana; stoga kada se vratio da proroku da razumevanje i rekao mu da razume viziju, odmah je predstavio predmet vremena. Njegove prve reči su: „*Sedamdeset je nedelja određeno tvom narodu i tvom gradu svetom*“. Reč „*određeno*“ znači *odsečeno* od nekog dužeg perioda. Jedini vremenski period koji se uzima u obzir je dve hiljade trista dana. Stoga, sedamdeset nedelja treba da bude odsečeno od tog perioda, i dodeljeno je Jevrejima i njihovom svetom gradu. (*Dan. 9:24-27*)

Dan u proročkom vremenu predstavlja godinu stvarnog vremena. (*4. Moj. 14:34; Jez. 4:6*) Sedam godina čine sedmicu godina. (*1. Moj. 29:27*) Sedamdeset sedmica bi bilo $70 \times 7 = 490$ godina. Četiri stotine i devedeset godina je određeno jevrejskom narodu da se završi šest stvari; odn:

1. „*Da se svrši prestup*“. Da se učini završni čin svakog bezakonja - uzimanje života bezgrešnog Sina Božjeg.
2. „*Da nestane greha*“. Hrist je uzeo učešće u smrti, „*da smrću satre onog koji ima državu smrti, to jest đavola*“; i da na taj način zauvek nestane greha. (*Jev. 2:14*)
3. „*Da se očisti bezakonje*“. Hrist je „*umirio krvlju krsta Njegova*“, i pomirio „*kroza Nj sve*“. (*Kol. 1:20*)
4. „*Da se dovede večna pravda*“. Hristova smrt je otvorila put kojim svaki Adamov sin i kćer mogu zadobiti večnu pravdu ako je žele.
5. „*Da se zapečati utvara i proroštvo*“. Događaji odigrani tokom tih četiri stotine devedeset godina su zapečatili, ili utvrdili, celu viziju od dve hiljade trista godina.
6. „*Da se pomaže Sveti nad svetima*“. Kada je došlo vreme da počne služba u zemaljskoj svetinji, cela svetinja je pomazana; (*2. Moj. 40:9*) i kada je Hrist ušao u nebesku svetinju da vrši delo kojeg je zemaljska služba bila tip, nebeska svetinja je pomazana pre nego što je On započeo Svoju službu u prvoj prostoriji. O nebeskoj svetinji se govori kao o najsvetijoj da bi se razlikovala od zemaljske.

Čudesne promene su skovane u istoriji crkve tokom tih četiristo devedeset godina. Nakon što je anđeo nabrojao događaje koji treba da se odigraju u tom periodu, rekao je Danilu gde da ih postavi u istoriji sveta, objavljujući datum početka tog perioda: „*Zato znaj i razumi: Otkada iziđe reč da se Jerusalim opet sazida do pomazanika vojvode biće sedam nedelja, i šezdeset i dve nedelje da se opet pograda ulice i zidovi, i to u teško vreme*“. (*Dan. 9:25-27*)

Dugi period od dve hiljade tri stotine dana od kojih je sedamdeset sedmica, ili četiri stotine devedeset godina, odsečeno, počinje izlaskom velike trostruke zapovesti o obnovi i izgradnji

Jerusalima, koja je izašla 457. p. n. e. Ovaj dekret nije otpočeo do u otprilike polovinu godine, (*Jezdra 6:14*) što bi bio tačan datum izlaska dekreta u polovinu 456. god. p.n.e.

Gavrilo deli sedamdeset sedmica na tri dela; odn: sedam sedmica, šezdeset i dve sedmice i jednu sedmicu. (*Jezdra 7:9*) Prorok Nemija daje izveštaj o obnovi zidina tokom teških vremena.

Sedam sedmica i šezdeset i dve sedmice, ili šezdeset devet sedmica ukupno, protezale su se do Pomazanika Vojvode. Šezdeset devet sedmica jednako je $69 \times 7 = 483$ godine. Od polovine 456. god. p. n. e. ovo nas dovodi do polovine 26. god. n. e. U proleće 27. god. n. e., ili polovini 26. n.e., Isus je prilikom krštenja bio pomazan svetim Duhom, i od tada je Hrist, Mesija, Pomazanik. (*Dan. 9:25-27*)

Nakon isteka sedam sedmica i šezdeset i dve sedmice, Mesija je trebao biti „*pogubljen, ali ne za Sebe (ništa Mu neće ostati)*“. On je umro da učini pomirenje za grehe sveta. Nakon izjave da će Mesija biti pogubljen, Gavrilo dodaje: „*I utvrdiće zavet s mnogima za nedelju dana, a u polovinu nedelje ukinuće žrtvu i prinosa*“. (*Jovan 1:41; Luka 3:21,22; Dela 10:38*) Hristova služba nakon krštenja se nastavila tokom tri i po godine, ili pola proročke sedmice.

Hrist je pogubljen u polovinu sedamdesete sedmice, ali Jevrejima je „*određena*“ cela sedamdeseta sedmica. Hrist je uputio Svoje učenika da započnu svoje delo u Jerusalimu, i do kamenovanja Stefana 34. n. e., ili tri i po godine nakon raspeća, jevanđelje nije otišlo neznabošcima. Zavet je potvrđen preko učenika, (*Dan. 9:27*) jer su svoje delo za Jevreje završili 34. n. e., na kraju perioda dodeljenog tom narodu. (*Jev. 2:2,3*)

Sedamdeset sedmica, ili četiristo devedeset godina se završilo 34. god. n. e. Četiri stotine devedeset godina uzetih od celog perioda od dve hiljade trista godina, ostavlja hiljadu osamsto deset godina preostalih od 34. god. n. e. ($2300 - 490 = 1810$). Kad se ovo doda na 34. god. n. e. dovodi nas do hiljadu osamsto četrdeset i četvrte godine n. e. ($34 + 1810 = 1844$).

„*Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti*“. (*Dan. 8:14*) Zemaljska svetinja je prestala da postoji davno pre ovog datuma; ali došlo je vreme da anti-tip očišćenja svetinje, dela koje se vršilo na Dan očišćenja u zemaljskoj svetinji, započne u nebeskoj svetinji. 1844. veliki Sud, na koji nema žalbe, sazvan je u svetinji nad svetinjama nebeske svetinje.

Ovo čudesno proročanstvo od dve hiljade i tri stotine godina počinje povratkom Božjeg naroda na njihove zemaljske posede, i obnovu svetog grada Jerusalima; ali Jevreji su se opet pokazali neverni svom obećanju, i obećana zemlja sa svetim gradom prešla je iz njihove kontrole u ruke neznabožaca.

Hristov dolazak i Njegova smrt na Golgoti, kao veliki pečat, definitivno utvrđuju celo proročanstvo, i osiguravaju zemaljsko nasleđe vernima; a sud koji je otpočeo na kraju tog čudesnog perioda proročkog vremena daće vernima „*sudsku odluku*“ za večno nasleđstvo i Božji grad, novi Jerusalim.

REZIME:

Hristovo krštenje. *Dan. 9:25; Jovan 1:41*, na margini - u komentaru KJ prevoda; *Luka 3:21*.

Hristova smrt. *Dan. 9:26,27*.

Pomazanje nebeske svetinje. *Dan. 9:24*.

Jevanđelje ide neznabošcima. *Dan. 9:27; Jev. 2:3; Dela 8:4*.

Otvaranje istražnog suda. *Dan. 8:14*.

Odeljak 7

Jesenji praznici

28. POGLAVLJE

Praznik truba

TRUBA se među drevnim Izrailjcima nije koristila samo kao muzički instrument, već je takođe imala svoje važno mesto u njihovim verskim i građanskim ceremonijama. Bila je povezana sa decom Izrailja celog njihovog života. Koristila se na njihove radosne i svečane dane; i na početku svakog meseca začula bi se nad njihovim žrtvama paljenicama i zahvalnim žrtvama. To je trebalo da podseća Izrailjce na njihovog Gospoda Boga. (4. Moj. 10:10)

U poslušnosti zapovesti Božjoj, Mojsije je načinio dve srebrne trube kako bi se koristile za sazivanje zbora i regulisanje putovanja Izrailjeve dece. (4. Moj. 10:2) Kada su sveštenici duvali u obe trube, ceo narod je trebalo da se sakupi kod vrata šatora; ako bi se začula jedna truba, samo bi se knezovi odazvali. (4. Moj. 10:2-8)

Poziv za sakupljanje verskih zborova je bio drugačiji od zvuka uzbune, koji je označavao sakupljanje vojske za rat. Bog je obećao da kada označe uzbunu za rat, „*opomenuće ih se Gospod*“, i tako bi bili spaseni od svojih neprijatelja. (4. Moj. 10:9) U vreme Solomona, pokazivala se velika veština prilikom duvanja u trube, tako da su zvukovi od sto dvadeset truba zvučale kao „*jedna*“. (2. Dn. 5:12,13)

Kada je Bog želeo da sakupi vojsku Izrailja kod podnožja planine Sinaj da bi čuli objavljivanje Njegovog svetog zakona, iz Gospodnje slave koja je prekrivala planinu „*zatrubi truba veoma jako*“, i ljudi su zadrhtali; i dok „*truba sve jače trubljaše*“, čak je i Mojsije, taj Božji sveti čovek, rekao: „*Uplašio sam se i drhćem*“. (2. Moj. 19:16,19; Jev. 12:21)

Bog je namislio da svaki zvuk trube oduvan od strane Njegovog naroda, bilo za radost ili žalost, poklanjanje ili rat, bude uspomena, ili podsetnik, na Božju moć da uteši, održi i zaštiti Svoj narod; „*biće vam*“, rekao je On, „*spomen pred Bogom vašim. Ja sam Gospod Bog vaš*“. (4. Moj. 10:10)

Svako Božje dete koje ima potpunu veru u obećanja, koje ide napred i duva u trube u *poslušnosti Božjim zapovestima*, posmatra Gospodnje izbavljanje, bilo da je suočeno sa preprekama visokim kao zidovi Jerihona, (Isu. Nav. 6:4,5) ili neprijateljima brojnim kao Madijanska vojska. (Sud. 7:19-23)

Dok se zvuk trube često mogao čuti od strane Izrailjeve dece, postojao je ipak jedan dan u svakoj godini posebno odvojen za svrhu duvanja u trube. O ovom danu Gospod kaže: „*A sedmog meseca prvi dan da imate sveti sabor; posao ropski nijedan ne radite; to da vam je trubni dan*“. (4. Moj. 29:1)

Svaki mesec u godini je bio objavljivao zvukom trube, (4. Moj. 10:10) i prinosilo se jedanaest žrtava; ali prvog dana sedmog meseca, kao dodatak na onih jedanaest žrtava prinošenih prvog dana svakog meseca, prinosilo se deset drugih žrtava. (4. Moj. 28:11-15; 29:1-6) Taj dan se držao kao ceremonijalni ili godišnji Šabat, i bio je jedan od sedam dana svetog sabora povezan sa godišnjim praznicima. (3. Moj. 23:24)

Ovaj praznik truba je bio „*spomen*“. Neki smatraju da je to bio spomen na stvaranje sveta, jer se praznovao na „*svršetku godine, ili kraju godine*“, (2. Moj. 34:22) i da može biti spomen na vreme kada „*svi sinovi Božji klikovahu*“ prilikom stvaranja sveta. (Jov 38:4-7) Dr. Vilijam Smit kaže da „*praznik Truba... treba smatrati kao godišnjicu rođenja sveta*“.

Prilično je očigledno da je, kao i Pasha, praznik Truba bio i komemorativni i tipski. Padao je deset dana pre Dana očišćenja, tipa velikog istražnog suda koje je otpočeo 1844., na kraju dugog proročkog perioda od dve hiljade tri stotine godina iz Danila 8:14.

U tipu su se trube čule kroz ceo Izrailj, obaveštavajući sve o približavanju svečanog Dana

očišćenja. U anti-tipu trebamo očekivati neke poruke širom sveta koje će se objaviti zvukom truba, objavljujući da je blizu vreme kada će se veliki anti-tipski Dan očišćenja, istražni sud, sazvati na Nebu. (*Dan. 7:9,10*) Sa početkom od 1833-34. i protežući se do 1844., takva poruka je data svetu trubnim zvukovima, objavljujući da je došao „čas suda Njegova“. (*Otk. 14:6,7*)

Vilijam Miler i ostali, prilikom proučavanja objave u *Dan. 8:14*: „*Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti*“, otkrili su da će se ovaj dugi vremenski period završiti 1844. Nisu uspeli da povežu ovaj tekst sa drevnom tipskom svetinjom, već su termin „*svetinja*“ primenili na ovu zemlju, i mislili su da će 1844. Hrist doći na zemlju da je očisti i sudi ljudima.

Vilijamu Mileru se pridružilo na stotine drugih propovednika u Americi, koji su objavili ovu poruku sa velikom silom. Edvard Irving, sa mnogo drugih posvećenih ljudi, propovedao je isto u Engleskoj; dok su je Josif Volf i ostali objavljivali u Aziji i drugim delovima sveta.

Tokom deset godina koje su prethodile desetom danu sedmog meseca (jevrejsko vreme) 1844., svaka civilizovana nacija na zemlji u zvukovima truba čula je objavljivanje poruke iz *Otk. 14:6,7*: „*Dode čas suda Njegovog*“. Ova poruka je data u ovom periodu zemaljske istorije. Pavle je u svoje dane propovedao o „*sudu koji će biti*“, (*Dela 24:25*) ali težina poruke koja je data tokom ovih godina je bila: „*Dode čas suda Njegovog*“.

Činjenica da je čovek koji je objavljivao ovu poruku pogrešno razumeo njeno potpuno značenje, nije sprečilo ispunjenje anti-tipa drevnog tipa. Kada su Hristovi sledbenici uzvikivali pred Njim: „*Blagosloven car koji ide u ime Gospodnje*“, (*Luka 19:35-40*) i bacali palmove grane po putu, verujući da Isus ulazi u Jerusalim da uspostavi zemaljsko carstvo, ispunili su proročanstvo iz *Zah. 9:9*. Da su znali da će za nekoliko dana njihov Gospod visiti na prokletom drvetu, (*Gal. 3:13*) ne bi mogli da ispune proročanstvo; jer bi bilo nemoguće za njih da se „*raduju mnogo*“.

Na isti način poruka data svetu između 1834. i 1844. nikad ne bi mogla biti data sa silom i radošću koja se zahtevala da bi se ispunio anti-tip, da su oni koji su je propovedali razumeli da je Spasitelj, umesto dolaska na ovu zemlju, trebalo da uđe u najsvetiju prostoriju nebeske svetinje, i započne delo istražnog suda.

Bog je od njih sakrio činjenicu da postoje još dve poruke koje treba da se objave svetu pre nego što Gospod dođe na zemlju u sili i slavi; (*Otk. 14:6-14*) da nije mogao doći dok nisu ispunili anti-tip. Da bi ih zatim utešio u njihovom razočarenju, dozvolio im je da verom pogledaju unutar nebeske svetinje, (*Otk. 11:19*) i vide zračak dela njihovog velikog Prvosveštenika koji vrši službu za njih.

Prorok Joilo očigledno povezuje završno delo jevanđelja na zemlji sa trubljenjem truba, jer zapisuje sledeće: „*Trubite u trubu na Sionu, i vičite na svetoj gori mojoj, neka drhću svi stanovnici zemaljski, jer ide dan Gospodnji, jer je blizu*“. (*Joilo 2:1*)

Zvuk truba se začuo mnogo puta u prošlosti, od trube vojske Gospodnje na planini Sinaj, kada se tresla cela zemlja, (*Jev. 12:26*) do odjeka ovnujskih rogova pred zidovima Jerihona.

Dolazi vreme kada će mrtvaci opet začuti Gospodnju trubu, kada će njihovi zvukovi „*potresti ne samo zemlju nego i nebo*“. (*Jev. 12:26*) Jasni zvukovi trube će potresti najdublja mesta zemlje; i, kao što je drevna truba pozivala sav Izrailj da se pojavi pred Gospodom, tako će i svako dete Božje koje spava u zemlji odgovoriti na poziv trube i izaći na susret svom Gospodu. U starim okeanskim pećinama zvuci trube će se čuti, i more, u poslušnosti pozivu, daće mrtvace koji su u njemu. (*Otk. 20:13*) Cela zemlja će odzvanjati od hoda nebrojene grupe iskupljenih, dok se živi i vaskrsnuti sveci sakupljaju na susret njihovom Gospodu u odgovoru na dobrodošlicu sazvanu pozivom poslednje trube koji će se dati ovoj grehom uprljanoj zemlji. (*1. Kor. 15:51,52; 1. Sol. 4:16,17*)

Tada će svi nesložni zvukovi zauvek prestati, i iskupljeni će čuti Spasitelja kako govori: „*hodite blagosloveni Oca mog; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta*“. (*Mat. 25:34*)

Kako se u drevnoj tipskoj službi Božji narod sakupljao da se pokloni na početku svakog meseca i na Šabat, poslušni jasnim zvukovima srebrnih truba; na isti način možemo zamisliti da kada bude načinjena nova zemlja, i kada se „*od mladine do mladine, i od subote do subote*“ (*Isa. 66:22,23*) iskupljeni budu sakupljali da se poklone pred Gospodom, to će biti odgovor na zvukove nebeskih truba, kojih su one korišćene u drevnoj službi bile tip.

Tip:	Anti-tip:
3. Moj. 23:24-27. Trube se čuju, objavljujući da se približio Dan očišćenja.	Otk. 14:6,7. Poruka prvog anđela objavljuje da se pravi Dan očišćenja, sud, približio.
4. Moj. 28:11-15. Mnoge žrtve su prinošene na praznik Truba.	Jev. 10:32-37. Oni koji su objavljivali poruku prvog anđela mnogo su žrtvovali; oni „ <i>dadoše s radošću da se razgrabi</i> “ njihovo imanje.
4. Moj. 10:3-10. Zvuk trube pozivao Izrailj da se pojavi pred Gospodom.	1. Kor. 15:51-53. Božja truba će pozvati svete da stanu pred Gospoda kada se On pojavi.

29. POGLAVLJE

Dan očišćenja, ili služba u drugoj prostoriji svetinje

DESETOG dana sedmog meseca bio je Dan očišćenja. (3. Moj. 23:27) Smatrao se svetijim od bilo kojeg drugog dana u godišnjoj seriji službe. To je bio ceremonijalni Šabat i dan posta. (3. Moj. 23:30) Izrailjac koji nije ponizio svoju dušu na taj dan bio je istrebljen iz naroda. (3. Moj. 23:28-30) Taj dan se smatrao toliko svetim, da čak i danas, iako su Jevreji odbacili Hrista i iako samo nekolicina ima bilo kakvo poštovanje prema Šabatu, ipak kada dođe deseti dan sedmog meseca, nijedan Jevrejin neće obavljati nikakvu delatnost ili posao na taj dan, koliko god bezbožan on bio.

Bilo je nekoliko žrtava koje su se prinosile na Dan očišćenja. Pre nego što bi započeo redovnu službu dana, prvosveštenik je prinosio junca za sebe i svoj dom. (3. Moj. 16:6-14)

Glavna služba dana je bila prinošenje jaraca. Dva jarca bi se dovela kod vrata svetinje, gde je bacan žreb za njih, jedan za Gospoda a drugi za žrtvenog, ili za Azazela. (3. Moj. 16:8) Zatim bi prvosveštenik ubio Gospodnjeg jarca, i onda bi, obučen u velelepnu odeću, sa sudskim naprsnikom na kojem nosi imena dvanaest plemena Izrailjevih preko srca, i svetim oniksovim kamenjem sa imenima plemena na ramenima, ušao sa krvlju jarca u svetinju nad svetinjama. Čim bi ušao unutar druge zavese, noseći zlatnu kadionicu napunjenu vatrenim žarom sa oltara koji se nalazio pred Gospodom, i svojom rukom punom kâda, smestio bi kâd na žar u kadionicu, da bi ga oblak mirisnog kâda mogao pokriti dok je ulazio unutra pred Božje vidljivo prisustvo, koje se manifestovalo između heruvima iznad prestola milosti. Prstima bi poškopio krv na presto milosti iznad prekršenog Božjeg zakona. Zatim bi odlazeći u prvu prostoriju krvlju dodirivao robove zlatnog oltara. (3. Moj. 15-19)

Kada bi „*očistio svetinju i šator od sastanka i oltar*“, otišao bi u predvorje. U tipu prvosveštenik sada nosi na sebi sve grehe dece Izrailja koji su priznati i preneseni u svetinju. Zatim bi polagao ruke na glavu žrtvenog jarca, i ispovedao „*sva bezakonja sinova Izrailjevih i sve prestupe njihove u svim gresima njihovim, metnuvši ih na glavu jarca*“, zatim bi jarac bio odveden rukom „*čoveka spremnog da ga istera u pustinju*“. Jarac je na sebi nosio sva bezakonja i nosio ih u „*pustinju*“, „*zemlju odvajanja*“. (3. Moj. 16:20-22)

Vraćajući se nazad u narodni šator, prvosveštenik je odlagao svoju velelepnu sveštenu odeću, i oblačio druge haljine; (3. Moj. 16:23) zatim vraćajući se u predvorje, očistio bi ga od uprljanosti grehom. Tela životinja čija se krv unosila unutar svetinje su se iznosila izvan okola i spaljivala. Kada bi na Dan očišćenja sunce zašlo, svi gresi su bili u „*zemlji odvajanja*“, i ništa nije ostalo osim pepela kao podsetnika na njih. (3. Moj. 16:24-28)

Tako je bilo u tipu te nebeske službe koja treba da odluči večnu sudbinu svake duše koja je ikad živela na zemlji. U tipu i senci priznati gresi Izrailja bili su prenošeni u svetinju tokom cele godine; čišćenje svetinje je bilo uklanjanje tih greha. „*Tako je trebalo da se oblićja nebeskih ovima čiste (krvlju životinja), a sama nebeska boljim žrtvama od ovih*“. (Jev. 9:23)

Svaki greh je zabeležen pred Gospodom na Nebu. (Jer. 2:22) Kada su gresi priznati i oprošteni, oni su pokriveni. (Ps. 32:1) Ovo je predstavljeno njihovim prenošenjem u svetinju, gde nijedne ljudske oči osim sveštenika nikad nisu ugledale mrlje krvi žrtve za greh na rogovima

zlatnog oltara pred zavesom.

Nije moguće da nebeske knjige zauvek čuvaju zapis greha, ili da Hrist zauvek nosi grehe sveta. Kao što je tipska služba vršena na kraju godine, tako će čišćenje nebeske svetinje zauzeti mesto blizu kraja Hristovog sveštenečkog dela. Čišćenje svetinje iziskuje ispitivanje zapisa - istražni sud.

Zemaljska svetinja je čišćenja desetog dana sedmog meseca svake godine; nebeska će biti očišćena jednom za svagda. Ovo delo je započelo 1844. n. e., na kraju proročkog perioda od dve hiljade tri stotine dana. (*Dan. 8:14*) U tipskoj službi Gospod je ušao u svetinju nad svetinjama na Dan očišćenja, jer je obećao da će Njegovo prisustvo biti tamo. (*3. Moj. 16:2*) Prvosveštenik je vršio posebnu pripremu za ulazak na službu Dana očišćenja. (*3. Moj. 16:4-6*) Proroku Danilu je data vizija anti-tipskog dela u nebeskoj svetinji. Ovako je opisuje:

„*Gledah dokle se postaviše prestoli, i starac sede, na kome beše odelo belo kao sneg, i kosa na glavi kao čista vuna, presto Mu beše kao plamen ognjeni, točkovi Mu kao oganj razgoreo. Reka ognjena izlažaše i tečaše ispred Njega, hiljada hiljada služaše Mu, i deset hiljada po deset hiljada stajahu pred Njim; sud sede, i knjige se otvoriše*“. (*Dan. 7:9,10*)

Biblija je pisana u istočnjačkoj državi, i tamo je običaj da se „*postave*“ stolice za goste. Revidirana verzija Biblije prevodi: „*Gledah dokle su se prestoli postavili*.“ Položaj Očevog prestola je promenjen. Danilo je gledao postavljanje, ili smeštanje, prestola, promenu njihovog položaja; zatim je Starac, Otac, seo na presto. Drugim rečima, Danilo je gledao promenu Očevog prestola sa prve prostorije nebeske svetinje u drugu. Njegova pažnja bila je privučena velikim točkovima koji su izgledali kao gorući oganj dok su se kretali ispod veličanstvenog prestola beskonačnog Boga. (*Jez. 10:1-22*) Mnoštvo nebeske vojske se okupilo da prisustvuje velikoj sceni. Hiljade hiljada je služilo Jehovi dok je sedao na presto da sudi svetu.

Nijedno ogledalo nikad nije prikazalo crte lica precizno kao što nebeske knjige prikazuju životni zapis svakog pojedinca. Svima se *sudi* „*kao što je napisano u knjigama, po delima svojim*“. (*Otk. 20:12*)

Gle scenu! Otac seda na sudski presto. Anđeli, koji su „*službeni duhovi*“ onima čiji slučajevi dolaze na ispitivanje pred Boga, stoje spremni da poslušaju zapovesti. Knjige su otvorene. Ali još nešto nedostaje. Danilova pažnja je sada usmerena ka „*oblacima nebeskim*“ - mnoštvo anđela - trijumfalno nose Spasitelja pred Oca. (*Dan. 7:13,14*) Zemaljski vojnici se često na trijumfalan način na ramenima nosili svoje zapovednike koji su ih vodili do velikih pobeda na poljima krvi i pokolja. Hrist, Arhanđel, Zapovednik nebeske vojske, vodio je anđele u mnoge bitke. Posmatrali su svog Zapovednika kako umire sramotnom smrću da iskupi izgubljenju rasu. Brzo su pohitali na Njegovu zapovest da spasu mnoge duše da ne budu nadvladane od strane sotone. Sada je došlo vreme kada Hrist treba da primi Svoje carstvo, i zatraži Svoje podanike; a anđeli vole da nose njihovog moćnog Zapovednika pobedonosno pred presto milosti, gde, dok knjige otkrivaju jedan životni zapis za drugim, Hrist priznaje ime svakog pobednika pred Ocem i pred bezbrojnim grupom anđela. (*Otk. 3:5*)

Božji presto je pokretljiv. Kao što se u tipu Njegovo vidljivo prisustvo manifestovalo u spoljašnjoj prostoriji zemaljske svetinje, tako je i na Nebu Božji presto bio u prvoj prostoriji kada se Hrist vazneo i seo sa desne strane Svog Oca. Ali Danilo nije video da su samo Otac i Sin promenili Svoje položaje, već se i položaj prestola takođe promenio, kada „*sud sede, i knjige se otvoriše*“. Tip se ispunio u realnosti. Prvosveštenik u nebeskoj svetinji je ušao u svetinju nad svetinjama, i kao što je u tipu Bog obećao da će se sastajati sa prvosveštenikom u svetinji nad svetinjama, tako je Otac prešao u svetinju nad svetinjama pre Prvosveštenika, i bio je tamo kada su anđeli pobedonosno nosili Hrista pred Njega.

Zemaljski prvosveštenik je nosio imena Izrailja na sebi dok je ulazio u svetinju nad svetinjama; (*2. Moj. 39:6-17*) i ako bi se neka slaba duša možda uplašila da bi mogla biti zaboravljena, naš Prvosveštenik šalje reči: „*Može li žena zaboraviti porod svoj da se ne smiluje na čedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, ja neću zaboraviti tebe*“. A zatim da bi potvrdio uverenje, podiže Svoje ruke noseći tragove surovih klinova, i kaže: „*Gle, na dlanovima sam te izrezao; zidovi su tvoji jednako preda mnom*“. (*Isa. 59:15,16*)

Zemaljski prvosveštenik je predstavljao krv da bi učinio pomirenje za grehe naroda; naš Prvosveštenik zalaže Svoju ličnu krv. „*Oče, Moja krv, Moja krv, Moja krv*“. Zemaljski prvosveštenik je nosio kadionicu sa mirisnim kâdom; Hrist predstavlja mirisnu pravednost Svog

karaktera, koji dodeljuje svakom čiji su gresi priznati i pokriveni Njegovom krvlju kada njihova imena dođu na ispitivanje pred velikog Sudiju.

U zemaljskoj svetinji prvosveštenik se zaustavljao u prvoj prostoriji da dodirne rogove zlatnog oltara, i očisti je od greha koji su bili preneti u nju; (3. Moj. 16:18,19) na kratko se služba Dana očišćenja nastavljala, ako bi se neko setio nepriznatih greha, još uvek je mogao doneti svoju žrtvu za greh i biti oprošten. (4. Moj. 29:7-11) Tako dok naš Prvosveštenik služi pred Ocem u istražnom sudu, svako ko uvidi da je grešnik može doći priznajući svoje grehe i biti oprošten kroz zasluge Hrista, velikog Nosioca greha.

Naš Prvosveštenik će se, kada završi u unutrašnjoj prostoriji nebeske svetinje, na momenat zadržati u spoljašnjoj prostoriji, da bi se gresi koji su priznati dok je bio u svetinji nad svetinjama mogli uzeti, zajedno sa gresima pravednika iz svih vekova, i izneti izvan svetinje.

Dok se Isus zalaže kao naš Prvosveštenik, postoji nada za svakog grešnika koji se kaje; ali kada napokon izađe iz svetinje, vrata milosti će biti zauvek zatvorena. Tada više neće biti posrednika. (Isa. 59:16) U tipu, kada je prvosveštenik izašao iz svetinje, on je „očistio svetinju“. Kada naš Prvosveštenik izađe iz svetinje, objaviće: „Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet neka se još sveti“. (Otk. 22:11) Svaki slučaj je odlučan za večnost. Milost je zauvek završena. Svi koji čekaju do tada, nadajući se da će biti spaseni, neće imati nikog ko bi se pred Ocem zalagao za njihove slučajeve; biće zauvek izgubljeni.

U tipu, nakon što je prvosveštenik završio delo unutar svetinje na Dan očišćenja, izašao je noseći grehe celog Izrailja, i preneo ih na glavu žrtvenog jarca. Žrtveni jarc nije imao udela u pomirenju naroda Božjeg. Kada je žrtveni jarc doveden da odigra svoju ulogu u službi, kompletno delo pomirenja je bilo završeno. (3. Moj. 16:20) Jedina uloga žrtvenog jarca bila je da odigra ulogu vozila da bi odneo grehe pravednika u „zemlju odvajanja“.

Termin „žrtveni jarc“ je postao sinonim zloga. Azazel, jevrejski izraz za žrtvenog jarca, je pogodno ime, i shvaćeno je da predstavlja đavola. Kada naš Prvosveštenik završi Svoje delo u nebeskoj svetinji, preneće sve grehe pravednika, koje je do sada nosio, na glavu sotone, (Ps. 7:16) podstrekivača greha. Sotona će onda biti ostavljen na opustošenoj zemlji, (Jer. 4:23-27; Zah. 1:2,3) nenastanjennoj, na hiljadu godina, na kraju kojeg vremena će biti spaljen do pepela u ognju poslednjeg dana. (Mal. 4:1-3; Otk. 20:9,10; Jez. 28:18,19)

U tipu, nakon što je prvosveštenik preneo grehe Izrailja na glavu žrtvenog jarca, ostavio je svoju odeću koju je nosio dok je vršio službu kao prvosveštenik u svetinji, i obukao druge haljine, i započeo službu u predvorju. Imao je tela životinja čija se krv unosila u svetinju odneta izvan okola i spaljena. Na kraju dana, pepeo je bilo jedino što se videlo od žrtava za greh.

Naš Prvosveštenik odlaže Svoje sveštenečke haljine, i oblači se kao Car nad carevima. On jaše kao moćni Pobednik da „sabere iz carstva Njegovog sve sablazni i koji čine bezakonje. I baciće ih u peć ognjenu“. (Mat. 13:41,42) Hrist dolazi da dovede u red anti-tipsko predvorje - ovu zemlju; i kada se veliki anti-tipski Dan očišćenja završi, neće ostati ništa što bi na bilo koji način podsećalo na greh, osim pepela pod nogama pravednika. (Mal. 4:3)

Reč „pomirenje“ znači po-mi-re-nje; i kada Hrist objavi zapovest koja određuje večnu sudbinu svake duše, On i predmet Njegovog carstva su po-mi-re-ni. Greh nikada više neće razdvojiti Hrista od Njegovog naroda.

Ali teritorija Njegovog carstva je još uvek prokleta grehom, tako da po-mi-re-nje Hrista i Njegovog carstva neće biti dovršeno u svakom smislu tog izraza dok iz ognja poslednjeg dana ne izađe nova zemlja sa uklonjenim svakim tragom prokletstva. Tada će ne samo predmet Hristovog carstva, već cela zemlja, biti po-mi-re-na sa Hristom i Ocem. (Isa. 62:4) Greh se nikada više neće pojaviti da pokvari zemlju; već će ona zauvek biti dom iskupljenih.

Tip:	Anti-tip:
3. Moj. 16:29,30. Desetog dana sedmog meseca svetinja je čišćena.	Dan. 8:14. „Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti“.
3. Moj. 16:15-19. Na kraju godišnje službe, svetinja je očišćena, i gresi uklonjeni krvlju Gospodnjeg jarca.	Dela 3:19,20. Gresi će biti obrisani iz nebeskih zapisa blizu kraja Hristove službe kao Prvosveštenik.

3. Moj. 16:2. Božje prisustvo je bilo u svetinji nad svetinjama na Dan očišćenja.	Dan. 7:9,10. Otac ulazi u svetinju nad svetinjama pre otvaranja suda.
3. Moj. 16:4-6. Prvosveštenik obavljao posebnu pripremu za ulazak u najsvetiju prostoriju.	Dan. 7:13,14. Nebeski anđeli nose Hrista u svetinju nad svetinjama.
2. Moj. 28:9-21. Prvosveštenik nosio imena Izrailja preko svog srca i na ramenima kada je ulazio u svetinju nad svetinjama.	Otk. 3:5. Hrist zna svako ime, i priznaje imena pobednika pred Ocem i anđelima.
3. Moj. 16:20. Kada je prvosveštenik izašao iz svetinje, „očistio je svetinju“.	Otk. 22:11,12. Kada Hrist izađe iz svetinje nad svetinjama, objaviće večnu sudbinu svake duše.
3. Moj. 16:21. Svi gresi polagani na žrtvenog jarca.	Ps. 7:16. Gresi će se vratiti na glavu začetnika greha.
3. Moj. 16:22. Jarac će odneti grehe u nenastanjenu zemlju, zemlju odvajanja.	Otk. 20:1-3. Sotona će biti ostavljen na opusteloj zemlji hiljadu godina.
3. Moj. 16:23. Prvosveštenik ostavlja odeću koju je nosio dok je vršio službu u svetinji nad svetinjama, i oblači druge haljine.	Otk. 19:11-16. Hrist odlaže Svoju sveštenu odeću, i dolazi na zemlju kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima.
3. Moj. 16:27. Tela žrtava su se iznosila izvan okola i spaljivala, i ništa osim pepela nije ostalo kao podsetnik na greh.	Mat. 13:41-43; Mal. 4:1-3. Hrist će „ <i>sabrati iz carstva Njegovog sve sablazni i koji čine bezakonje</i> “, i spaliće ih u ognju poslednjeg dana. samo će pepeo ostati.

30. POGLAVLJE

Dužnost naroda na Dan očišćenja

BOG je od Svog drevnog naroda očekivao da Mu verno služi svakog dana u godini, i prihvatao je njihove službe; ali kada je došao Dan očišćenja, dodati su im posebni zahtevi *tokom tog dana*, zbog kojih bi, ako ih ne bi održali, bili istrebljeni iz izrailjskog naroda.

Bog je prihvatao službu svog naroda tokom vekova; ali kada je došao Dan očišćenja, i otvorio se istražni sud u nebeskoj svetinji, Bog očekuje od anti-tipskog zbora na zemlji da ispuni svoj deo anti-tipa verno kao što Hrist, naš Prvosveštenik, ispunjava Svoj deo na Nebu.

U drevna vremena zbor nije prihvatatan kao celina; već je to bila individualna služba. (3. Moj. 23:29,30) Tako da danas svako za sebe odgovara pred Bogom. Ne smemo zadovoljiti sebe radeći isto što su i naši očevi, koji su preminuli pre nego što je sud započeo u nebeskim dvorovima. Bog *sada* zahteva posebnu službu od Svog naroda. Oni treba da budu živi dok se na Nebu odlučuju njihovi slučajevi, a sotona svu lukavost, koju je stekao tokom šest hiljada godina ratovanja, upotrebljava na poslednjoj generaciji, koja je fizički slabija od bilo koje prethodne. Oni koji se u istražnom sudu pokažu dostojnim, će neko vreme živeti bez Posrednika. Njihovo iskustvo će biti drugačije od bilo koje druge grupe ljudi koja je ikada živela na zemlji. Ima mnogo razloga zašto je Bog u Svojoj beskonačnoj milosti dodao posebne dužnosti poslednjoj generaciji, da bi još jače bili utvrđeni protiv napada neprijatelja, i da ne bi bili nadvladani njegovim izumima.

U drevnoj službi, ako pojedinac ne bi držao Dan očišćenja onako kako je Bog zapovedio, njegovi gresi ne bi bili priznati nad žrtvenim jarcem od strane prvosveštenika; već bi bio istrebljen iz naroda Božjeg. (3. Moj. 23:28-30) Pojedinac koji, tokom anti-tipskog Dana očišćenja, ili istražnog suda, smatra da će se Hrist zalagati za njegov slučaj dok on ignoriše delo koje je Bog naknadno dodao anti-tipskom zboru, na kraju će naći da je njegovo ime izbrisano iz knjige života. Spaseni smo verom u našeg Prvosveštenika, ali vera bez dela je mrtva. (Jakov 2:17) Ako imamo živu veru, drage volje ćemo činiti kako je Gospod zapovedio.

Četiri stvari su se zahtevale od svakog pojedinačnog člana drevnog Izrailja na Dan očišćenja - dvadeset četvoročasovnog perioda u kojem je vršena tipska služba pomirenja, i koja je bila

„obličje i sen“ stvarne službe.

1. „Dan očišćenja... sabor sveti neka vam je“. 2. „Mučite duše svoje“. 3. „Prinesite Gospodu žrtvu ognjenu“. 4. „U taj dan nemojte raditi nijedan posao“. (3. Moj. 23:27,28) Taj dan je trebao biti sveti sabor. Narod se trebao okupiti za versko obožavanje. Pavle ovako govori o pojedincima koji će, u danima kada Prvosveštenik uskoro treba da izađe iz nebeske svetinje, napustiti versku zajednicu: „I sveštenika velikog nad domom Božijim: Da pristupamo s istinim srcem u punoj veri, očišćeni u srcima od zle savesti... Ne ostavljajući skupštinu svoju, kao što neki imaju običaj, nego jedan drugog savetujući, toliko većma koliko vidite da se približuje dan sudni“. (Jev. 10:21-25)

Onaj ko ne nalazi zadovoljstvo u sastajanju sa onima iste vere u obožavanju Boga, ima „zlu savest“, i izgubio je veru u skori dolazak našeg Prvosveštenika iz nebeske svetinje. Postoji poseban blagoslov u obožavanju sa drugima. Bog je obećao da gde se sakupe dvoje ili troje u Njegovo ime, On će biti sa njima. (Mat. 18:20) Ovaj prvi zahtev je duhovni termometar pomoć kojeg svaki hrišćanin može ispitati svoje duhovno stanje. Ako sam sebe udalji od obožavanja Boga zato što u tome ne nalazi zadovoljstvo, njegova duhovnost je veoma niska.

Svaki pojedinac je trebao da „muči“ svoju dušu - ispituje svoje srce, i odstrani svaki greh, provodeći mnogo vremena u molitvi. Sa ovim je bilo povezano uzdržavanje od hrane. Ovo je bilo tako jako utisnuto u umove drevnog Izrailja da čak i danas Jevreji poste desetog dana sedmog meseca.

Pojedinac koji shvati da se odvija sud u nebeskoj svetinji, i da će se njegovo ime sigurno predstaviti pred velikim sudom, će ispitati svoje srce i usrdno se moliti da ga Bog prihvati. Mi moramo često razmišljati o delu našeg Prvosveštenika u nebeskoj svetinji, da ne bi umom ispunjenim zemaljskim mislima, kao lude devojke, prekasno saznali da je ženik došao, da su vrata zatvorena; da je delo završeno, a mi nemamo udeo u njemu.

U tipskoj službi zbor je u predvorju slušao zvonjavu zlatnih zvončića na odeći prvosveštenika, i na taj način su ga pratili u njegovoj službi. Naš Prvosveštenik je dao znake na nebu, zemlji i u narodima da bi obeležio napredak Svog dela; i rekao je da kada vidimo ispunjenje ovih znakova treba da znamo da je On blizu, kod samih vrata. (Luka 21:25-33; Mat. 24:29-35)

Anti-tipski Dan očišćenja obuhvata razdoblje od nekoliko godina. U tipu se zahtevao post od dvadeset i četiri časa. Tokom ovog dana morao se *potpuno* kontrolisati apetit; i to je bio tip samokontrole koji se treba upražnjavati tokom anti-tipskog razdoblja od nekoliko godina. Bog je za Svoj narod namislio da budu gospodari svojih apetita, i da more svoje telo. (1. Kor. 9:27) Sotona će tada popustiti uzde apetitu, i prepustiti kontrolu pojedincu.

Uprkos činjenici da vojska vernih radnika čini sve što je u njihovoj moći da se odupru poplavi neumerenosti, Sotona radi sa takvom silom da pijanstvo i zločin na zemlji rastu alarmantnom brzinom. Da se vratimo u 1844., kada je na nebu otpočeo istražni sud, samo su muškarci i nekoliko žena bili robovi duvana; ali sada je na hiljade dece upropašćeno njime, a mnogo žena je ovisno o ovoj prljavoj navici. Vinarije i pivare se umnožavaju u zemlji, a opojni napici se poslužuju u hiljade domova.

Bog poziva Svoj narod da budu *gospodari* svojih apetita umesto da im *robuju*, da bi imali čistije umove za razumevanje božanske istine i da bi pratili delo njihovog Prvosveštenika u nebeskoj svetinji.

Kako malo njih je voljno da liše sebe stvari za kojima njihov apetit žudi, čak i kada znaju Božje zahteve! Prorok Isaija, gledajući kroz vekove, opisuje stanje stvari na sledeći način: „A gle, radost i veselje, ubijaju goveda, kolju ovce, jedu meso i piju vino“. (Isa. 22:12,13) Kako jasna slika sadašnjeg stanja sveta! Bog poziva Svoj narod da muči duše svoje, da kontrolišu svoje apetite, da konzumiraju hranu koja će im dati dobru krv i čist um da raspoznaju duhovne istine; ali umesto da budu poslušni, oni su angažovani u „jedenju mesa i pijenju vina“. Prorok beleži kraj domaćina: „Neće vam se oprostiti ovo bezakonje do smrti“. (Isa. 22:14)

Spasitelj je dao posebno upozorenje protiv zla popuštanja apetitu tokom perioda kada se zapisi ljudskih života ispituju i kada se *razmatra* da li su pojedinci vredni večnog života ili nisu: „Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovog sveta, i da vam ovaj dan ne dođe iznenada... Stražite dakle jednako i molite se Bogu da biste se udostojili uteći od svega ovog što će se zbiti, i stati pred Sinom čovečijim“. (Luka 21:34-36) Upozorenje se protivi „žderanju“ - prekomernom jelu, i „pijanstvu“ - jedenju štetne hrane. Drugim rečima, Spasitelj je

namislio da Njegov narod, tokom anti-tipskog Dana očišćenja, obraća pažnju i na *kvantitet* i na *kvalitet* svoje hrane. Neko može zamračiti svoj um i upropastiti zdravlje prejedanjem najboljom hranom. Proždrljivac i pijanica su u istoj grupi: „*Ne budi među pijanicama ni među izelicama. Jer pijanica i izelica osiromašice, i spavač hodiće u ritama*“. (Priče 23:20,21)

Naši prvi roditelji su pali na testu apetita; (1. Moj. 3:1-6) ali tamo gde su oni pali, Hrist je pobedio. (Mat. 4:3,4) I za hrišćanina je moguće da, sa Hristom koji prebiva u srcu, bude potpuni gospodar svog apetita, - da se uzdržava od sve štetne hrane, koliko god prirodni apetit težio za njom, i da se ne prejeda zdravom hranom.

Kada je otpočeo Svoju zemaljsku službu, Spasitelj nije kušan samo po pitanju apetita, već je od detinjstva poučavan da kontroliše Svoje želje. Govoreći o Njegovom detinjstvu, Isaija kaže: „*Maslo i med ješće, dok ne nauči odbaciti zlo a izabrati dobro*“. (Isa. 7:14,15) Njegov način jedenja je u Njemu razvio duhovnu moć da pravi razliku između dobra i zla. Mnogi koji su otišli u alkoholičarske grobove su jeli „*maslo i med*“, ali Isus je jeo na način da bi razvio duhovnu snagu. Jeo je prema pravilu Biblije. Postoje tri teksta koja, uzeta zajedno, sadrže pravilo za jedenje meda, i isto pravilo se primenjuje na svu hranu koja je dobra. Oni se čitaju na sledeći način: „*Sine moj, jedi med, jer je dobar*“. (Priče 24:13) „*Kad nađeš med*“, (Priče 25:16) *jedi koliko ti je dosta*“. (Priče 25:16) „*Jesti mnogo meda nije dobro*“. (Priče 25:27) Onaj ko prati gornja uputstva, i jede samo dobru hranu i samo „*koliko mu je dosta*“, će uživati dobro zdravlje i čist um. Bog želi da Njegov narod ima dobro zdravlje, duše oslobođene osude. (3. Jov. 2) Sotona uživa u pomračivanju mozga i uništavanju zdravlja. Svi koji ispune anti-tip će biti gospodari svojih apetita, da bi se mogli spremati da dočekaju Spasitelja kada bude dolazio na zemlju kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima.

Treći zahtev koji je dodat tipskom zboru na Dan očišćenja je bio da „*prinesu Gospodu žrtvu ognjenu*“. Ognjene žrtve su se spaljivale na oltaru. U anti-tipu ne prinosimo junce i ovnove na žrtve paljenice; ali Bog očekuje od nas da ispunimo anti-tip žrtve koja se spaljivala na oltaru. On želi da se „*ceo duh i duša i telo da se sačuva bez krivice za dolazak Gospoda našeg Isusa Hrista*“; (1. Sol. 5:23) da se ceo život hrišćanina položi na oltar, spreman da bude korišćen po Gospodnjim uputstvima. Ovo ne može da učini niko ko svakodnevno ne prihvata Hrista kao svoju žrtvu za greh, i ne zna šta znači biti „*prihvaćen u Ljubaznome*“.

Od strane drevnog zbora Dan očišćenja se svetkovao kao ceremonijalni Šabat. (3. Moj. 23:21) Svi poslovi su se odlagali, i kompletna misao se upravljala da traži Boga i da Mu služi. Božje služba je bila *vodeća* misao tokom celog dana. Tako je bilo u tipu; ali to ne znači da u anti-tipskom danu Očišćenja niko ne bi trebao da se bavi ličnim poslovima, jer Bog nikad nije nameravao za Njegov narod da budu „*u poslu lenji*“. (Rim. 12:11) Obećao je da će ih blagosloviti u privremenim stvarima ako ispune anti-tip gledajući najpre na Njegovo delo i službu, a tek onda na svoje privremene interese. (Mat. 6:31-33) Ovo je prelepo naučavano Spasiteljevim rečima: „*Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju... brigama ovog sveta, i da vam ovaj dan ne dođe iznenada*“. (Luka 21:34)

Sotona je sklon da više dobronamernih ljudi uhvati u ovu zamku nego u bilo koju drugu od njegovih mnogih prevara. On često ubeđuje dobre ljude da su svakodnevne brige oko domaćinstva toliko važne da oni nemaju vremena da proučavaju Božju reč i da se mole, dok, zbog nedostatka duhovne hrane i zajednice sa Bogom, ne postanu duhovno slabi toliko da prihvataju sumnje i neverstvo koje neprijatelj neprestano predstavlja. Kada dođe vreme da misle da imaju vremena za proučavanje svojih Biblija, oni otkrivaju da su izgubili svako zadovoljstvo za Božju reč.

Bog testira veliki anti-tipski zbor. Ko će ispuniti anti-tip, i ne ostaviti skupštinu Božjeg naroda? Ko će održati um čistim kontrolišući apetit, i čisto srce molitvom i dubokim ispitivanjem? Ko će položiti sve svoje interese na Božji oltar, da budu upotrebljeni na Njegovu slavu, i nikad ne dopustiti da „*brige ovog sveta*“ potisnu Božje delo ili proučavanje Njegove reči? Nad takvima će naš Prvosveštenik reći: „*Ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet neka se još sveti*“. (Otk. 22:11)

Tip:	Anti-tip:
3. Moj. 23:27. „ <i>Sabor sveti neka vam je</i> “. Svi su trebali da prisustvuju obožavanju.	Jev. 10:25. Božji narod ne treba da ostavlja skupštinu kako se kraj približava.

3. Moj. 23:27,29. U tipu su svi trebali da muče duše, provodeći dan u „ <i>molitvi, postu i dubokom ispitivanju srca</i> “.	Luka 21:34-36; Isa. 22:12-14. Savet glasi: „ <i>Straži,.. moli se uvek</i> “, i izbegavaj prejedanje i pijanstvo.
3. Moj. 23:27. „ <i>Prinesite Gospodu žrtvu ognjenu</i> “, potpuno posvećenje.	1. Sol. 5:23; Rim. 12:1. Ceo duh, duša i telo treba da budu posvećeni Bogu.
3. Moj. 23:30. Sav lični posao trebao biti odložen na Dan očišćenja.	Luka 21:34-36; Mat. 6:32,33. Brige ovog života ne treba da uđu u i da potisnu Božje delo.

31. POGLAVLJE

Priroda suda

SVAKI biblijski pisac govori o sudu. Preko hiljadu puta je pomenut u svetim Spisima. Svečaniji je od smrti; jer smrt rastavlja prijatelje samo do vaskrsenja, ali sud ih rastavlja zauvek. Niko mu ne može uteći. Ignorisanjem misli o sudu i življenjem bez pripreme za njega, on se ne može izbeći. Solomon je prepoznao ovu činjenicu kada je napisao: „*Raduj se, mladiću, za mladosti svoje, i neka se veseli srce tvoje dok si mlad, i hodi kuda te srce tvoje vodi i kuda oči tvoje gledaju; ali znaj da će te za sve to Bog izvesti na sud*“ . (Prop. 11:9)

Odluke zemaljskih sudova često mogu biti promenjene novcem ili prijateljima, i krivac može biti oslobođen; ali nije tako na nebeskom sudu. Tamo se svako mora susresti sa zapisom svog ličnog života. „*Svaki od nas će dati Bogu odgovor za sebe*“ . (Rim. 14:12) Zemaljski roditelji su poznati po tome da bi žrtvovali sve što imaju da bi spasili JEDNO dete od osude zemaljskih sudova. Mislite li da bi naš nebeski Otac dopustio sotoni da uništi svu Njegovu zemaljsku decu bez napora da ih spase? Rizikovao je celo nebo radi njih. „*Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni*“ . (Jovan 3:16)

Nijedno ljudsko biće ne može da se suoči sa svojim životnim zapisom u nebeskim knjigama, i da izbegne osudu, osim ako ne veruje u Hrista a ljubav prema Njegovoj službi je deo tog zapisa.

Hrist, nebeski Zastupnik, zalagaće se za slučajeve svih onih koji su Mu predali svoje grehe. On kaže: „*Ja, ja sam brišem tvoje prestupe sebe radi, i grehe tvoje ne pominjem*“ . (Isa. 43:25) Životni zapis, uprljan gresima i bedom, Spasitelj prekriva besprekornom odećom Svoje pravednosti; i Sudija, gledajući na to, vidi jedino žrtvu Svog Sina, i zapis je: „*Prihvaćen u Ljubljenu*“ . Ko može da odbije tako beskonačnu ljubav?

Sud prvo uključuje istragu svakog slučaja, svedočanstvo svedoka i zalaganje zastupnika, ako on postoji. Zatim sledi odluka suda; nakon toga sledi izvršenje presude donete od strane suda. Pravedna presuda se ne može doneti ni u jednom sudu dok svedoci ne daju svoje svedočanstvo; iz tog razloga pravedna presuda se ne može izvršiti na pojedincu u trenutku smrti.

Kroz svoje spise, Pejn i Volter su proizveli više nevernika nakon svoje smrti nego dok su bili živi. Pravedna presuda se ne može izvršiti nad njima dok se zapisi života onih koji su izgubljeni posredstvom njihovog uticaja ne pojave kao svedoci u njihovom slučaju. S druge strane, uticaj pravednika je kao talasi na površini jezera, koji se šire svedok ne dođu do obale. Avelj, „*mrtav još govori*“ . (Jev. 11:4) Viklifu, Božjem neustrašivom čoveku, nije se moglo suditi na kraju njegovog života, jer je hiljade njih obasjano uticajem njegovog života od kad je njegov glas utihnuo u smrti.

Da je Biblijski zapis ostao nem po ovom pitanju, i dalje bi na prvi pogled bilo očigledno da se sud ne bi mogao održati pre nego što poslednja generacija proživela svoje živote; ali Biblija ne ćuti. Datum ovog velikog suda Gospod je otkrio hiljadama godina pre nego što je otpočeo. Petar je naučavao istu istinu: „*Pokajte se dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih, da dođu vremena odmaranja od lica Gospodnjeg, I da pošalje unapred narečenog vam Hrista Isusa*“ . (Dela 3:19,20) Gresi će biti zbrisani pred sam Gospodnji dolazak.

Istražni sud je ispitivanje životnih zapisa koji se čuvaju na Nebu. Danilo kaže kada je sud otpočeo, „*knjige se otvoriše*“ . (Dan. 7:9,10) Postoji nekoliko knjiga pomenutih u vezi sa nebeskim zapisima. Knjiga spomena beleži čak i pomisli srca. (Mal. 3:16) Kako je pravedan i milostiv naš

Bog da uvažava to kada samo pomislimo na Njegovo ime! Često kada su pritisnute iskušenjem, naše duše vane za živim Bogom, a verni zapis čuva sve to. Mnoga dela su učinjena u tami, skrivena čak i od najprisnijih kolega; ali kada se otvore nebeske knjige, Bog „*će izneti na videlo što je sakriveno u tami i objaviće savete srdačne*“. (1. Kor. 4:5) „*Jer će svako delo Bog izneti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.*“ (Prop. 12:14) Ne beleže se samo dela, već i motivi ili saveti srca koja su izazvala delo; a gorke suze pokajanja prolivene u tajnosti kaže Gospod, nisu li sve u Mojoj knjizi!

Naši svakodnevni razgovori, reči izgovorene bez razmišljanja, možemo smatrati da su od malog značaja, ali „*će za svaku praznu reč koju kažu ljudi dati odgovor u dan strašnog suda. Jer ćeš se svojim rečima opravdati, i svojim ćeš se rečima osuditi*“. (Mat. 12:36,37) Reči su pokazatelj srca, „*jer usta govore od suviška srca*“. (Mat. 12:34) Mesto rođenja i okruženje, sve što na bilo koji način utiče na životni zapis, sve je zabeleženo u nebeskim knjigama. (Ps. 87:4-6)

Najlepša knjiga od svih nebeskih zapisa koja se odnosi na čovečanstvo, je knjiga života. Ova knjiga sadrži imena svih koji su prizvali Hristovo ime. (Fil. 4:3) Imati nečije ime zabeleženo u toj knjizi je najveća čast data smrtnicima. (Luka 10:19,20)

Izvor velike radosti je znati da su naša imena zapisana na nebu, (Luka 10:20) ali život mora biti u skladu sa nebeskim stvarima da bi naša imena ostala sa pravednicima. Imena bezbožnika ne ostaju u knjizi života; (2. Moj. 32:33; Otk. 13:8; 17:8) ona su zapisana na zemlji; (Jer. 17:33) jer su sve njihove nade privrženosti zakačene za zemaljske stvari. Kada se slučajevi svih čija su srca prebivalište Svevišnjeg i čiji životi pokazuju Njegov karakter, pojave na nebeskom sudu, Isus Hrist pravednik će biti njihov Zastupnik. (1. Jov. 2:1) Priznaće njihova imena pred Ocem i anđelima. Njihovi gresi biće izbrisani, a njihova imena zadržana u knjizi života; i biće ogrnuti belom odećom Hristove pravednosti. (Otk. 3:5)

Na Dan očišćenja u tipskoj službi samo oni gresi koji su priznati i preneseni u svetinju posredstvom žrtve za greh, su se iznosili i polagali na glavu žrtvenog jarca. U istražnom sudu, istraživaće se slučajevi samo onih koji su priznali svoje grehe. Njihova imena biće u knjizi života, a Petar izjavljuje: „*Jer je vreme da se počne sud od kuće Božije; ako li se najpre od vas počne, kakav će biti posledak onima što se protive Božijem jevanđelju?*“ (1. Pet. 4:17) Slučajevi onih koji nisu služili Bogu će proći bez alternative. Neće biti nikog da ih predstavlja. Nemaju zastupnika na nebeskom sudu.

Zaista će tužno biti stanje onih koji su počeli na nebeski način, ali nakon što su iskusili radost oproštenih greha i mir Božji u srcu, vratili se svetu i njegovim glupostima. Njihova imena su bila zapisana u knjizi života, i njihovi slučajevi će biti predstavljeni, ali samo da bi na sebi imali presudu: „*Neveran*“, i da bi se njihova imena zauvek izbrisala iz knjige života.

Kada Spasitelj dođe na nebeskim oblacima, daće nagradu pravednicima; ali konačni sud nad bezbožnicima se još ne može izvršiti, jer svi trebaju da budu suđeni „*kao što je napisano u knjigama, po delima svojim*“. (Otk. 20:12)

Tokom hiljadu godina koje prate drugi Hristov dolazak na zemlju, pravednici će se pridružiti Hristu u suđenju bezbožnicima. (Otk. 20:4; 1. Kor. 6:2,3) Tada će se Božja pravda u osuđivanju bezbožnika predstaviti svima. Činjenica da nisu imali dela u prvom, ili istražnom sudu, da njihova imena nisu u knjizi života, i da ih niko ne predstavlja na nebeskom sudu, je dovoljna da ih osudi. Nebeske knjige, koje sadrže verni zapis njihovih života, ih osuđuje. Svedočanstvo anđela koji drže zapis ih takođe osuđuje; ali sa svim tim dokazima, Bog ima svako ime razmatrano od strane svetih sa zemlje.

Biće mnogih među izgubljenima koji su se računali za pravednike; i ako bi bili uništeni bez ispitivanja zapisa od strane svetih, moglo bi se sumnjati u Božju pravdu; ali kada se otkriju zapisi kako su neki radili iz sebičnih motiva, a drugi bili krivi zbog negovanja greha skrivenih od pogleda njihovih kolega, odvratnost greha i Božja strpljivost će biti uvažavana.

Spasitelj je rekao da će oni koji su Ga sledili ovde na zemlji suditi nad dvanaest plemena Izrailjevih. (Mat. 19:27,28) Zatim kada se zapisi, otkrivajući činjenicu da su vodeći sveštenici vikali: „*Raspni Ga! Raspni Ga!*“ otvore na nebu, Jovan, koji je pratio Gospoda kroz to okrutno suđenje, će biti u mogućnosti da kaže: „*Čuo sam ih kako govore užasne reči*“.

Kad se duga lista imena stavi na ispitivanje, sveti se mogu pojaviti kao svedoci. Kada se pojavi ime tiranina Nerona, i zapis potvrdi kako je mučio Božje svete, biće svedoci koji će moći da kažu: „*Mi smo oni koji koji su spaljeni da osvetle njegovu baštu*“. Iskupljeni sakupljeni iz svakog

životnog doba će sesti na sud radi slučajeva bezbožnika, i izmeriće se kazna svakom prema njegovim delima.

U dan suda, Bog će dozvati nebo. Zatražiće zapise koje su anđeli čuvali, - zapise ljudskih života, reči koje su izgovorili, dela koja su učinili; dozvaće čak i najtajniji čin da svedoči, jer „*Ide Bog naš, i ne čuti; pred Njim je oganj koji proždire, oko Njega je bura velika. Doziva nebo odozgo i zemlju, da sudi narodu svom: „Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavet na žrtvi“.* (I nebesa oglašiše pravdu Njegovu, jer je taj sudija Bog)“ (Ps. 50:3-6) U ovaj dan Božjeg istražnog suda smo sada ušli, a izvršni deo će se desiti na kraju vremena milosti, nakon što svedoci iznesu svoje svedočanstvo.

Kada se završi sud bezbožnicima, sveti, anđeli i ceo svemir će se složiti sa donesenim odlukama. Na kraju hiljadu godina, kada oganj sa neba proždre bezbožnike kao „*suvu slamu*“, (Naum 1:9,10) ceo svemir će reći: „*Da, Gospode Bože Svedržitelju, istiniti su i pravi sudovi Tvoji*“ (Otk. 16:7)

TRI SUDSKE KNJIGE

1. Knjiga života

Luka 10:20. Imena zapisana na nebu.

Luka 10:19,20. Biti zabeležen u knjizi života je najveća čast data smrtnicima.

Fil. 4:3. Zabeležena imena vernih radnika.

2. Moj. 32:33. Imena onih koji su prionuli za greh će biti izbrisana.

Otk. 3:5. Ostaju imena vernih.

Otk. 13:8; 17:8. Bezbožnici nisu zabeleženi.

Otk. 20:15. Niko neće biti spasen čija imena nisu zabeležena u knjizi života.

Isa. 4:3.

Ps. 69:28; Jez. 13:9.

Jev. 12:23; Dan. 12:1.

2. Knjiga spomena

Mal. 3:16. Zabeležena svaka reč.

Mat. 12:36,37. Prazne reči.

Ps. 56:8. Pokajničke suze.

Ps. 87:4-6. Mesto rođenja i okruženja.

Prop. 12:13,14. Svaka tajna.

1. Kor. 4:5. Saveti srdačni.

3. Knjiga smrti

Jer. 17:13. Oni koji su napustili Boga su zapisani na zemlji.

Jer. 2:22. Svi gresi zabeleženi.

Jov 14:17. Gresi zapečaćeni.

5. Moj. 32:32-36. Svi gresi bezbožnika „*sakriveni*“ do suda.

Osi. 13:12. Greh svezan.

32. POGLAVLJE

Praznik Senica

PRAZNIK Senica je bio poslednji praznik u godišnjoj seriji službi, i simbolizovao je konačni svršetak kompletnog plana iskupljenja. Počinjao je petnaestog dana sedmog meseca, kada je sva žetva bila sakupljena sa polja, vinograda i maslinjaka. Kako se približavalo vreme, iz svih delova Palestine, mogle su se videti grupe pobožnih Jevreja kako se upućuju prema Jerusalimu. I ne samo iz svete zemlje, već verni Jevreji iz svih okolnih zemalja dolazili su u Jerusalim da prisustvuju prazniku Senica. Gospod je zahtevao od svih muškaraca da prisustvuju ovom prazniku, ali mnogo žena i dece je takođe dolazilo. (2. Moj. 23:16,17)

To je bilo vreme velike radosti. Od svih se očekivalo da donesu gospodu zahvalne žrtve. Žrtve paljenice, jestivne i nalevne žrtve su se prinobile u ovo vreme. (3. Moj. 23:37) Praznik Senica je počinjao pet dana nakon Dana očišćenja, i ceo Izrailj se radovao zato što su prihvaćeni od Boga, a takođe i za izdašnost žetve koja je sakupljena. Praznik se nastavljao sedam dana, prvi i osmi dan su se svetkovali kao ceremonijalni Šabati. (3. Moj. 23:36,39)

Ovaj praznik je bio komemorativni kao i tipski. Podsećao je na njihova putovanja u pustinji; i u sećanju na njihove šatorske domove, sav Izrailj je prebivao u senicama tokom sedam dana. Na ulicama, krovovima, u njihovim dvorištima i predvorju kuće Božje, senice su bile napravljene od „voća s lepih drveta, i grana palmovih i grana s gustih drveta i vrbe s potoka“. (3. Moj. 23:40-43; Nemija 8:15,16) To je bilo vreme radosti, i svi su trebali da dele praznik sa Levitima, siromasima i strancima. (5. Moj. 16:13-17)

Svake sedme godine „određeno vreme godine oprosne“ trajalo je tokom praznika Senica, kada su se dužnici oslobađali svojih obaveza. (5. Moj. 31:10; 15:1-4) U ovo vreme se pred svima čitao ceo levitski zakon; muškarcima, ženama i decom; a čak i od stranaca među njihovim vratima se zahtevalo da slušaju čitanje zakona. (5. Moj. 31:11-13)

Prva nova godina je počela u jesen, jer je prilikom stvaranja vreme počelo sa rodnom drvećem punim voća već spremnim da snabde hranu za čoveka. (1. Moj. 1:29; 2:5) Praznik Senica, ili praznik berbe, kako se takođe nazivao, se održavao na „kraju godine“ ili „revolucije godine.“ (2. Moj. 34:22) Građanska godina jevrejskog kalendara se uvek završavala u jesen, ali je sveta godina počinjala u proleće; stoga se praznik Senica održavao sedmog meseca svete godine.

Neki veoma interesantni prizori su povezani sa ovim praznikom. Solomonov hram je posvećen na praznik Senica. (1. Car. 8:2, 65) Kada se Izrailj vratio iz vavilonskog ropstva, ovo je bio prvi praznik koji se svetkovao otkad je obnovljen jerusalimski zid, i to je bilo vreme velike radosti. (Nemija 7:73; 8:17,18)

U ovo vreme deca Izrailjeva se nisu samo podsećala na svoje šatorske živote živeći u senicama, već je hram posebno bio osvetljen kao podsetnik na stub od ognja koji ih je vodio u njihovim putovanjima; a poslednjeg dana praznika prelepa služba, krunska služba „poslednjeg dana, velikog dana praznika“, je podsećala na čudesno snabdevanje vodom u pustinji. (Jovan 7:37) Sveštenik bi umočio bocu u vodu sa Kedrona, i nosio je visoko, u međuvremenu marširajući uz muziku i pevajući deo dvadeset i drugog psalma, ušao bi u predvorje hrama. Pored oltara su se nalazila dva srebrna sliva, i dok je sveštenik izlivao vodu u jedan, drugi sveštenik bi izlivao bocu vina u drugi slivnik; i vino i voda, pomešani, bi tekli kroz cev nazad u Kedron.

Mnogi događaju u Hristovom životu grupisali su se oko praznika Senica kojima je prisustvovao. Na dan ove službe On je stajao u predvorju hrama i vikao: „Ko je žedan neka dođe k meni i pije“. (Jovan 7:37-39) Hrist je bio taj koji ih je vodio stubom od oblaka; On ih je snabdeo vodom iz stene. „Pijahu od duhovne stene koja iđaše za njima: a stena beše Hristos“. (1. Kor. 10:4) On, veliki Životodavac, je bio usred njih; ipak dok su slavili Njegovu moć da ugasi njihovu žeđ, bili su spremni da Ga ubiju.

Dok je ovaj praznik podsećao na putovanje Izrailja u pustinji, takođe je podsećao na njihovo izbavljenje iz egipatskog ropstva. Bilo bi dobro kada bi svako ko je izbavljen iz tame greha povremeno svetkovao svoje izbavljenje prepoznavajući Gospodnje vođstvo u svom životnom putovanju, i zahvalio Mu za mnoge primljene blagoslove.

Praznik Senica je sledio nakon Dana očišćenja, koji se ispunio sudom; stoga mora

simbolizovati događaj koji dolazi nakon završetka suda. Kada Hrist napusti nebesku svetinju, biće malo vremena do Njegovog dolaska na zemlju da sakupi Svoj narod. Tada će ih povesti na nebo, gde će posmatrati slavu koju je imao sa Ocem pre nego što je svet nastao. (*Jovan 17:5,24*)

Hiljadu godina će sveti vladati sa Hristom na Nebu (*Otk. 20:4*) pre nego što se vrte svom večnom domu - ovoj zemlji, oslobođenoj svakog prokletstva. Novi Jerusalim sa svojim kapijama od zrna bisera i ulicama od zlata će biti metropola slavnog prebivališta iskupljenih. Lepote nove zemlje su takve da će iskupljeni na Nebu, okruženi slavom prestola Večnog, sa radosnim iščekivanjem unapred gledati na vreme kada će „*carovati na zemlji*“. (*Otk. 5:9,10*)

Dok putujemo kroz ovu pustinju greha i žalosti, naša je blažena privilegija da verom posmatramo kretanje našeg Prvosveštenika, i da budemo spremni da Ga pozdravimo sa radošću Njegove pojave kada dođe da uzme Svoje verne da neko vreme putuju sa Njim u nebeske dvorove, pre nego što u večnom blaženstvu podele novu zemlju. Svaki praznik, kao i svaki prinos i služba, u levitskim obredima, ukazivali su na predivni dom iskupljenih. Svaki od njih je vodič na velikom životnom putu koji ukazuje na nebeski dom.

Jevreji nisu uspeli da na ispravan način pročitaju ove vodiče, i danas lutaju preko zemlje bez svetlosti sa blaženog Mesije i krsta Golgote koji treba da sija na njihovim putevima. Da se upozorimo njihovim neuspehom, i ne načinimo istu fatalnu grešku neraspознаujući svetlost koja još uvek sija sa tipova i simbola, jer su svi oni osvetljeni svetlošću krsta. Svaki otkriva neku posebnu crtu u predivnom karakteru našeg Iskupitelja.

Ceo jevrejski sistem je bio jevanđelje. Istina, bio je obavijen tipovima i simbolima, ali svetlost sa Golgote je osvetljavala ceo jevrejski sistem; i onaj ko hoće da ga proučava u svetlosti krsta, steći će tako prisno poznanstvo sa Njim koji je Anti-tip svake službe, kojom će se, posmatrajući je, preobraziti u Njegovo obličje, iz slave u slavu. (*2. Kor. 3:18*)

Tipiska služba najsajnije sija kada se postavi pored Anti-tipa. Proučavanje bilo kojeg dela levitskog sistema ukazuje na neku karakteristiku u Hristovom životu; dok proučavanje kompletnog jevrejskog sistema potpunije otkriva puninu Njegovog karaktera nego bilo koji drugi deo Pisma. Cela Biblija je ispunjena time. Svaki Biblijski pisac upućuje na levitsku službu da bi ilustrovao božansku istinu; i osoba koja je upoznata sa celom službom u svetinji, ne prima samo blagoslove iz proučavanja, već potpunije shvata druge delove svete Knjige, jer se kroz Bibliju često upućuje na različite praznike i prinose.

Tip:	Anti-tip:
3. Moj. 23:27,34. Praznik Senica padao samo nekoliko dana nakon Dana očišćenja.	Otk. 22:11,12. Ubrzo nakon objave koja zatvara sud Hrist dolazi po Svoj narod.
3. Moj. 23:40-42. Ljudi su prebivali u senicama, živeli u kampovima.	Otk. 20:9. Prebivalište iskupljenih pre nove zemlje se zove „ <i>logor svetih</i> “.
3. Moj. 23:42. Svi koji su bili rođeni Izrailjci mogli su učestvovati u prazniku Senica.	Jovan 3:5. „ <i>Nanovorodenje</i> “ je to koje daje pravo osobi da prebiva u „ <i>logoru svetih</i> “.

Odeljak 8

Levitski zakoni i ceremonije

33. POGLAVLJE

Oproсна godina

OPROSNA godina je bila vrhunac serije šabatnih institucija. Sedmični Šabat je prva institucija data čoveku. (1. Moj. 2:2,3) Sedmi dan sedmice je bio posvećen, i odvojen da se čuva kao Jehovin dan od odmora. (Isa. 58:13,14; 2. Moj. 20:8-11)

Nakon što su deca Izrailjeva ušla u obećanu zemlju, Bog je zapovedio da svake sedme godina „praznuje zemlja subotu Gospodnju“. Ljudima nije bilo dozvoljeno da seju svoja polja i da orezuju svoje vinograde tokom sedme godine; niti su smeli da sakupljaju u svoja skladišta ono što rodi samo od sebe. Vlasnik zemlje je mogao uzeti šta je želeo za direktnu upotrebu; ali njegove sluge, stranci i čak životinje su imali jednaka prava kao i vlasnik u uživanju plodova njegovog polja tokom šabatne godine. (3. Moj. 25:1-7)

Sedmi mesec svete (Jevrejska sveta godina je počinjala u proleće, a građanska u jesen) godine, mesec Tišri, od strane nekih pisaca se nazivao šabatni mesec, jer je u taj mesec padalo više šabata nego u bilo koji drugi mesec u godini. Prvi dan ovog meseca je bio praznik Truba; Dan očišćenja je padao desetog dana, a praznik Senica počinjao petnaestog; i svake pedesete godine, desetog dana Tišrija ulazilo se u oprosnu godinu. (3. Moj. 25:8-11)

Držanje sedmičnog Šabata je bio znak da narod pripada Bogu; a ostavljajući svoju zemlju da počiva tokom šabatne sedme godine, priznavali su da ne samo oni, već njihova zemlja, vreme i sve što poseduju pripada Bogu. (Jez. 20:12,20)

Gospod je posebno uživao u šabatnoj sedmoj godini, a zanemarivanje držanja Njegove zapovesti je bilo uvredljivo u Njegovim očima. Deca Izrailjeva su odvedena u vavilonsko ropstvo zato što nisu dozvolili zemlji da se „izdovolji subotama svojim“. (2. Dn. 36:18-21) U svojoj ljubavi prema pohlepi i dobitku, radili su zemlju svake godine, i Bog ih je odveo i dozvolio zemlji da leži pusta, da bi mogla da drži Šabat svake sedme godine.

Da se Božja zapovest uvek poštovala i da je zemlja odmarala svake sedme godine, zemlja ne bi „kao haljina oveštala“, (Isa. 51:6) već bi ostala produktivna.

Sve Božje zapovesti će se poštovati, i dok zemlja leži opustela sedamdeset godina, držeći Šabat tokom vavilonskog ropstva, da učini pomirenje za neposlušnost drevnog Izrailja; tako će, nakon Hristovog drugog dolaska, zemlja ležati opustela hiljadu godina, držeći Šabat da se iskupi za mnoge Šabate koji su bili zanemareni od tog vremena. (Otk. 20:1-4; Sof. 1:1-3; Jer. 4:23,27)

Sedmični Šabat je bio stepenik ka ostalim šabatnim institucijama; i pored toga što je bio spomenik na stvaranje, ukazivao je ka konačnom počinku oprosne godine. Kada ga je Božji narod zanemario zarad svetovnih interesa, postavili su se tamo gde ne mogu ceniti Božji prvobitni plan u davanju Šabata za odmor. (Jer. 17:21-27)

Oproсна godine je bila pedeseta godina koja je sledila nakon sedam godišnjih sedmica, i dogodila bi se bar jednom u životu svakog pojedinca koji je proživio prirodni vek života. (3. Moj. 25:10,11)

Dan očišćenja je bio najsvečaniji od svih praznika, a oprosna godina najradosniji. Na kraju Dana očišćenja, kada su svi gresi Izrailja bili zaboravljeni i odneseni u pustinju posredstvom žrtvenog jarca, ljudi koji su shvatili šta je Bog učinio za njih, bili su spremni da oproste dugove svojim bližnjima, da ih otpuste službe, i da sve voljno vrata na njihove posede kao što oni očekuju od Boga da im da njihovo večno nasledstvo u anti-tipskoj oprosnoj godini.

Na kraju Dana očišćenja, desetog dana sedmog meseca, šabatne godine koja je zatvarala poslednju od sedam godišnjih sedmica (49 godina), trube su se oglašavale celom zemljom, najavljujući oprosnu godinu.

Jevrejska tradicija izjavljuje da je svaki Jevrejin u to vreme imao neku vrstu trube, i kada bi došao čas koji je zatvarao Dan očišćenja, *svako* je devet puta duvao svojom trubom. Bog je rekao da trube treba da se čuju kroz *celu* zemlju. (3. Moj. 25:9)

Kakav odjek je bila poslednja Gospodnja truba, (1. Kor. 15:51-53) truba oprosne godine u drevnom Izrailju! Robovi koji su teško radili su ustali i bacili svoje okove. Pohlepnom i gramzivom čoveku, koji je tlačio najamnike i udovice da bi stekao imovinu, to je došlo kao posmrtno zvono za sve njegove nade. (Isa. 2:20,21) Svaka osoba u ropstvu je bila oslobođena, i svi su se vratili svojim posedima. (3. Moj. 25:12,13)

Nema izveštaja o bilo kojoj verskoj službi, ili prinosu, koja se zahtevala tokom oprosne godine, različitoj od običnih službi tokom ostalih godina. To je bilo vreme kada su svi, bogati i siromašni, visoki i mali, jednako delili ono što je samo od sebe rodilo u poljima i vinogradima.

Oproсна godina je sledila nakon sedme šabatne godine, donoseći tako dve šabatne godine uzastopno. Ali Bog je načinio obilnu zalihu za Svoj narod stavljajući Svoj blagoslov na četrdeset osmu godinu, kada je zemlja rodila dovoljno da održi narod za tri godine. (Isa. 37:30; 3. Moj. 25:11,12)

U Bibliji se ne pominje da se oprosna godina uvek proslavljala, i iz ovog razloga neki pisci misle da se nije održavala; ali svi ostali mozaički praznici su se proslavljali, i bilo bi čudno ako bi jedan koji je tako organski povezan sa ostalim praznicima, i koji je zapravo vrhunac svih ostalih praznika, bio izostavljen.

Oproсна godina se sigurno proslavljala, jer je zakon o neotuđivosti zemaljskog poseda, koji se zasnivao na oprosnoj godini, postojao među Jevrejima. (4. Moj. 36:4,6,7; Ruta 4:1-4) Josif Flavije govori da se ona trajno proslavljala.

Zabeleženi su slučajevi gde je vršena služba oprosne godine od strane Izrailjaca. Nemija, u svom velikom reformatorskom delu, zahtevao je od Jevreja da oslobode svoje sluge, i da vrate zemlje i vinograde pravim vlasnicima. (Nemija 5:1-9)

U veće vavilonskog ropstva, Sedekija je proglasio slobodu za svakoga. Očigledno je namislio svetkovanje oprosne godine. Da je tako učinio, to bi mu donelo slobodu, ali previše se kolebao da ispuni zahteve. Gospod je poslao poruku, govoreći da je ispravno postupio objavljujući slobodu, „*svaki bližnjemu svom*“, ali time što to nije dozvolio, osramotio je ime Gospodnje. (Jer. 34:8-17)

Svi trgovinski interesi drevnog Izrailja naučavali su jevanđelje. Dok mu je bilo dozvoljeno da prebiva u obećanoj zemlji i uživa njene povlastice, ipak je bio samo nadzornik, ne vlasnik. Božanska zapovest je bila: „*Ali da se zemlja ne prodaje za svagda, jer je moja zemlja, a vi ste došljaci i ukućani kod mene*“. (3. Moj. 25:23) Uprkos činjenici da Gospod poseduje svet, On ipak Sebe sa Svojim narodom smatra strancem i došljakom na zemlji, sve do anti-tipske oprosne godine, kada će se Sotona, sadašnji knez ovog sveta, suočiti sa svojom propašću.

Ako bi se čovek upetljao i bio dužan da proda svoj dom, on bi se prodao podrazumevajući da treba biti vraćen svom prvobitnom vlasniku kada se u zemlji začuju trube oprosne godine. Ako nesrećni čovek ima nekog bliskog srodnika koji je u mogućnosti da otkupi njegovu zemlju, kupac je nije mogao zadržati, čak ni do oprosne godine. (3. Moj. 25:25-28)

Jadna udovica ima nesreću za nesrećom, dok njen bogati komšija, koji dugo želi njenu zemlju, ne dobije posed, i ona je u žalosti dužna da napusti dom svog detinjstva i radi samo za sitnicu, što nije dovoljno da snabde potrebe njenog domaćinstva. Bogati komšija nastavlja da umnožava novac, dok mu konačno i ona sama nije prodana kao sluškinja. Njen slučaj izgleda beznadežan.

Ali u dalekoj zemlji ona ima starijeg brata. On čuje za njenu nesreću i dođe da je spase. Njen brat sa sračunava sa čovekom koji je kupio ženu, i plaća novac za otkup, i ona je slobodna. Zatim brat počinje da razmatra šta je dužan da radi sa zemljom; ali čovek prigovara, jer njime vlada isti duh koji se raspravljao sa Mihajlom, arhandelom, kada je On došao iz daleke zemlje da iskupi Mojsijevo telo iz grobnog zatvora, (Juda 9) i kaže: „*Ne! Neću osloboditi zemlju. Ona se pridružuje mojoj farmi, neću je ostaviti. Kakvo pravo imaš da se mešaš?*“ Tada brat pokazuje dokaz svog srodstva, da je on „*onaj ko ima pravo da otkupi.*“ (Ruta 2:20) On nudi novac za otkup, i dom je otkupljen pravosnažnom vlasniku. Stranac je možda želeo da pomogne jednoj udovici, ali njegov novac je nikada ne bi oslobodio; cenu mora platiti „*onaj ko ima pravo da otkupi*“ - neko srodan.

Kako snažno se na ovaj način naučavala Hristova moć u svakodnevnom trgovačkom životu

Izrailjaca!

Andeo nije mogao iskupiti čovečanstvo, niti svet. Njegov život ne bi imao silu, jer on nije „u rodu“ sa čovečanstvom. (3. Moj. 25:47-49) Hrist je napustio nebeske dvorove, uzeo učešće u telu i krvi, „da smrću satre onog koji ima državu smrti, to jest đavola; I da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi. Jer se zaista ne primaju anđeli, nego se prima seme Avraamovo“. (Jev. 2:14-16) On je postao „prvorođeni među mnogom braćom“, (Rim. 8:29) onaj ko je rod, da bi imao pravo da iskupi svakog Adamovog sina i kćer; i kroz vekove, dolazi veselo uverenje da se „ne stidi nazvati ih braćom“. (Jev. 2:11)

„Jer ovako veli Gospod: Zabadava se prodadoste, i iskupiste se bez novca“, (Isa. 52:3) čak „skupocenom krvlju Hrista, kao bezazlenog i prečistog jagnjeta“. (1. Pet. 1:18,19)

Da li si popustio iskušenju dok nisi bio svezan u bedno ropstvo sotoni? Upamti, imaš starijeg Brata koji je sposoban i voljan da te iskupi iz ropstva grehu, i učini te slobodnim u Hristu Isusu. Da bi bio slobodan, moraš Ga priznati kao svog „roda“. Da se jedna udovica odrekla svog brata kada je došao da je iskupi iz ropstva, on bi bio nemoćan da joj pomogne.

Sotona može vezati dušu dok misli da je njegova zauvek; ali kada duša zavapi za pomoć, i priznaje Hrista kao „srodnika“, „onog ko ima moć da iskupi“, i kada Hrist predstavi platu iskupljenja - „Svoju dragocenu krv“ - sotona je nemoćan da drži dušu.

Proučavanje levitskih zakona po pitanju zemlje i sluga daje novu lepotu imenu *Iskupitelj*. Jov je znao za moć „onog ko ima pravo da iskupi“. Čuj ga kako pouzdano govori: „Ali znam da je živ moj *Iskupitelj*“. Njegova vera se uhvatila za silu koja ne samo što iskupljuje od greha, već će izneti patrijarhovo telo čak i nakon što ga crvi pojedu. (Jov 19:23-27)

Dok se u bilo koje vreme nekom mogla dati sloboda i ponovo vratiti njegov nekadašnji dom posredstvom „jednog srodnika“ koji je imao pravo da otkupi, ipak se na oprosnu godinu gledalo kao na veliki dan oslobođenja za ceo Izrailj. To je bilo onda kada se svaka greška ispravila i svaki Izrailjac ponovo vratio na svoj lični posed. (3. Moj. 25:28,33,40,41)

Ako bi neko prodao kuću u kojoj prebiva ograđenu zidom, tokom prve godine nakon prodaje je mogla biti otkupljena; ali ako nije otkupljena prve godine, ostala bi u rukama kupca. Nije se vraćala njenom prvobitnom vlasniku na oprosnu godinu, jer je kuća bila čovečje delo, i nije imala udela u oprosnoj godini, koja je oslobađala samo *zemlju* i *osobe*. (3. Moj. 25:29,30) Samo ograđeni gradovi su imali udela u oprosnoj godini. Ako bi neko kupio kuću Levita, kuća koja je prodana „i kuće u mestima njihovim“ bi se oslobađala na oprosnu godinu. (3. Moj. 25:32,33)

Sveštenici su bili tip Hrista. Naš veliki anti-tipski Prvosveštenik je pripremio ograđen grad za Svoj narod, (Jev. 11:10,16) i u anti-tipskoj oprosnoj godini, oni će primiti grad. Propisi po pitanju gradova za Levite su bili neprestani podsetnik na Novi Jerusalim koji će se dati narodu Božjem na konačnu veliku oprosnu godinu.

Bog je uspostavio da Njegov narod treba da Ga se seća u svim njihovim poslovnim transakcijama, u svakom životnom detalju. Vrednost imanja je zavisila od dužine vremena koje je proteklo između dana kupovine i oprosne godine. (3. Moj. 25:15,16)

U tipu, oprosna godina je dolazila na kraju Dana očišćenja. Na sličan način razumevamo da će anti-tipska oprosna godina slediti nakon anti-tipskog Dana očišćenja.

Gospod će učiniti da se Njegov slavni glas začuje. (Isa. 30:30) Tada će pobožni robovi ustati i otresti lance koji su ih vezivali. Truba Gospodnje oprosne godine će odzvanjati kroz dužinu i širinu zemlje. Sveti koji spavaju u sotoninom zatvoreništvu - grobu - čuće dragi zvuk, i onaj „koji je vasiljenu obraćao u pustinju, i gradove njene raskopavao; roblje svoje nije otpuštao kući“, (Isa. 14:17) će biti nemoćan da zadrži svoj plen; jer naš *Iskupitelj* je rekao: „I plen jakome oslobodiće se (KJ)“, zauvek oslobođeni od moći greha i Sotone. (Isa. 49:25)

Božji prvobitni plan je bio da čovek poseduje zemlju. „Nebo je nebo *Gospodnje*, a zemlju je dao sinovima čovečijim“. (Ps. 115:16)

Adamu je data vlast nad zemljom i svemu što je na njoj. (1. Moj. 1:26) Ali Božji plan je osujećen, i sotona je postao knez ovog sveta. U anti-tipskoj oprosnoj godini iskupljeni će ponovo biti vraćeni u čovečji prvobitni dom. Zemlja obnovljena do svoje drevne lepote će se dati sinovima ljudskim da bude njihov večni dom. (Mat. 5:5; Ps. 37:11,34) Sedmi dan sedmičnih Šabata, koji je Gospod posvetio i dao čovečanstvu pre nego što je prokletstvo greha došlo na zemlju, tada će se držati prema Božjem prvobitnom planu; i kroz večnost: „od subote do subote dolaziće svako telo da se pokloni“ pred Gospodom. (Isa. 66:22,23)

„Jer će Gospod utešiti Sion, utešiće sve razvaline njegove, i pustinju njegovu učiniće da bude kao Edem i pustoš njegova kao vrt Gospodnji, radost će se i veselje nalaziti u njemu, zahvaljivanje i pevanje“. (Isa. 51:3)

Tip:	Anti-tip:
3. Moj. 25:10. Oproсна godina svakom davala slobodu.	1. Sol. 4:16,17. I mrtvima i živima će biti data sloboda.
3. Moj. 25:9. Odjek trube najavljuvao oproсну godinu.	1. Kor. 15:51-53. Odjek Gospodnje trube daje slobodu svima.
3. Moj. 25:9. Oproсна godina počinjala na Dan očišćenja, koji je bio tip suda.	Otk. 22:11,12. Odmah nakon objave koja zatvara sud, Hrist dolazi.
3. Moj. 25:13. Oproсне godine svaki čovek se vraćao na svoje posede.	Isa. 35:10. Gospodnji iskupljenici će zauvek uživati na iskupljenoj zemlji.
3. Moj. 25:23. Gospod je uvek posedovao zemlju. Čovek je bio samo nadzornik.	Ps. 24:1; 1. Kor. 10:26,28. Gospod poseduje svu zemlju. On se nikad nije odrekao Svoje tapije na zemlju.
3. Moj. 25:48,49; Ruta 2:20. Samo je neko ko je u srodstvu imao pravo da otkupi.	Jev. 2:14-16. Isus je rođen od Avramovog semena, da bi mogao biti u srodstvu.
3. Moj. 25:47-51. Oni koji su prodati u ropstvo su bili otkupljeni i oslobođeni.	Rim. 8:23; Osija 13:14. Onaj ko je u srodstvu kaže: „Od groba ću ih izbaviti“.
3. Moj. 25:25-28. Zemlju je mogao otkupiti onaj ko je u srodstvu.	Ef. 1:14. Hrist je kupio posed od Svog naroda.
3. Moj. 25:29,30. Domovi ograđeni zidovima se nisu vraćale prvobitnim vlasnicima na oproсну godinu.	Otk. 16:19; Jer. 4:26. Svi zemaljski gradovi će biti uništeni prilikom Hristovog drugog dolaska.
3. Moj. 25:32,33. Domovi u levitskim gradovima su se mogli otkupiti. Svi su se vraćali prvobitnim vlasnicima na oproсну godinu. Sveštenici su bili tip Hrista.	Jev. 11:10,16; Otk. 21:1-27. Hrist, anti-tipski sveštenik, ima grad koji će biti dat Njegovom narodu u anti-tipskoj oproсноj godini.
1. Moj. 2:2,3. Sedmični Šabat je bio stepenik ka oproсноj godini.	Isa. 66:22,23. Šabat će se svetkovati zauvek na novoj zemlji.

34. POGLAVLJE

Gradovi utočišta

U ranoj istoriji sveta, doneta je mera za kažnjavanje ubice. „Ko prolje krv čovečiju, njegovu će krv proliti čovek“ bila je Jehovina odredba. (1. Moj. 9:6)

Onaj ko je bio najbliži rod ubijenom čoveku, obično bi pogubio ubicu; ali da to ne bi izvršio u uzbuđenju prilikom nepotrebne prenatglenosti, i da pojedinac koji nije zaslužio smrt ne bi bio ubijen, Bog je dao zakonsku odredbu da bi ubica mogao uteći i dohvatiti se Njegovog oltara. Niko se nije mogao odvući od oltara bez ispitivanja, i ako bi se ustanovilo da je ubica drsko planirao da ubije čoveka, tada bi se odvuкао od oltara i ubio; inače bi mu život bio pošteđen. (2. Moj. 21:13,14)

Nakon što su deca Izrailjeva ušla u obećanju zemlju, šest - GRADOVA UTOČIŠTA bila su odvojena kao gradovi utočišta. Oni su bili locirani na odgovarajućim mestima, tri na svakoj strani reke Jordan. (Isu. Nav. 20:2,7,8) Putevi koji su vodili do ovih gradova morali su uvek biti čuvani u dobrom stanju, da onaj ko beži ispred krvnog osvetnika ne bi bio ometen u svom begu. (5. Moj. 19:3) Gradovi su se nalazili na uzdignutom tlu, i mogli su se uočiti iz daljine.

Kada bi ubica stigao do kapije grada utočišta, izneo bi „starešinama onog grada stvar svoju“ pre nego što bi ga primili. (Isu. Nav. 20:3-5) Njegov slučaj bi se takođe prosuđivao od strane

gradskih sudija blizu mesta gde je počinjeno ubistvo, i ako nije ubistvo s predumišljajem, već je učinjeno slučajno ili nenamerno, tada bi krivac bio vraćen u grad utočišta kuda je pobjegao. (4. Moj. 35:12,24,25)

Spasitelj upućuje na ovaj sud u Mat. 5:21. Ako bi ubica u bilo koje vreme istupio izvan granica svog grada utočišta, krvni osvetnik bi mogao uzeti njegov život, „Jer u utočištu svom valja da stoji“. (4. Moj. 35:26-28) Zapovest je glasila: „*Nego neka sedi u gradu onom... do smrti poglavara sveštenečkog koji bude onda, tada neka se krvnik vrati... svojoj kući, u grad iz kojeg je utekao*“. (Isu. Nav. 20:6)

Gradovi utočišta u Izrailju si bili daleko drugačiji od grčkih i rimskih *azila*, koji je često služio kao zaštita za najraskalašnije ličnosti. Gradovi utočišta su služili kao zaštita *samo* za one koji su ubili osobu bez neprijateljstva. Gradovi utočišta su bili gradovi koji su pripadali Levitima, tako su oni koji su bili zatvoreni unutar bili pod najboljim uticajem. Sarađivali su sa verskim učiteljima Izrailja, i imali svaku priliku da reformišu svoje živote i zasnuju pravedne karaktere.

Uputstvo po pitanju gradova utočišta je bilo samo deo velikog uređenja levitskih zakona i ceremonija koje su naučavale jednostavne istine Hristovog jevanđelja. Tindal kaže da: „*dok je 'Hristove zvezdane svetlosti' u svim levitskim ceremonijama, u nekima je tako istinita 'svetlost jasnog dana'*, da ne može osim da veruje da je Bog Mojsiju pokazao Hristove tajne i na svaki način Njegovu predstojeću smrt.“ Dr. Adam Klark kaže da bi se celo jevanđelje moglo propovedati iz pojedinosti datim u gradovima utočišta.

Bog je proračunao da, svaki put kada Izrailjac pogleda na jedan od gradova utočišta, treba da se podseti na Hrista, „*kulu stadu, stenu kćeri sionskoj*“, (Mihej 4:8) ka kome svaka duša opterećena grehom može pribеći da nađe zaklon.

Sotona, tužitelj, je svakome u tragu; on kao „*lav ričući hodi i traži koga da proždere*“. (Mihej 4:8) Ali pojedinac koji ostavi greh i traži pravednost stoji sigurno zaklonjen posredstvom Hristove pomirujuće krvi. (Mihej 4:8)

Solomon, koji je bio saletan iskušenjima i grehom, je razumeo ovo kada je napisao: „*Tvrda je kula ime Gospodnje. K Njemu će pobeći pravednik, i biće u visokom zaklonu*“. (Priče 18:10) David je znao šta znači prebivati u anti-tipskom gradu utočišta kada je rekao: „*Govori Gospodu: Ti si utočište moje i branič moj, Bog moj, u kog se uzdam*“. (Priče 18:10)

Nije smelo biti odlaganja u potrazi za gradom utočišta. Čim je zločin počinjen, ubica mora odmah pobeći; nikakve porodične veze ga nisu smele zadržati; njegov život je zavisio od njegovog brzog bega u grad. O kada bi svi naučili lekciju, i umesto da odlažemo i pokušavamo da utišamo svoju savest koja nas optužuje, kada znamo da smo sagrešili, odmah pribegnemo ka Hristu, priznajući naše grehe, i prebivamo u utočištu koje je Hrist pripremio. On je stekao obimnu zalihu da bi svi „*imali jaku utehu mi koji smo pribegli da se uhvatimo za nadu koja nam je dana*“. (Jev. 6:18)

U drevno vreme onaj ko je pobjegao u grad, našao se unutar njegovih zidina, ali ako bi istupio izvan njegovih granica, čekala bi ga smrt. Ljubljени učenik je bio upoznat sa ovom istinom kada je napisao: „*I ovo je svedočanstvo da nam je Bog dao život večni; i ovaj život večni u Sinu je Njegovom. Ko ima Sina Božijeg ima život; ko nema Sina Božijeg nema život*“. (Jovan 5:11,12) Nije dovoljno jednostavno *verovati* u Hrista; mi moramo *prebivati* u Njemu ako želimo život. Bog se uvek nada da će zadržati obećano, da će „*te držati za desnicu*“. Onaj ko prebiva unutar utočišta će osećati i poznavati Njegovu zaštitničku brigu, i kada ga napadne neprijatelj, može čuti Spasitelja kako govori: „*Ne boj se, ja ću ti pomagati*“. (Isa. 41:13)

U drevnom Izrailju onaj ko je pobjegao ka utočištu nije mogao provesti deo svog vremena izvan grada, a ostatak unutar zaštitničkih zidova. *Ni u jedno vreme izvan grada* nije bilo sigurnosti. Isto tako, naša jedina sigurnost je da *prebivamo „u zaklonu Višnjeg“*, i „*počivamo u senu Svemogućeg*“. (Ps. 91:1) Niko ne može služiti dva gospodara. (Mat. 6:24) Ne možemo svetu i njegovim zadovoljstvima dati najbolje od našeg vremena i misliti i nadati se da ćemo biti zaštićeni od konačnih posledica greha. Primićemo svoju „*platu*“, ili konačnu nagradu, od gospodara kome služimo. Ako je najbolje od našeg vremena potrošeno u službi svetu stavljamo sebe izvan anti-tipskog grada utočišta, i na kraju ćemo primiti „*platu*“ - smrt, koja će se dati svakom ko izabere svet za svog gospodara. (Rim. 6:23)

Kada je prvosveštenik umro, oni koji su pribegli u gradove utočišta za vreme njegove službe su se mogli vratiti svojim domovima. Zauvek su bili oslobođeni od krvnog osvetnika, i on im više nije mogao zakonski nauditi. (4. Moj. 35:25)

Svaki prvosveštenik je bio tip Hrista, našeg Prvosveštenika. Zemaljski sveštenik je prestao da bude prvosveštenik kada je umro. Naš Prvosveštenik nikada ne umire; ali će doći vreme kada će odložiti Svoju sveštenu odeću, i odenuti se u ruho na kojem će biti napisano ime: „*Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima*“. (Otk. 19:16)

Više se neće zalagati za slučaj Svog naroda pred Božjim prestolom, jer svaki slučaj biti odlučan za večnost. Onima koji su priznali svaki greh i ostali očišćeni Hristovom krvlju, On će reći: „*Hodite blagosloveni Oca mog; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta*“. Oni će tada ući u svoje lično nasledstvo bez straha od krvnog osvetnika, jer će pravednici zauvek biti izvan sotonine moći. (Jer. 31:16,17)

Sotona je uzurpirao vlast nad ovim svetom. On lovi korake svakog Adamovog sina i kćeri. Ali Bog je uvek imao utočište na zemlji. Avelj je bezbedno prebivao unutar njenih svetih oblasti, (Jev. 11:4) a Jov je shvatio njenu zaštitničku moć kada ga je Sotona napao najžešćim iskušenjima. (Jov 1:10)

Najslabije Božje dete, koje neprestano živi unutar ovog utočišta, nikad ne može biti pobeđeno od strane neprijatelja duša; jer Božji anđeli logoruju oko takvog da ga izbave. (Ps. 34:7; Jovan 10:29)

Ovo utočište je ilustrovano mnogim simbolima kroz Bibliju, od kojih svaki otkriva posebnu odliku Božje zaštitničke brige. Isus, dok je plakao nad onima koji su odbili Njegovu ljubav je rekao: „*Koliko puta htela da skupim čeda tvoja kao kokoš gnezdo svoje pod krila, i ne htela!*“ (Luka 13:34)

Srećna je duša koja može u svako vreme iskušenja reći: „*Duša se naša izbavi kao ptica iz zamke lovačke; zamka se raskide, i mi se izbavimo. Pomoć je naša u imenu Gospodnjem, koji je stvorio nebo i zemlju*“. (Ps. 124:7,8)

Tip:	Anti-tip:
Isus Nav. 20:2,3; 5. Moj. 19:4,5. Gradovi su trebali biti utočište za sve koji ubiju nekog nesvesno ili neželjeno.	Otk. 22:16,17; Jovan 7:37; 1. Jov. 1:7. Hrist je jedino utočište od greha i uništenja na ovom svetu.
5. Moj. 19:2-4. Putevi su se morali držati otvorenim, u dobrom stanju, da niko ne bi bio ometen prilikom bežanja u grad.	1. Kor. 11:1; Mal. 2:8. Bog je isplanirao da Njegov narod treba da bude primer koji svet treba da kopira; ali kada su sagrešili, postali su kamen spoticanja na putu ostalima.
Isus Nav. 20:3,4. Onaj ko je bežao za utočištem priznavao je svoj greh na kapiji grada, i ako nije ubio s predumišljajem, bio je primljen.	1. Jov. 1:9. „ <i>Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostimo grehe naše, i očisti nas od svake nepravde</i> “.
5. Moj. 19:11-13. Ako je ubica mrzeo onog koga je ubio, i planirao ubistvo, tada nije bio primljen u grad, već je predat krvnom osvetniku.	Mat. 7:21-23; Jev. 10:26; 12:16,17. Neki zbog straha od kazne mogu doći samo sa službom na usnama, dok u svom srcu teže za grehom; takvi neće biti prihvaćeni.
4. Moj. 35:24,25. Biti primljen u grad nije zauvek uspostavilo sudbinu ubice. Morao je stajati na sudu pred zborom, i tada se odlučivala njegova sudbina.	Dela 17:31; Otk. 3:5. Svima će se suditi pred Božjim sudskim prestolom za dela učinjena u telu.
4. Moj. 35:26,27. Unutar grada se nalazio život, izvan grada je bila smrt.	1. Jov. 5:11,12. „ <i>Ko ima Sina Božijeg ima život; ko nema Sina Božijeg nema život</i> “.
Isus Nav. 20:6; 4. Moj. 35:28. Nakon „smrti poglavara sveštenu odeću koji bude onda“, ubica se mogao vratiti u „ <i>zemlju nasledstva svog</i> “.	Mat. 25:34. Kada Hrist odloži Svoju sveštenu odeću i obuče se kao Car, tada će svi, koji prebivaju u Njemu, primiti svoje nasledstvo na novoj zemlji.

35. POGLAVLJE

Stena

STENA se uvek koristila kao sinonim za snagu i čvrstinu. Parabola o kući sagrađenoj na steni je primer. (Mat. 7:24,25)

Reč „stena“ je u Bibliji mnogo puta upotrebljena da prikaže Božju zaštitničku brigu za Njegov narod. Psalmista kaže: „*Gospode, Steno (Grade) moja*“. (Ps. 18:2) „*Jer si Ti stena (grad) moja i tvrđava (krepost) moja*“. (Ps. 71:3)

„Sela“, koja se javlja preko sedamdeset puta u psalmima, i koja je od strane većine komentatora definisana kao „pauza ili muzička nota“, u marginalnoj fusnoti takođe je definisana kao „stena“. (2. Car. 14:7 (komentar na margini prevoda KJ)

Sasvim je prikladno da se tokom pevanja o Božjoj moćnoj sili u vođenju Svog naroda, psalmista zaustavi s vremena na vreme i razmišlja o Seli - „Steni“ duhovnoj Steni koja iđase za njima: *a Stena beše Hristos*“. (1. Kor. 10:4)

Pobede bi često zauzele mesto poraza u našim svakodnevnim životima ako bi u naše pesme ubacivali iste pauze koje je koristio - slatki pevač Izrailja. Ako se u žurbi našeg svakodnevnog života zaustavimo da razmišljamo o „Steni“, možemo sa Davidom reći: „*Sklonio bi me pod krovom šatora svog; na kamenu stenu (goru) popeo bi me*“. (Ps. 27:5)

Četrdeset godina lutanja izrailjske dece je bilo u Arabijskoj Petri, ili stenovitoj Arabiji, kako bi se ponekad nazvala. Stene su im se suprotstavile na samom skretanju na njihovom putovanju; ali iz samih ovih stena Bog je učinio da voda teče da ugasi njihovu žeđ. Tako je i u našim svakodnevnim putovanjima, stene poteškoća koje nam se čine neprobojne, će, ako se sakrijemo u Hristu, postati ništa više nego stepenice ka većim pobedama.

Bog kaže: „*A ja ću stajati pred tobom onde na steni na Horivu; a ti udari u stenu, i poteći će iz nje voda da pije narod. I učini Mojsije tako pred starešinama izrailjskim*“. (2. Moj. 17:6)

Ožednelo mnoštvo je ugledalo čistu, osvežavajuću vodu kako teče iz kremenite stene. Oni su pili, i bili osveženi za svoje putovanje. „*Neće ožedneti kad ih povede preko pustinje; vodu iz stene točiće im*“. (Isa. 48:21)

To nije bilo oskudno snabdevanje vodom, jer „*protekoše po suvoj pustinji*“. (Ps. 105:41) Tokom celog njihovog putovanja, bili su čudesno snabdevani vodom. Tok nije nastavio da teče iz prvog mesta na kojem je stena udarena, već gde god im je zatrebala voda, iz stena pored njihovog logora tekla je voda. Dobro je psalmista pozivao zemlju da se trese pred Bogom koji bi mogao pretvoriti „*kamen u jezero vodeno, granit u izvor vodeni*“. (Ps. 114:8)

Kada su Izrailjci došli u vidokrug obećane zemlje, voda je prestala da teče. Bog im je rekao da su trebali da vuku vodu iz bunara dok su prolazili kroz Edom. (5. Moj. 2:3-6) Kao što se možda čini čudno, nakon toliko godina pijenja iz čudnog toka u pustinji, sada su počeli da gundaju i da se žale, jer voda više nije tekla iz stena pored njihovog logora.

Onda je, na samoj granici Hanana, Mojsije, Gospodnji sluga, počinio greh koji ga je sprečio da uđe u ljupku zemlju. Stena je jednom bila udarena, a Gospod je rekao Mojsiju da sakupi narodni zbor, i da *progovori* steni pred njihovim očima, i ona bi dala vodu. Mojsije, koji se toliko dugo strpljivo nosio sa njihovim gundanjima, sad je postao nestrpljiv, i rekao: „*Slušajte odmetnici! Hoćemo li vam iz ove stene izvesti vodu?*“ (4. Moj. 20:10) Zatim je udario stenu dva puta, i voda je potekla.

Bog je nepristrasan, ne ugađa ljudima, a iako je visoko cenio Mojsija, ipak ga je kaznio za njegov greh. Kada je Mojsije udario stenu po drugi put, zanemario je veliki događaj kojeg je udarena stena bila tip. Hrist je *jednom* umro za grehe sveta, (Jev. 9:28) i svi koji Mu se *obraćaju*, priznajući svoje grehe i tražeći oprostaj, primiće isceljujuću vodu spasenja. Mojsije tako ne samo što je bio neposlušan Bogu, već je pokvario prelep simbol koji je stajao pred Izrailjcima tokom svih njihovih lutanja po pustinji.

Pisci Biblije često upućuju na iskustva povezana sa udarenom stenom, da bi poučili o Božjoj nežnoj brizi za Njegov narod. Isaija kaže: „*I čovek će biti kao zaklon od vetra, i kao utočište od poplave, kao potoci na suvom mestu, kao sen od velike stene u zemlji sasušenoj*“. (Isa. 32:2)

Pavle nam kaže da je ovaj Čovek, koji je bio kao „zaklon“, „utočište“, i kao „potoci“, bio

Hrist, Stena. (1. Kor. 10:4) On je „sen od velike stene u zemlji sasušenoj.“ Ono što je bio Izrailjcima, biće svakome ko stavi svoje poverenje u Njega. On danas kaže: „*Ko je žedan neka dođe k meni i pije*“. (Jovan 7:37) Onaj ko obrati pažnju na poziv „*iz potoka će na putu piti, i zato će podignuti glavu*“. (Ps. 110:7)

Osvežavajuća voda teče pored svakog logora. Svi slobodno mogu piti sa životodavnog toka, koji teče od Stene udarene jednom na Golgotskom krstu. „*Ko hoće neka uzme vodu života za badava*“. (Otk. 22:17) Da li želiš da piješ? Upamti da je Stena udarena zbog tebe. Nemoj činiti Mojsijevu grešku, i misliti da je moraš opet udariti. „*Progovori Steni., te će dati vodu svoju*“. (4. Moj. 20:8) Reci Mu da si umoran od greha, da čezneš da prihvatiš Njegovu pravednost. Predaj Mu svoje grehe, i On će te odenuti Svojom pravednošću. (Gal. 1:4; Isa. 61:10)

Reka Amazon u Atlanski okean izliva toliko veliku količinu vode da miljama u moru voda ostaje sveža. Rečeno je da je brod koji je plovio okeanom blizu usta Amazona, iscrpeo svoje zalihe sveže vode, i dao signal drugom brodu u daljini, moleći za svežu vodu. Odgovor je uzvraćen sa: „*Umoči i pij*“. Kapetan je mislio da nisu razumeli, i ponovo signalizirao. Isti odgovor je stigao preko vode. Ozlojeđen, on je rekao: „*Oni kažu: 'Umoči, i pij.'* Zabaci kofu i probaj vodu.“ Na njihovo iznenađenje kofa je donela svežu vodu, i njihova žeđ je bila ugašena.

Mi često mislim da smo na neprijateljevoj zemlji, i da je Gospod u daljini; ali tok reke života teče pored svakih vrata. Mi treba samo da „*umočimo i pijemo*“, ako želimo da budemo vođeni u sunčevu svetlost Božjeg prisustva i osetimo Njegovu zaštitničku brigu.

Često moramo vapiti kao David: „*Izvedi me na goru, gde se ne mogu popeti. Jer si Ti utočište moje, tvrdi zaklon od neprijatelja. Da živim u stanu Tvom doveka, i počinem pod krovom krila Tvojih*“. (Ps. 61:2-4)

Dok je temelj hrišćanske crkve učenje apostola i proroka, Isus Hrist je ugaoni kamen, (Efe. 2:20) Hrist je „*kamen živi, od ljudi odbačen, ali od Boga izabran i pribran*“. (1. Pet. 2:3,4)

Svaka duša na zemlji će jednom doći u dodir sa ovom Stenom. Ili će pasti na nju i razbiti se, da bi bio novo stvorenje u Hristu Isusu; ili će odbaciti Stenu, i ona na kraju pasti na njega i uništiti ga. (Mat. 21:42,44; Jovan 1:42)

Blagosloven je onaj ko čini Hrista ugaonim kamenom u svim svojim svakodnevnim poslovima. Isus nas danas pita, kao što je i Petra iz davnina: „*A vi šta mislite ko sam ja?*“ Naš život daje odgovor. Petrov odgovor je bio: „*Ti si Hristos, Sin Boga živoga*“. Ovaj odgovor mu je dat od Oca.

Hrist je odgovorio: „*Ti si Petar*.“ Ovim rečima On je priznao Petra kao Svog učenika, jer mu je dao ime Petar kada ga je pozvao da Ga sledi. (Mat. 16:13-20)

Reč „*Petar*“ znači kamen, ili komad stene. Hristov način učenja je bio takav da je koristio zemaljske stvari da prikaže nebeske pouke; i uzeo je ime Petar, koje znači komad stene, da usmeri um na čvrstoću priznanja i stabilnost uzroka koji se nalazio na „*Steni*“, Hristu Isusu, kojeg je Petar, kada je prihvatio Hrista kao svog Učitelja, postao deo, ili komad. Svaki istinski Hristov sledbenik postaje jedan od „*živih kamenja*“ u Božjoj velikoj duhovnoj građevini. (1. Pet. 2:5)

Hrist nije rekao: *Na tebi, Petre, ću saizdati Svoju crkvu, već je odmah promenio izražavanje i rekao: „Na ovom Kamenu sazidaću crkvu svoju*“. (Mat. 16:18)

Vekovima ranije, Isaija je zapisao: „*Evo, ja mećem u Sionu kamen, kamen izabran, kamen od ugla, skupocen, temelj tvrd*“. (Isa. 28:16) Petar i svaki drugi Adamov sin je pao kada je bio kušan. Hrist je jedini ikad rođen od žene koji je izdržao svako iskušenje, i On je „*kamen izabran*“, podoban za ugaoni kamen u velikoj Božjoj crkvi.

Hrist nije postavio nijednog smrtnog čoveka kao temelj Svoje crkve. Tužno bi bilo stanje crkve ako bi bila izgrađena na Petru; jer za samo kratko vreme nakon gornjeg priznanja, njegovo srce je bilo tako puno zla i pogrešnih zaključaka da mu je, kako tvrdi izveštaj, Hrist rekao: „*Idi od mene sotonu; ti si mi sablazan; jer ne misliš šta je Božje nego ljudsko*“. (Mat. 16:23)

Kada Spasitelj dođe na nebeskim oblacima, oni koji su odbacili Stenu, Hrista Isusa, će vikati zemaljskim gorama i kamenju da ih sakriju od gneva Jagnjetovog. (Otk. 6:15,16) Naši neprijatelji će tada svedočiti činjenici da „*stena njihova nije kao naša Stena*“. (5. Moj. 32:31)

„*Veličajte Boga našeg. Delo je te Stene savršeno, jer su svi putevi Njegovi pravda; Bog je veran, bez nepravde; pravedan je i istinit*“. (5. Moj. 32:3,4)

Tip:	Anti-tip:
„I svi jedno piće duhovno piše; jer pijahu od duhovne stene koja idāše za njima: a stena beše Hristos“.	
2. Moj. 17:6. Stena je udarena da bi spasila narod od žeđi.	Jev. 9:28. „Tako se i Hristos jednom prinese, da uzme mnogih grehe.“
Ps. 78:15,16. „Raskida stene u pustinji, i poji ih kao iz velike bezdane; Izvodi potoke iz kamena, i vodi vodu rekama“.	Jovan 7:38. Hrist je rekao: „Koji me veruje,... iz njegova tela poteći će reke žive vode“.
4. Moj. 20:8. „Progovorite steni... te će dati vodu svoju“.	Luka 11:9,10. „Ištite i daće vam se, ... Jer svaki koji ište, prima“.

36. POGLAVLJE

Razni levitski zakoni

HRIŠĆANIN ne može imati život odvojen od Hrista. Svaki detalj njegovog života je vođen od strane velikog Učitelja. Ovo je veoma jasno naznačeno starim levitskim obredima i ceremonijama.

Detalji svakodnevnog života drevnog Izrailjca su bili pod Božjom upravom. Njegova hrana, njegova odeća, njegova sadnja i gradnja, njegovo kupovanje i prodavanje, sve je bilo regulisano Mojsijevim zakonima. Nepažljivom čitaocu ovi zahtevi se mogu činiti ništa više nego kolekcija beznačajnih formi i ceremonija; ali proučavaocu Pisma, koji gleda na korake svog Učitelja, svaki levitski zakon je reflektor, koji mu daje dragocene zrake svetlosti sa Sunca pravednosti.

Čitamo: „*Ne oblači haljine tkane od vune i od lana zajedno*“ (5. Moj. 22:11)
Često se postavlja pitanje zašto je dat ovaj zahtev? Jedna od prvih stvari koju je Bog učinio za Adama i Evu nakon što su sagrešili je da je načinio odeću za njih. (1. Moj. 3:21)

Haljine su tip Hristove pravednosti, kojima odeva svakog čiji su gresi oprošteni. (Isa. 61:10)
Pre nego što je čovek sagrešio, bio je odeven haljinom svetlosti i slave, i Bog je osmislio da naše haljine treba da nas podsećaju na nebesku odeću kojom će On na kraju odenuti iskupljene. (Otk. 3:5; 19:8)

Bog kaže: „*Ja sam prvi i ja sam poslednji, i osim mene nema Boga*“. „*Slavu svoju neću dati drugom ni hvalu svoju likovima rezanim*“. (Isa. 44:6; 42:8)

Deo našeg života ne može biti odeven „*nečistim haljinama*“ naše lične pravednosti, (Isa. 64:6) a ostatak čistom, besprekornom odećom Hristove pravednosti. Ne možemo služiti Bogu u našem domu i crkvenom životu, i služiti mamoni u našim svakodnevnom poslovnom životu. Onaj ko nastavlja tako da postupa nikad neće ući u carstvo nebesko. „*Ne možete Bogu služiti i mamoni*“.

Spasitelj je naučavao lekciju da ne možemo zakrpati našu prljavu haljinu samopravednosti Hristovom pravednošću. „*Niko ne meće zakrpe od nove haljine na staru haljinu, inače će i novu razdreti, i staroj ne liči šta je od novog*“. (Luka 5:36)

Izrailjac koji je savesno odbijao da meša vunu i lan u svojim svakodnevnom haljinama, i u tome video pouku koju je Bog namislio da pouči, bi se takođe uzdržao od greha. Kompletna njegova odeća, načinjena od samo jedne vrste tkanine, bi ga neprestano podsećala na savršenu odeću Hristove pravednosti, datoj vernima.

Dok bi Izrailjac svako jutro počinjao da preuzima svoje dnevne poslove, još jedna zapovest bi ga ograničila: „*Ne ori na volu i na magarcu zajedno*“. (5. Moj. 22:10) Vo je bio čista životinja; magarac je bio nečista. (3. Moj. 11:3,4) Iako su oboje bili korisni, ipak nisu trebali biti ujarmljeni zajedno.

Spasitelj se molio, ne da bi bili uzeti sa sveta, već da bi bili *sačuvani od zla u svetu*. (Jovan 17:15) Iako možemo koristiti svet kao što su Izrailjci koristili nečistog magarca, ipak ne trebamo se ujarmiti sa bilo kojim zlom na svetu.

„*Ne vucite u tuđem jarmu nevernika; jer šta ima pravda s bezakonjem? Ili kakvu zajednicu ima videlo s tamom? Kako li se slaže Hristos s Velijarom? Ili kakav udeo ima verni s nevernikom?*“

(2. Kor. 6:14-17)

Ova zapovest uključuje bračni odnos i svaku poslovnu vezu. Nepobožni poslovni čovek u upravljanju svojih poslova često koristi metode koje hrišćanin ne bi koristio bez pravljenja kompromisa u svom hrišćanskom integritetu.

Hrišćanin treba da nosi Hristov jaram, i ne ulazi u poslove u kojima mu Hrist ne može pomoći da nosi teret briga i komplikovanosti koje idu uz njih. Spasitelj svima kaže: „Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim“. (Mat. 11:29)

Sva pravila Starog zaveta zrače slavam Sina Božjeg. Ovo je naročito istina po pitanju zapovesti: „Ne sej u vinogradu svom drugo seme da ne bi oskrvnilo i rod od semena koje poseješ i rod vinogradski“. (5. Moj. 22:9)

Hortikultunisti znaju vrednost ove zapovesti. Sejati zajedno žito i ovas upropašćuje ovas i ranjava žito. Ovo se, kao i ostali levitski zakoni, odnosi na više od privremenog napretka Izrailjaca. Poučava ih da ako hoće da ostanu verni Bogu, ne smeju sarađivati sa zlim saradnicima. „Ne varajte se: zli razgovori kvare dobre običaje“. (1. Kor. 15:33)

Revidirana verzija Novog zaveta kaže: „Zlo društvo kvari dobre navike“. Novi zavet Dvadesetog veka ga čini jačim, pokazujući da zagađenost zlim saradnjama pogađa više od spoljašnjih navika. Kaže: „Ne varajte se; dobar karakter se kvari zlim društvom“.

Sirijski Novi zavet nam daje sporedni podatak na šta se odnosi termin „zlo društvo“ ili „zli razgovori“, na sledeći način: „Ne varajte se. Zle priče kvare dobro uređene umove“. Nema veze na koji način se primaju, bilo usmeno, kroz moderne romane, ili u rubrikama dnevnih novina, istina ostaje ista - dobro uređeni umovi se kvare pomoću njih.

Isto kao što je i žito, koje nas snabdeva svakodnevnim hlebom, ranjeno mešanjem sa drugim semenom u polju; tako i najduhovniji umovi mogu biti odvedeni u stranputicu saradnjom sa zlim osobama, jer se „njihova reč širi kao gangrena (njihova reč kao živina toči, DK)“. (2. Tim. 2:17) „Nije li tim zgoreo Solomun, car Izrailjev, ako i ne beše u mnogim narodima cara njemu ravnog i mio beše Bogu svom i Bog ga beše postavio carem nad svim Izrailjem? Pa opet ga navратиše na greh žene tuđinke“. (Nemija 13:23-26)

„Posmatranjem se menjamo“, je zakon našeg bića. Ako otvorenim licem posmatramo Gospodnju slavu, promenićemo se u Njegovo obličje. (2. Kor. 3:18) Ako dopustimo našem umu da se zadržava na zlim stvarima, postaćemo zli. Moramo se kao David moliti: „Odvрати oči moje da ne gledaju ništavila, putem svojim oživi me“. (Ps. 119:37)

Pojedincu koji gradi kuću data je zapovest: „Kad gradiš novu kuću, načini ogradu oko strehe svoje, da ne bi navukao krv na dom svoj, kad bi ko pao s njega.“ (5. Moj. 22:8) Kuće u Palestini obično imaju ravne krovove, i po njima ljudi hodaju da bi uživali u svežem vazduhu, razgovarali, spavali itd. Potreba za grudobranom je prilično očigledna.

Ali postoji takođe duboka duhovna pouka koja se nalazi u ovoj zapovesti. Svaki čovek izgrađuje sopstveni karakter. Pavle kaže: „Vi ste Božja građevina“, a Gospod će ispitati svaku građevinu. (1. Kor. 3:9-17)

Moguće je izgraditi karakter koji će proći test suda, i u ovom svetu stajati kao svetionik u moralnoj tami greha, bezbedno vodeći druge u luku odmora. S druge strane, kao vrh kuće bez ikakvog grudobrana (ograde), mi možemo biti uzrok upropašćavanja mnogih duša. U izgradnji našeg karaktera, moramo načiniti prave puteve za naša stopala, „da ne svrne šta je hromo“. (Jev. 12:13)

Kaže se da kruti oblici mermernih statua mogu biti načinjeni da menjaju svoje izraze, pa i da se smeju, kada vešte ruke promaknu jarko svetlo pred nju; na sličan način jasna zapovest: „Nemoj zavezati usta volu kad vrše“, (5. Moj. 25:4) kada se pogleda u svetlu Novog zaveta, sadrži duhovne pouke za hrišćansku crkvu.

U pisanju podrške hrišćanskom radniku, Pavle kaže: „Jer je u Mojsijevom zakonu napisano: Da ne zavežeš usta volu koji vrše. Eda li se Bog brine za volove? Ili jamačno govori za nas? Ovo je, nema sumnje, za nas napisano (jer se za nas napisalo, DK)“. (1. Kor. 9:9,10)

Zatim nastavlja da objašnjava da ako primimo duhovnu pomoć hrišćanskih radnika, mi smo zauzvrat dužni da njima damo od naših „telesnih“ ili privremenih stvari. Mi nemamo ništa više prava da uživamo duhovno sredstvo koje potiče od hrišćanskih radnika, bez da dajemo finansijsko sredstvo da podržimo delo, nego što su drevni Izrailjci imali da vezuju vola koji je strpljivo gnječio

svoje žito.

Pavle zaključuje svoj argument pokazujući da je isti sistem podržavanja desetkom dat od strane Boga da održi Svoje delo u drevna vremena, i dalje obavezujući u hrišćanskoj crkvi. „*Ne znate li da oni koji čine svetu službu od svetinje se hrane? I koji oltaru služe s oltarom dele? Tako i Gospod zapovedi da oni koji jevanđelje propovedaju od jevanđelja žive*“. (1. Kor. 9:13,14)

„*Nemoj zavezati usta volu kad vrše*“, sadrži pouku za hrišćanskog radnika isto kao i za one koji rade. Brnjica se volu nije stavljala „*kad vrše*“, ali ako bi vo zaludno stajao i ne bi gnječio žito, tada bi bilo u redu staviti mu brnjicu. Zapovest doseže daleko, i od radnika u Božjoj službi zahteva vernu službu; u isto vreme na druge stavlja obavezu vernog podržavanja jevanđeoskih radnika.

Sledeće Tindalove reči se sigurno odnose na ovaj tekst: „Sličnosti imaju više svojstava i moći sa njima od samih reči, i vode čovekovo razumevanje dalje u suštinu i srž i duhovno razumevanje stvari, nego sve reči koje se mogu zamisliti“.

Tokom četrdeset godina lutanja u pustinji, deca Izrailjeva su prošla kroz razna iskustva. Kao čovečanstvo današnjeg vremena, nisu bili zahvalni za Božju zaštitničku brigu. Nisu videli da ih je Bog štitio od otrovnih gmizavaca koji su opustošili svoju stazu kroz pustinju. Bog je uklonio Svoju zaštitničku brigu, i dozvolio vatrenim zmijama da dođu među narod, „*koje ih ujedahu, te pomre mnogo naroda u Izrailju*“. (4. Moj. 21:5,6)

Narod je priznao da je sagrašio i govorio protiv Boga, i molio Mojsija da se moli za njih. Bog je rekao Mojsiju da načini bronzanu zmiju i stavi je na motku, i svako ko pogleda na nju živeće.

Nada se pojavila u mnogim srcima, dok su podizali glave svojih dragih i upravljali njihove oči ka zmiji. Čim bi pogled ujedanih počnuo na njoj, život i zdravlje bi im se vratili.

Lek je bio tako jednostavan - samo „*pogledati*“ - da su se neki rugali tome; ali odbijajući da pogledaju, odbili su život.

Uvod u predivne reči u Jovan 3:16 je: „*I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečiji da se podigne. Da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni*“. (Jovan 3:14,15)

Kao što je zmija podignuta na štap, *tako* je Isus Hrist podignut na krst. *Kao* što su Izrailjci trebali da pogledaju u bronzanu zmiju, *tako* grešnici treba da pogledaju na Hrista radi spasenja. *Kao* što Bog nije dao nijedan drugi lek osim ovog *pogleda* za ranjenog Izrailjca, *tako* nije dao nijedan drugi način spasenja nego *verom* u krv Njegovog Sina. *Kao* onaj što je pogledao na bronzanu zmiju bio *isceljen* i *živeo*; *tako* onaj ko veruje u Gospoda Isusa Hrista *neće poginuti*, već će imati *život večni*.

Fatalne posledice greha ne mogu se ukloniti nijednim drugim sredstvima osim onih koje je Bog dao. Stara zmija, koja je đavo, ranjava ljude i žene na sve strane svojim smrtonosnim ujedom; ali Hrist je prolio Svoju krv na krstu Golgote, i svako ko pogleda na Hrista, *verujući* da će Njegova *krv* očistiti od svakog greha, će biti oslobođen otrova zmijskog ujeda. (1. Jov. 1:7,9)

O zapovesti: „*A kravu ni ovcu ni kozu ne koljite u jedan dan s mladetom njenim*“, (3. Moj. 22:28) Endru A. Bonar daje sledeći komentar: „Neki kažu da je ovo jednostavno značilo obeshrabriti okrutnost. Nema sumnje da je imalo ovakav uticaj. Ali tipski razlog leži skriven, i veoma je dragocen. Otac je trebao da se odrekne Svog Sina; a Sin je trebao biti, kao što jeste, otrgnut od Očeve brige rukama bezbožnih ljudi. Kako bi se ovo moglo predstaviti ako bi i ovca i njeno mladunče bili prineti zajedno? Ovaj deo istine nikad ne sme biti nejasan, da 'Bogu tako omile svet da je i Sina Svog dao'. A blejanje nežnog jagnjeta u ušima roditelja, dok se oduzimalo iz savijutka ispunjavajući vazduh tugom, predstavlja blejanje 'Jagnjeta vođenog na klanje', koje je tužno zavapilo: „*Eli! Eli! Lama savahtani?*... *Tako vidimo sliku te velike istine okačenu u svakoj izrailjskoj kući: 'Bog Svog Sina ne poštede, nego Ga predade za sve nas'*“.

Tip:	Anti-tip:
5. Moj. 22:11. „Ne oblači haljine tkane od vune i od lana zajedno“.	Isa. 64:6; 61:10. Ne možemo mešati prljavu ritu naše pravednosti sa odećom Hristove pravednosti.
5. Moj. 22:10. „Ne ori na volu i na magarcu zajedno“.	2. Kor. 6:14-17. „Ne vucite u tuđem jarmu nevernika“.
5. Moj. 22:9. „Ne sej u vinogradu svom drugo seme da ne bi oskrvnio i rod od semena koje poseješ i rod vinogradski“.	1. Kor. 15:33. Prevod Dvadesetog veka: „Ne varajte se; dobar karakter se kvari zlim društvom“. Sirijski prevod: „Ne varajte se. Zle priče kvare dobro uređene umove“.
5. Moj. 22:8. „Kad gradiš novu kuću, načini ogradu oko strehe svoje, da ne bi navukao krv na dom svoj, kad bi ko pao s njega“.	Jev. 12:13. „I staze poravnite nogama svojim, da ne svrne šta je hromo, nego još da se isceli“.
5. Moj. 25:4. „Nemoj zavezati usta volu kad vrše“.	1. Kor. 9:11; 1. Tim. 5:18. „Kada mi vama duhovna sejasmo, je li to šta veliko ako mi vama telesna požnjemo?“
4. Moj. 21:8,9. Mojsije podigao zmiju u pustinji, i svi koji su pogledali na nju su živeli.	Jovan 3:14,15. „I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečiji da se podigne. Da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni“.

Odeljak 9

Plemena Izrailjeva

37. POGLAVLJE

Ruvim

GOSPOD je ljudima davao imena prema njihovim karakterima, i pošto je odabrao imena za dvanaest Jakovljevih sinova - od kojih su potekla Izrailjeva plemena - kao imena dvanaest uprava sto četrdeset i četiri hiljade, mora da postoji nešto u karakterima Jakovljevih sinova i dvanaest plemena Izrailjevih koji su vredni pažljivog proučavanja.

Postoji značaj u značenju imena koje je Gospod dao ljudima. Jakovljevo ime nije promenjeno u Izrailj dok, nakon dugog i iscrpljujućeg rvanja, nije pobedio Boga i ljude. (1. Moj. 32:24-28) Josija je tek nakon što je predao svo svoje imanje radi pomaganja dela Božjeg nazvan Varnava, ili „sin utehe“. (Dela 4:36,37)

Grupa od sto četrdeset i četiri hiljade, koja će biti iskupljena između ljudi kada dođe Spasitelj, i koja će kroz večnost „ići za Jagnjetom kuda god Ono pođe“, ući će u Božji grad organizovana u dvanaest grupa, svaka noseći ime jednog od dvanaest plemena Izrailjevih. (Otk. 14:1-4; 7:4-8) Iz ovog primera zaključujemo da je postojao poseban značaj u imenima datim Jakovljevim dvanaest sinova.

U svakoj drevnoj izrailjskoj porodici najstariji sin je, po pravu prvenštva, nasleđivao dvostruki deo očeve zaostavštine, i čast da služi kao sveštenik u kući svog oca; i ono što je bilo od veće vrednosti svakom istinskom Avramovom sinu od bogatstva i zemaljske pozicije, on je nasledio duhovno prvenštvo, koje mu je dalo čast da bude praotac obećanog Mesije.

Ali Ruvim, najstariji od Jakovljevih dvanaest sinova je, kao i njegov stric Isav, (1. Moj. 25:34; Jev. 12:16) olako uzimao prvenštvo, i u čas neopreznosti počinio greh koji ga je zauvek isključio od svih duhovnih i privremenih prava prvorodenog. Učinio je preljubu sa ženom svog oca, greh za koji Pavle kaže da se čak „ni među nezabošcima (ili paganima) ne čuje“. (1. Kor. 5:1; 1. Moj. 49:4)

Zbog ovog greha, - privremeno pravo prvenštva - dvostruki deo Jakovljevog zemaljskog nasleđa - dat je Josifu; (1. Dn. 5:1) sveštenstvo Leviju; (5. Moj. 33:8-11) a Judi, Jakovljevom četvrtom sinu, poverena je čast da postane Hristov praotac. (1. Dn. 5:1,2)

Na svojoj smrtnoj postelji Jakov je prikazao karakter koji je Ruvim kao prvenac mogao imati. „Ruvime, ti si prvenac moj, krepost moja i početak sile moje; prvi gospodstvom i prvi snagom“. Možemo zamisliti patetični ton glasa starog patrijarha dok je prikazivao pravi karakter svog prvenca, onog ko je mogao imati poštovanje svih - „Nestabilan (navro, DK) kao voda, nećeš biti prvi“. (1. Moj. 49:3,4)

U Ruvimovoj istoriji postoje tragovi kada je bio „prvi gospodstvom“ koje mu je prvobitno podareno, kao što je pokazano njegovom ljubaznošću kada je kući doneo mandragore svojoj majci, (1. Moj. 30:14) i pokušavajući da spase život Josifu, kada su njegova braća bila odlučna da ga ubiju. (1. Moj. 37:21,22,29; 42:22)

Ruvim je bio nepostojanog karaktera, „nestabilan kao voda“. Njegov otac je imao malo poverenja u njegovu reč; jer kada su njegova braća želela da odvedu Venijamina u Egipat, Jakov nije cenio Ruvimovo zalaganje da će bezbedno vratiti Venijamina njegovom ocu; ali kada je Juda obećao da će biti jamac za mladića, Jakov je prihvatio ponudu. (1. Moj. 42:37,38; 43:8,9)

Čini se da je Ruvimova nepostojana priroda prenesena na njegovo potomstvo. Isti sebični karakter pokazalo je Ruvimovo pleme koje je htelo da zauzme prvu zemlju koju su pokorili kada su izašli iz Egipta. Mojsije je očevidno čitao njihove motive u tom zahtevu, ali ipak im je odobrio posed „s druge strane Jordana“. Kao rezultat ovog zahteva oni su bili među prvima koji su odvedeni u asirsko ropstvo od strane Teglat-Felasara, asirskog cara, oko 740. p.n.e. (4. Moj. 32:1-

33; 1. Dn. 5:26)

Proročke reči patrijarha: „*Nećeš biti prvi*“, ispunile su se u istoriji Ruvimovog plemena. To pleme nije dalo sudiju, proroka, heroja, osim Adina i tridesetorice s njim, koji su se računali među junacima Davidove vojske. (1. Dn. 11:42) Ovi ljudi su bez sumnje bili među sto i dvadeset hiljada Ruvimovog, Gadovog i Manasijinog plemena, koji su otišli na Hevron da zacare Davida nad Izrailjem. (1. Dn. 12:37,38)

Datan i Aviron, iz Ruvimovog plemena, sa Levitom Korejem, čuveni su po pobuni koju su podstakli u Izrailjevom logoru; i njihovo uništenje bilo je očigledna pouka sudbine svih koji idu u sličnom pravcu. (4. Moj. 16:1; 5. Moj. 11:6)

Teritorija koju je izabralo Ruvimovo pleme smestilo ih je u neposrednu blizinu Moavaca. Gradovi u Ruvimovom nasledstvu - Esevon, Elealija, Kirijatajim, Navav, Valmeon, Sivma - su nam poznati kao moavski a ne izrailjski gradovi.

Nije čudno što se Ruvim, udaljivši se tako sa glavne pozicije nacionalne vlade i nacionalne religije, odrekao Jehovine vere. „*Odoše za bogovima naroda one zemlje, koje Bog istrebi ispred njih*“, i još malo čujemo o Ruvimovom plemenu sve dok je Azailo, sirski car, vladao njihovom teritorijom neko vreme. (2. Car. 10:32,33)

Kada su kao pleme potpuno pali da čine delo koje je Bog nameravao da čine u svojoj zemlji, Gospod je dozvolio Fulu i Teglat-Felasaru da ih odvedu u gornji deo Mesopotamije, gde su ostali sve dok, na kraju sedamdesetogodišnjeg ropstva, predstavnici dvanaest plemena nisu ponovo bili sakupljeni u obećanu zemlju. (Jezdra 6:17; 8:35; Nemija 7:73)

Istorija plemena je izveštaj o neuspesima u nošenju Božjih namera. Kao što je Ruvim, prvenac, imao priliku da stoji kao vođa, tako se i pleme Ruvimovo, smešteno na granicama Moava, moglo pokazati istinito Bogu, i biti svetionik koji će voditi neznabošce ka pravom Bogu; ali oni, kao njihov otac Ruvim, bili su „*nestabilni kao voda*“.

Iako su patrijarh i njegovo potomstvo pali u nošenju Božjih namera, ipak će Ruvimovo ime biti besmrtno, jer će kroz večnost, nebrojeni milioni iskupljenih čitati to ime na bisernim kapijama Novog Jerusalima. Dvanaest hiljada od sto četrdeset i četiri hiljade biće od ove grupe, i ući će u carstvo Božje pod Ruvimovim imenom.

Kako neko ko je očigledno učinio neuspeh u životu može biti tako počastvovan? To je velika tajna pobožnosti. Kako može lopov, koji je napravio potpuni brodolom od svog života, biti sa Spasiteljem u Raju? Kroz moć Hristove krvi, Iskupitelja koji oprašta greh.

Kada je Mojsije izgovarao oprostajni blagoslov nad plemenima Izrailja, o Ruvimu je rekao: „*Da živi Ruvim i ne umre, a ljudi njegovih da bude malo!*“ (5. Moj. 33:6) Možemo se čuditi kako karakter „*nestabilan kao voda*“ može „*živeti, i ne umreti*“; ali pravac kojim je išao Ruvim u vreme velike krize u Izrailju, objašnjava kako neko takav može biti pobednik.

U vreme Megidske bitke, koja je u mnogo pogleda tip konačne bitke Armagedon, izjavljeno je: „*U delu Ruvimovom beše veliko ispitivanje srca (ljudi visokih misli, DK)*“. (Sudije 5:16) Ovde je tajna cele stvari.

Postoji mnoštvo ljudi i žena na svetu danas čiji su karakteri kao Ruvimov. Oni su „*nestabilni kao voda*“, bez sile u sebi da učine išta dobro; ali ako ozbiljno počnu da ispituju svoja srca, otkriće svoju slabost; i ako se okrenu Bogu, On će doći da ih izbavi, i izjaviće nad njima, kao što je učinio nad starim Ruvimom: „*Neka takav živi i ne umre*“.

REZIME:

Pravo prvenštva je obuhvatalo:

dvostruki deo imanja,
porodično sveštenstvo,
Hristovog praoca.

Ruvim je imao četiri sina, čiji su potomci osnovali pleme koje nosi njegovo cime. 1. Dn. 5:3.

Pleme je brojalo 43.730 ljudi, kada su ušli u obećanu zemlju. 4. Moj. 26:7.

Pleme Ruvimovo je prvo odvedeno u asirsko ropstvo. 1. Dn. 5:26.

38. POGLAVLJE

Simeun

SIMEUN je bio drugi sin Jakovljeve nevoljene žene, Lije. On je bio čovek snažnih strasti. Njegov život i život plemena koje nosi njegovo ime sadrži neke od najmračnijih mrlja u istoriji drevnog Izrailja.

Najveći greh Simeunovog života bilo je ubistvo sihemskih ljudi. (*1. Moj. 34*) Levije je bio povezan sa Simeunom u ovom zlom delu, ali čini se da je Simeun bio vodećeg duha; jer božanski izveštaj uvek na prvom mestu pominje njegovo ime kada govori o ovom grehu.

Postoji nešto patetično u celoj aferi. Sihemski knez je upropastio Dinu, jedinu Jakovljevu kćer. Lako je zamisliti kako je jedina sestra bila voljena i negovana od strane njene braće, a posebno od Lijinih sinova koja je takođe bila Dinina majka. Kada je Jakov ukorio Simeuna i Levija za ubistvo, njihov jedini odgovor je bio: „*Zar sa sestrom našom da rade kao s kurvom?*“ (*1. Moj. 34:31*)

Ljubav prema njihovoj sestri je očigledno izazvala ovaj čin osvete. Takođe su hteli da je izbave; jer je Dina bila namamljena u kuću sihemskog kneza, i nakon ubistva Simeun i Levije su je doveli kući sa sobom. (*1. Moj. 34:26*)

Reči upućene Simeunu od strane Jakova pokazuju da Bog ne prelazi ni preko čijeg greha. Činjenica da je njihova jedina sestra upropašćena nije bio izgovor da se poćini to užasno delo osvete.

Kada su se Jakovljevi sinovi sakupili oko kreveta svog oca da prime oproštajni blagoslov, prizor Simeuna i Levija živopisno je doneo u um umirućeg patrijarha detalje ovog ubistva poćinjenog pre nekih četrdeset godina ranije, i on je uzviknuo: „*Simeun i Levije, braća, maćevi su im oružje nepravdi. U tajne njihove da ne ulazi duša moja*“. I kako je zazirao od same pomisli da je njegovo ime narušeno njihovim bezbožnim postupkom, on nastavlja: „*Sa zborom njihovim da se ne sastavlja slava moja; jer u gnevu svom pobiše ljude, i za svoje veselje pokidaše volove. Proklet da je gnev njihov, što beše nagao, i ljutina njihova, što beše žestoka; razdeliću ih po Jakovu, i rasuću ih po Izrailju*“. (*1. Moj. 49:5-7*)

Oba plemena su bila „*razdeljena*“ i „*rasejana*“. Ali na kako razlićit naćin! Leviti su zadržali status ćasti, i bili rasejani preko zemlje kao verski prosvetitelji i svećenici. Raspršivanje Simeunovog plemena proisteklo je iz iskvarenih elemenata u samom plemenu, što je umanjilo njihov broj i konaćno rezultiralo proterivanjem sa njihovog nasledstva.

Kada je zemlja bila razdeljena meću različitim plemenima, Simeunu nije dodeljen deo; i kako je Judina raspodela bila prevelika za to pleme, Simeunu je bilo dozvoljeno da zauzme deo Judinog nasledstva. Kasnije su neki od Simeunovog plemena bili primorani da traže novu teritoriju, i na taj naćin su bili odvojeni od ostatka njihove braće. (*1. Dn. 4:27,39,42*)

U spisima drevnih jevrejskih doktora izjavljeno je da je Simeunovo pleme postalo tako stešnjeno u svojim prebivalištima da je veliki broj njih bio primoran da traži život meću ostalim plemenima poućavajući njihovu decu. Zaista su bili razdeljeni u Jakovu i rasejani po Izrailju.

Kada je Izrailj prebrojan kod Sinaja, Simeun je imao 59.300 borbenih ljudi. Samo dva plemena su ih prevazilazila u snazi. Ali kada je Izrailj opet prebrojan kod Sitima, Simeun je bio slabiji od svih plemena, brojeći samo 22.200. Zašto ovako velika promena? Simeunovi snažni ljudi nisu žrtvovali svoje živote na bojnom polju boreći se za Božju ćast; bili su poubijani zbog razuzdanosti njihovih srca. Dvadeset i peto poglavlje 4. Mojsijeve odnosi se na tužnu priću Simeunove propasti. Čini se iz izveštaja da su Simeunovi glavni ljudi bili vođe u velikom otpadu. Postali su plen madijamskih bludnica. Zaista je „*mnoge ranila i oborila, i mnogo je onih koje je sve pobila*“. (*Priće 7:26*)

Solomon, najmudriji od svih ljudi, koji je tri puta nazvan milim od strane Boga, postao je rob svoje strasti, i tako žrtvovao svoj integritet istoj oćaravajućoj sili. (*Nemija 13:26*)

Obale vremenskih tokova su rasute karakternim olupinama koje su se nasukale na stenu ćulnog povlađivanja. Izrailj je postao plen razuzdanosti pre nego što su odvedeni u idolatriju. Kada razuzdanost želi da vlada srcem, ostali gresi slede ubrzo.

„*Blago onima koji su ćistog srca*“. (*Mat. 5:8*) *Gospodar od svog srca veći (bolji) je nego*

onaj koji uzme grad; (Priče 16:32) ali „ko nema vlasti nad duhom svojim, on je grad razvaljen bez zidova“. (Priče 25:28)

Neki pretpostavljaju da je izostavljanje Simeunovog imena prilikom Mojsijevog blagoslova bilo priznavanje Mojsijevog nezadovoljstva u ponašanju plemena kod Sitima.

Malo je rečeno o položaju koji je zauzelo ovo pleme kada je carstvo bilo podeljeno; ali postoje dve napomene koje se čine da ukazuju da je njihova naklonost bila sa carstvom Izrailja. (2. Dn. 15:9; 34:6)

Ista neustrašiva, ratoborna narav pokazana u početnim gresima počinjenim od strane Simeuna, u Juditinom životu je iskorišćena za zaštitu Božjeg naroda.

Sporno je da li je Apokrifna knjiga koja nosi njeno ime istorija ili istorijska romansa, ali iz tamo datog izveštaja, Judita će uvek biti jedna od istaknutih ličnosti među oslobodiocima njenog naroda. Ona je, kao i Jailja, ubila vođu neprijateljske vojske. (Sudije 4:21; Knjiga o Juditi (apokrif) 13:6-9) Ona je za ogroman podvig sebe hrabrila molitvom „Gospodu Bogu oca mog Simeuna“; ona u svojoj molitvi takođe aludira na pokolj u Sihemu. (Knjiga o Juditi 9:2)

Istorija o Juditi, koja je, kao i Jestira, rizikovala svoj život za oslobođenje svog naroda, u prijatnoj je nijansi sa izveštajem o bezbožnom postupku izvršenom od strane Simeuna i njegovih potomaka.

U Targum-Pseudo Jonatanu (*Targum Pseudo-Jonathan* je zapadni targum - prevod Tore - Petoknjižja iz zemlje Izrailja - nasuprot istočno vavilonskom Targum Onkelos-u. Njegov pravi naziv je prvobitno bio *Targum Yerushalmi* - jerusalimski targum, po kojem je bio poznat u srednjovekovna vremena. Ali zbog greške štampača kasnije je označen sa *Targum Jonathan*, u vezi sa Jonatanom ben Osilom - Jonathan ben Uzziel. Neka izdanja Petoknjižja ga do danas nazivaju *Targum Jonathan*. Većina skolara tekst nazivaju *Targum Pseudo-Jonathan*, ili akronimom *TPsJ* - prim. prev.), Simeun i Levije su ti koji su skovali zaveru da unište mladog Josifa; i Simeun je svezao Josifa pre nego što je ubačen u bunar kod Dotana. Ovo je bilo samo dve godine nakon što su isti ljudi isplanirali i izvršili ubistvo sihemskih ljudi. Sećanje mora da je sve ove događaje veoma živopisno dovelo u Josifov um dok je stajao pred svojom braćom i zapovedio da se Simeun sveže kao talac pred očima istih ljudi koji su nekad gledali njega kako veže Josifa sa namerom da ga ubije. (1. Moj. 42:19)

Možda je nekima čudno da će ime čoveka koji je bio poznat samo po ubistvu i grehu, biti upisano na jednu od kapija svetog Božjeg grada, i da će jedna dvanaestina od sto četrdeset i četiri hiljade ući u Božji grad noseći ime tog čoveka. Ali činjenica da je neko počinio greh nikad ga neće isključiti iz Božjeg carstva. Svi su sagrešili. *Nepriznat* greh je ono sprečava bilo koga da primi večni život.

Isus je jedini rođen od žene koji je bezgrešan. On će jedini od cele Adamove porodice kroz večnost imati nepokriven životni izveštaj. Nijedan deo Njegovog izveštaja neće biti pokriven. Ali naš životni izveštaj, uprljan grehom, biće pokriven Hristovom pravednošću. Hristova krv može očistiti od greha najtamnije boje, i čak i ubice mogu ući u Nebo; ne kao ubice, već kao grešnici kojima je oprošteno; jer „*ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna*“. (Isa. 1:18)

Sakupljenih iz greha i bezbožnosti poslednje generacije biće dvanaest hiljada iskupljenih, koji će svojstvom Hristove krvi biti ubačeni u Simeunovo pleme, i kroz večnost će predstavljati to pleme na novoj zemlji.

REZIME:

Simeun je imao šest sinova, čiji su potomci osnovali pleme koje je nosilo njegovo ime. 1. Moj. 46:10.

Pleme je brojalo 22.200 članova kada su ušli u obećanu zemlju. 4. Moj. 26:12-14.

Judita, jedino slavno ime u plemenu, ubila je vođu neprijateljske vojske. Judita 13:6-14.

39. POGLAVLJE

Levije

KADA je Lija rodila svog trećeg sina, rekla je: „*Da ako se sada već priljubi k meni muž moj, kad mu rodih tri sina. Zato mu nadeše ime Levije*“, ili „*priljubljeni*“. (1. Moj. 29:34) U svojoj čežnji za ljubavlju svog muža, malo je Lija shvatala da će mala beba ispuniti svoje ime u daleko širem smislu nego što je naslućivala, i da će pomoći da se Izrailjeva deca pridruže njihovom velikom Mužu, Stvoritelju svih stvari. (Isa. 54:5)

Čini se da je Levijevo ime proročanstvo životnog dela celog plemena. Kao što je sotona, pomoću zavisti i ljubomore, rastavio Liju od muževljevog poštovanja, tako je tražio da upropasti Levija ubeđujući ga da se ujedini sa Simeunom u osveti nad onim lošim učinjenim njihovoj jedinoj sestri. (1. Moj. 34)

Jakovljeve reči na njegovom samrtnom krevetu otkrivaju veličinu zločina, i kako Gospod gleda na to. Srce starog oca se uskomešalo prilikom podsećanja, i on je uzviknuo: „*U tajne njihove da ne ulazi duša moja, sa zborom njihovim da se ne sastavlja slava moja; Proklet da je gnev njihov, što beše nagao, i ljutina njihova, što beše žestoka*“. I zatim, kao da nije mogao podneti misao o njihovom neprestanom rastu u jako pleme da bi ovekovečili takve zločine, uzviknuo je: „*Razdeliću ih po Jakovu, i rasuću ih po Izrailju*“. (1. Moj. 49:5-7) To je više bilo kao kletva nego blagoslov; ali kada se grešnik pokaje i odvrati od svojih greha, naš Bog čak i prokletstva pretvara u blagoslove, i tako je bilo u Levijevom slučaju. (Nemija 13:2)

Ništa ne ukazuje da je Levijevo pleme imalo bilo kakvu istaknutost nad ostalim plemenima tokom egipatskog ropstva. Prilično je očigledno da se prvobitni plan da prvenac služi kao sveštenik u domaćinstvu nastavio do privremenog logora kod Sinaja. „*Mladići između sinova Izrailjevih*“ prinesoše žrtve u to vreme. (2. Moj. 24:5) U Targum Pseudo-Jonatanu je naročito izjavljeno: „*Poslao je prvence izrailjske dece, jer se do tada bogoslužjenje još vršilo od strane prvenca jer šator još nije bio načinjen, niti je sveštenstvo dato Aronu.*“

Karakter se *formira* na način kojim se pojedinci suočavaju sa običnim događajima svakodnevnog života; ali se *isprobava* načinom na koji se suočavaju sa krizama u životu. Kod Sinaja je Božji narod prošao jednu od najvećih kriza u istoriji crkve, kada je celo izrailjsko mnoštvo obožavalo zlatno tele. U to vreme je, kada je i sam Bog bio spreman da uništi Izrailj, (2. Moj. 32:10) Levijevo pleme istupilo, i svojom vernošću pomoglo da se spreči Božja namera.

Kada je Mojsije sišao sa planine i našao decu Izrailjevu kako obožavaju zlatno tele, stao je na ulazu u logor, i rekao: „*K meni ko je Gospodnji. I skupiše se pred njega svi sinovi Levijevi. I reče im: Ovako kaže Gospod Bog Izrailjev: Pripašite svaki svoj mač uz bedro svoje, pa prođite tamo i amo po logoru od vrata do vrata, i pobijte svaki brata svog i prijatelja svog i bližnjeg svog. I učiniše sinovi Levijevi po zapovesti Mojsijevoj*“. (2. Moj. 32:26-28)

U vreme ove krize Levitima je bila draža Božja čast i Njegov slučaj nego sve zemaljske veze; ni braća, saradnici ili prijatelji nisu stali između njih i njihove dužnosti prema Bogu. Kao nagrada za njihovu vernost, sveštenstvo - deo prvenca - dato je Levijevim sinovima. Ono što je Ruvim izgubio nevernošću u domu svog oca, Levije je dobio time što je bio veran Bogu pred celim Izrailjem.

Jakov je na svom samrtnom krevetu osudio Levijeve grehe; ali u svom oproštajnom blagoslovu Mojsije ga je uzvisio iznad svih ostalih. O Leviju je rekao: „*I za Levija reče: Tvoj Tumim i Tvoj Urim neka budu u čoveka Tvog svetog, kog si okušao u Masi i s kojim si se prepirao na vodi Merivi; Koji kaže ocu svom i materi svojoj: Ne gledam na vas; koji ne poznaje braću svoju i za sinove svoje ne zna, jer drži reči Tvoje i zavet Tvoj čuva. Oni uče uredbama Tvojim Jakova i zakonu Tvom Izrailja, i među kad pod nozdrve Tvoje i žrtvu što se sažiže na oltar Tvoj. Blagoslovi, Gospode, vojsku njegovu, i neka Ti milo bude delo ruku njegovih*“. (5. Moj. 33:8-11)

Od čovekovog pada, svako domaćinstvo je slavilo svoje bogoslužjenje sa ličnim sveštenikom. Kada je došlo vreme da se promeni ovaj način bogoslužjenja, Bog je to učinio na takav način da je celom Izrailju dao temeljno razumevanje stvari.

Prebrojani su muški prvenci celog Izrailja, i našlo se da ih ima 22.000. Zatim je prebrojano Levijevo pleme, i bilo ih je 22.273. Tako su Leviti nadbrojali prvence; tako je cena za otkup

prvenaca - „*po pet sikala od glave*“, plaćena za 273 Levita - broj kojim su nadbrojali prvence. (4. Moj. 3:46-49) Zatim su svi Leviti bili odvojeni za svoje životno delo.

Zbir brojeva datih u trećem poglavlju 4. Moj. za svako od tri grane Levijevog plemena je 22.300. Razume se da su ovih dodatnih 300 bili Levijevi prvenci, i kao takvi su već bili posvećeni, i nisu mogli zauzimati mesto ostalih.

Šator je Izrailjevoj deci bio znak njihovog nevidljivog Cara, a Leviti su bili carska straža koja je čekala isključivo na Njega. Kada je narod bio ulogoren, Leviti su bili čuvari svetog šatora. Kada su putovali, samo Leviti su nosili sve što se ticalo svetinje.

Kada je Izrailj ušao u obećanu zemlju, Levijevom plemenu nije dato nasledstvo. Od njih se nije očekivalo da troše svoje vreme i snagu na obradu zemlje i uzgoj stoke. Njihov teret je trebalo biti duhovno blagostanje *celog* Izrailja; i, da bi lakše mogli vršiti ovo delo, Levitima je dato četrdeset i osam gradova, raštrkanih po dvanaest plemena, a desetak se koristio za njihovo izdržavanje. (4. Moj. 18:20,21) Tako se ispunilo Jakovljevo proročanstvo; bili su „*razdeljeni po Jakovu, i rasejani po Izrailju*“.

Istorija hrama i njegove službe je istorija Levita. Kada je Bog bio počastvovan od strane Svog naroda, Levitima je data njihova određena služba; ali kada je došlo do otpada, Leviti su bili primorani da potraže drugo zaposlenje za svoje izdržavanje. (Nemija 13:10,11)

Levijevu, kao i ostala plemena, imalo je raznovrsnu istoriju; nisu svi bili verni Bogu, ali pleme je nastavilo da postoji u Izrailju do Hristovog vremena, i imalo je značajne predstavnike među ranim apostolima u ličnosti Varnave. (Dela 4:36)

U vreme krize Leviti su zadobili svoju veliku pobjedu. U vreme krize odluke se donose brzo. Mnogi padaju u to vreme, jer nemaju nezavisne hrišćanske karaktere. Imaju naviku da slede vođstvo onih u koje imaju poverenja, i nemaju snage u sebi. Onaj ko uvek hoće da se pokaže vernim u životnim krizama, mora imati čistu vezu sa nebeskim Bogom, i mora se plašiti Boga više nego čoveka.

Mojsije i Aron su dva najzapaženija karaktera u Levijevom plemenu. Postojala je jasna razlika između ova dva čoveka. Mojsije je stajao kao velika stena, na koju su talasi neprestano udarali. Aron je bio mek, i s vremena na vreme se činio skoro nepostojan; ali Aron je bio jak karakter, iako drugačiji od svog brata.

Aronov krunski test je došao kada su njegova dva sina bila ubijena u šatoru, jer su, pod uticajem jakog pića, prineli tuđ oganj pred Gospoda. Aronu nije bilo dozvoljeno da pokaže bilo kakav znak tuge; učeći narod na taj način da je Bog bio pravedan u kažnjavanju zlikovaca, iako su bili njegovi sinovi.

Ovo nije bio mali test, i nakon proučavanja 3. Moj. 10:1-11 možemo bolje razumeti kako je, uprkos ubistvima počinjenim u Levijevom ranijem životu, Gospod mogao o Aronu govoriti kao o „*svecu Gospodnjem*“. (Ps. 106:16)

Jedna dvanaestina od sto četrdeset i četiri hiljade će umarširati pod Levijevim imenom. To će biti osobe koje su, prema izveštaju greha, zaslužile samo prokletstva, ali koje su ostavile greh; i dok su se ljudi svuda oko njih kolebali i padali, oni su ostajali verni Bogu i Njegovom slučaju, i primiće bogati blagoslov iz ruke milostivog Boga.

REZIME:

Levije je imao tri sina, čiji su potomci formirali pleme koje je nosilo njegovo ime. 1. Moj. 46:11. Aron i njegovi sinovi su služili kao sveštenici. Ostatak plemena je pomagao u poslovima oko hrama.

Zapažene ličnosti:

Mojsije i Aron su bili najznačajniji Leviti u Starom zavetu. Varnava i Marko su istaknuti karakteri u Novom zavetu.

40. POGLAVLJE

Juda

IME ili pedigre, odvojeno od karaktera, nema težinu u nebeskim izveštajima. Zato što je Ruvim propustio da razvije karakter dostojan prvorođenog - onaj koji pripada i privremenom i duhovnom pravu prvenaštva - oduzeti su mu blagoslovi, i dati drugima koji su razvili karaktere vredne njih.

Josifu, koji je postao značajan poslovni upravitelj, dat je dvostruki deo nasleđa njegovog oca - privremeno pravo prvenaštva; ali je bilo potrebno više od sposobnosti upravljanja velikim bogatstvom da bi stekao pravo duhovnog prvenaštva, i da bi postao predak Mesije.

Izveštaj kaže da je Juda, četvrti sin „prevladao (*najsilniji, DK*) među braćom svojom i od njega je vođ“. (1. Dn. 5:2) Jakov je, na svojoj samrtnoj postelji, izgovorio proročke reči: „*Palica vladalačka neće se odvojiti od Jude niti od nogu njegovih onaj koji postavlja zakon, dokle ne dođe Onaj kome pripada, i Njemu će se pokoravati narodi*“. (1. Moj. 49:10)

Kako je Juda prevladao nad svojom braćom, i tako nasledio duhovno prvenaštvo? Ovo je tema vredna pažljivog proučavanja od strane svakog ko želi deo u velikom duhovnom prvenaštvu pomoću kojeg mi danas možemo postati baštinici večnog nasleđa. Nemamo izveštaj da je Juda ikad prevladao nad svojom braćom pomoću sile oružja. Ali pažljivo proučavanje života dvanaest Jakovljevih sinova otkriva činjenicu da je Juda bio vođa. Kada se ponudio da bude jamac za Venijamina, Jakov je pristao da pusti Venijamina da ide u Egipat, iako je Ruvimova ponuda bila odbijena. (1. Moj. 43:8-13; 42:37,38)

Kada su Jakov i njegova porodica doputovali u Egipat, „*Judu posla Jakov napred k Josifu, da mu javi da izađe preda nj u Gesem*“. (1. Moj. 46:28)

Kada su Jakovljevi sinovi bili u velikoj zabuni kada je vladar Egipta zahtevao da Venijamin ostane kao talac, Juda se zalagao za njihov slučaj tako usrdno da je Josif zbacio svoju masku i otkrio se svojoj braći. (1. Moj. 44:14-34; 45:1-3)

Strogom principijalnošću, Juda je zadobio poverenje svog oca i braće. Cela priča je rečena u blagoslovu koji je nad Judom izgovorio njegov vremešni otac, upravo pred smrt: „*Juda, tebe će hvaliti braća tvoja, a ruka će ti biti za vratom neprijateljima tvojim, i klanjaće ti se sinovi oca tvog*“. (1. Moj. 49:8)

Njegova braća su se poklonila pred Josifom, ali okolnosti su bile drugačije. Josifovo bogatstvo i položaj, stečen u stranoj zemlji, dali su mu nadmoćnost; ali Juda je zadobio poštovanje svoje braće kroz svakodnevne kontakte u domu. Poverenje se nije rodilo odmah; ali dan po dan njegov strogi integritet je osvojio njihovo poštovanje, dok ga nisu svojom slobodnom voljom, ne silom prilika, hvalili i poklonili se pred njim. Život borbe i pobede nad sebičnim sklonostima njegovog srca, svezan je rečima: „*Juda, tebe će hvaliti braća tvoja*“.

Vredno je zapaziti da je Juda prevladao pod istim okolnostima pod kojim je Ruvim pao. Nisu javni gresi to što je odvojilo Ruvima od privilegija prvorođenog; on se pokazao nevernim u životu u domu. (1. Dn. 5:1) Nije imao obzira prema časti svoje lične porodice. Njegov otac i braća mu nisu mogli verovati u svom ličnom životu. U istom domu, okružen iskušenjima i ambijentom, „*Juda bi najsilniji među braćom svojom i od njega je vođ*“. (1. Dn. 5:2)

Dvanaest hiljada od sto četrdeset i četiri hiljade će ući u sveti grad pod Judinim imenom (Otk. 7:5) - osobe koje su, u vreme zabune, od svoje braće prepoznate kao vođe od poverenja.

„*Laviću Juda! S plena si se vratio, sine moj; spusti se i leže kao lav i kao ljuti lav; ko će ga probuditi?*“ (1. Moj. 49:9) Ovim rečima Jakov želi da istakne da bi savladati lava bilo jednako lako kao savladati nekog sa Judinim karakterom; da bi bilo bezbedno probuditi starog lava isto kao takmičiti se sa onim ko u svojoj celosti čvrsto stoji Bogu.

Juda je karakter koji bi mogli poželeti - ta čvrstina koja neće predati svoj hrišćanski integritet, ali će zasigurno znati da je Gospod sa nama kada smo napadnuti od sotone i sve njegove vojske. (Mat. 7:24,25)

Juda se u Pismu pominje češće od bilo kojeg drugog od dvanaest patrijaraha, osim Josifa. Od pet Judinih sinova, dvoje je umrlo bez dece; ali od tri preostala sina proizašlo je najjače pleme u Izrailju.

Kod Sinaja su Judina deca brojala 74.600 članova. Oni su očigledno imali najmanji deo, ako ga i ima, u otpadu kod Sitima, gde je Simeunov broj bio naveliko smanjen; jer je Juda brojao 76.500 kada su napustili Sitim da bi ušli u obećanu zemlju.

Judino pleme je zauzelo položaj među ostalim plemenima slično onome koji je njihov praotac držao u porodici svog oca. Bila im je poverena briga sveštenstva. Svih devet gradova zauzetih od strane Aronove porodice, sveštenika, bilo je unutar teritorija Jude i Sumeuna. (*Isu. Nav. 21:9-16*) Ostatak od četrdeset i osam gradova zauzetih od strane Levita bili su raštrkani kroz ostala plemena.

Judino pleme je bilo nezavisno. Nakon Saulove smrti nisu čekali ostale da priznaju Davida za cara, već su ga krunisali za cara nad Judom, i David je vladao nad njima sedam i po godina pre nego što je postao car nad celim Izrailjem. (*2. Sam. 2:4,11*)

Nakon Solomonove smrti, Juda i Venijamin su ostali verni Davidovom semenu, i formirali Judino carstvo. Ovo carstvo je zadržalo svoju zemlju oko 142 godine nakon što je izrailjsko carstvo odvedeno u asirsko ropstvo. (*2. Car. 17:6; 2. Dn. 36:17-20*)

Sedekiji, Judinom caru, data je poslednja prilika da spase sveti grad od padanja u neznabožacke ruke, (*Jer. 38:17-20*) ali nije uspeo, i Juda, carsko pleme, odvedeno je u ropstvo u Vavilon.

Skiptar se nikad nije potpuno oduzeo od Jude sve do Siloma. Irod, poslednji car koji je vladao nad Jevrejima, umro je nekoliko godina nakon Hristovog rođenja. Po svojoj prvoj želji Irod je odredio Antipu za svog naslednika; ali njegova poslednja želja je bio Arhelaj kao onaj ko će vladati umesto njega. Narod je bio spreman da prihvati Arhelaja, ali se kasnije pobunio. I Arhelaj i Antipa su otišli u Rim da iznesu svoje zahteve pred cezara. Cezar nije potvrdio nijednu, već je poslao Arhelaja nazad u Judeju kao etnarha, (*Mat. 2:10-12*) uz obećanje da će biti krunisan ako se pokaže dostojan nje; ali nikad je nije primio. Tako je zemlja bila „ostavljena od oba (dva, DK) cara njena“ tokom Hristovog detinjstva, kao što je prorokovao Isaija. (*Isa. 7:14-16*)

Judino pleme je snabdelo čitavu galaksiju imena zapaženih u svetoj istoriji. Nijedno drugo pleme nije snabdelo svet sa toliko silnih Božjih ljudi. Na vrhu liste je Onaj sa neuporedivim imenom, Isus iz Nazareta, Lav iz Judinog plemena.

Halevova vera i neustrašiva hrabrost je bila inspiracija ljudima svih vekova. U najboljim godinama njegova vera je bila snažna. Kada su ostali ljudi videli samo divove poteškoća na putu ulaska u Hanan, on je rekao: „*Možemo je pokoriti*“. (*4. Moj. 13:30*) U osamdeset i petoj godini, Božjom snagom, odveo je neprijatelje od hevronske tvrđave. (*Isu. Nav. 14:6-15; 15:13-15*) David je bio počastvovan iznad svih zemaljskih careva time što je uzet kao tip Hrista, a nadahnuće Spasitelja naziva „*sin Davidov*“. (*Mat. 21:9*) Juda je snabdeo broj i ostalih careva koji su, okruženi svim iskušenjima dvorskog života, ostali verni Bogu.

Nakon ropstva, kada se za neko vreme činilo kao da je Božji Izrailj skoro zbrisan sa zemlje, četiri mladića iz Jude, verni lavovskom karakteru njihovog plemena, su radije rizikovali svoje živote nego da se onečiste carskim poslasticama (*Priče 23:1-3*) sa stola vavilonskog cara. (*Dan. 1:8*)

Nekoliko godina kasnije trojica od ovih ljudi su neustrašivo stajali pred vavilonskim carem, govoreći: „*Znaj, care, da bogovima tvojim nećemo služiti*“. (*Dan. 3:18*) U ispunjenju obećanja datog pre više od sto godina, (*Isa. 43:2*) Gospod je hodio sa onom trojicom Judinih sinova kroz užarenu peć, i izašli su nepovređeni. (*Dan. 3:24-27*) A Danilo, veran integritetu svog plemena, suočio se sa gladnim lavovima radije nego da prekine svoju zajednicu sa Bogom. (*Dan. 6:7-10, 16-22*)

REZIME:

Juda je bio Hristov praotac. 1. Dn. 5:2; 1. Moj. 49:10.

Judino pleme su bili potomci tri najmlađa Judina sina.

Pleme je brojalo 76.500 članova kada su ušli u obećanu zemlju. 4. Moj. 26:19-22.

Skiptar se nije odvojio od Jude sve do Siloma. Isa. 7:14,16.

Zapažene ličnosti:

Halev, sin Jefonijin. 4. Moj. 13:6.

Gotonilo, Halevovog mlađeg brata. Sud. 3:9-11.

Avesan iz Vitlejema, iz Judine zemlje, je sudio Izrailju sedam godina. Sud. 12:8-10.

Juda je snabdeo mnogo careva; istaknuti među njima su bili David, Solomon, Josafat, Jezekija i Josija.

Najveći karakter od svih je Isus, Lav iz Judinog plemena. Otk. 5:5.

41. POGLAVLJE

Neftalim

NEFTALIM, Jakovljevi šesti sin, bio je drugi sin Vale, Rahiljine služavke. Biblija se ne izjašnjava po pitanju njegove lične istorije, osim izjave da je imao četiri sina od kojih se raširilo Neftalimovo pleme; ali jevrejska tradicija tvrdi da je Neftalim zapažen kao brz trkač, i da je izabran od Josifa kao jedan od petorice da bude predstavnik porodice pred Faraonom.

Prilikom Jakovljevog umirućeg blagosiljanja, Juda je upoređen sa lavom, Dan sa zmijom, Isahar da je jak kao magarac, Venijamin sa vukom, ali „*Neftalim je košuta puštena, i govoriće lepe reči*“ (1. Moj. 49:21) Košuta, ili ženka jelena, je plašljiva životinja, spremna da pobegne na prvo približavanje opasnosti. Niko ne bi hteo da veže teret na jelena.

Neftalim ukazuje na karakter prilično drugačiji od Isaharovog, formulišući između dva pripeva, ili od Judinog sa njegovom carskom moći; ipak Neftalim ima dragocen dar koji svako može poželeti: „*Govoriće lepe reči*“. Neometan mnogim teškim teretima i odgovornostima nošenih od strane neke njegove braće, imao je vremena da pronade one oborenog pogleda i obeshrabrene, i svojim „*lepim rečima*“ da ohrabri potištenog i uteši žalosnog.

Neftalim ne predstavlja buntovan jezik koji se „*zapaljuje od pakla*“; (Jakov 3:5-8) daleko od toga, jer on „*govori lepe reči*“, a „*ljubazne su reči saće meda, slast duši i zdravlje kostima*“. (Priče 16:24)

Neka niko ne misli da zato što Neftalim govori „*lepe reči*“ predstavlja lak, nestabilan karakter; jer u velikoj tipskoj bici Megido, „*Neftalim je narod koji daje dušu svoju na smrt, na visokom polju*“. (Sudije 5:18) Doslovan prevod originala je veoma nedvosmislen: „*opustošili su svoje živote do smrti*“, bili su odlučni da pobede ili da umru, i stoga ušli u najgušći deo bitke. Božji slučaj im je bio dragoceniji od života, i nisu zazirali od borbe na visokim mestima u polju, izlažući se vatrenim strelama neprijatelja, ako je uspeh u bici to zahtevao.

Biće dvanaest hiljada od Neftalimovog plemena koji će kroz celu večnost „*ići za Jagnjetom kuda god ono ide*“; dvanaest hiljada koji tokom probe života na ovoj zemlji govore „*lepe reči*“, i na teškim mestima neustrašivo stoje čvrsto na svojim mestima dužnosti, spremni da žrtvuju svoje živote radije nego da prave kompromis po pitanju Božje stvari.

U Mojsijevom poslednjem blagoslovu, o Neftalimu je rekao: „*Neftalime, siti milosti i puni blagoslova Gospodnjeg*“. (5. Moj. 33:23) Ovo je zasigurno stanje koje treba da želi svako Božje dete - „*siti milosti*“. Gospod je puno milostiv svakome čiji su gresi oprošteni; ali kako smo često nezadovoljni i nestrpljivi, i idemo kroz život oborenih lica.

Zato što *nismo* „*siti milosti*“, nismo „*puni blagoslova Gospodnjeg*“. Božje dete koje potpuno razume šta znači biti očišćen od greha i obučen u Hristovu pravednost, biće „*siti milosti*“; i ako ceni mnoge blagoslove koje prima iz Gospodnje ruke, i prebrojava ih iz dana u dan, naći će da je njegov život „*pun blagoslova Gospodnjeg*“.

Neftalim se pridružio ostatku Izrailja u krunisanju cara Davida kod Hevrona, i izveštaj tvrdi da su oni u to vreme sa drugim severnim plemenima doneli velike količine darova kod Hevrona. (1. Dn. 12:40)

Varak, iz Kedsa Neftalimovog, jedini je veliki junak iz ovog plemena pomenut u Bibliji. Bitka koju je on predvodio pod upravom proročice Devore je u mnogo pogleda najveća bitka koju je vodio drevni Božji narod, i ona je tip, ili očigledna pouka, velike armagedonske bitke. (Sudije 4:6-24)

Granična teritorija na zapadnoj obali Galilejskog mora i dalje na sever data je Neftalimu. Bila je to plodna zemlja, i tokom Solomonove vladavine bila je jedna od njegovih okruga prehrambene službe, pod upravom Ahimasa, carevog zeta. (1. Car. 4:7,15)

Neftalimova teritorija je ležala na putu sirske i asirske osvajača. Sa dobre Neftalimove zemlje su Ven-Adad i Teglat-Felasar okusili svoj prvi plen Izrailjaca. 730. p.n.e., Teglat-Felasar je pregrazio ceo severni Izrailj, i Neftalimovo pleme je odvedeno u ropstvo u Asiriju.

U Hristovo vreme Neftalim više nije posedovao obalu Galilejskog mora, ali se mnogo više pričalo o njoj nego kada ju je on posedovao. Isaija, više od sedam stotina godina pre Hrista, prorokovao je da će zemlja Zavulonova i Neftalimova videti veliku svetlost, (Isa. 9:1,2; Mat. 4:15,16) i u ispunjenju toga je, Isus, „Svetlost sveta“, imao Svoj dom u Galileji. To je bila kolevka hrišćanske vere, i sa obala Galilejskog mora vodeći učenici su bili pozvani na njihovo životno delo.

REZIME:

Neftalimovo pleme se raširilo od Neftalimova četiri sina. 1. Moj. 46:24.

Pleme je brojalo 45.400 članova kada su ušli u obećanu zemlju. 4. Moj. 26:50.

Varak iz Kedsa Neftalimovog je jedini veliki junak iz ovog plemena.

Hristovo delo u granicama onoga što je bilo Neftalimova zemlja je bilo tema Proročanstva. Isa. 9:1,2.

42. POGLAVLJE

Gad

O DETINJSTVU i ličnom životu Gada, Jakovljevog sedmog sina, nije sačuvano ništa određeno. On je bio prvi sin Zelfe, Lijine sluškinje; ali iz datih izveštaja se čini da su Gad i ostali Jakovljevi sinovi sa Vilom i Zelfom bili daleko od uzornih karaktera u njihovim ranim životima. (1. Moj. 37:2) Proročke reči umirućeg oca otvorile su knjigu u životu i karakteru ovog sina: „A Gad, njega će vojska savladati; ali će najposle on nadvladati“. (1. Moj. 49:19) Gad se može uzeti kao tip odmetnika, koji je savladan vojskom iskušenja, ali budan u svojoj opasnosti, i u snazi dato od Boga, na kraju pobeđuje, i ulazi na srebrne kapije Novog Jerusalima, radujući se u Gospodu.

Tajna pobeđe Gadovog plemena nad njihovim neprijateljima data je na račun jedne od njihovih velikih bitki: „Zavapiše Bogu u boju, i usliši ih, jer se pouzdaše u Nj“. (1. Dn. 5:20)

Kada je Petar uvideo da zapravo tone ispod talasa na kojima je hodao, zavapio je: „Gospode, pomogaj! I odmah Isus pruživši ruku uhvati Petra“. (Mat. 14:30,31) Na isti način, onaj ko se nađe savladan od iskušenja nad kojima je u prošlosti bio pobednik, ima privilegiju, kao Gad i Petar, vapaja za pomoć, i odmah će je primiti, ako se poveri Bogu.

Svakom odmetniku Gospod šalje ovu poruku: „Obratite se, sinovi odmetnici, veli Gospod, jer sam ja muž vaš, i uzeću vas, jednog iz grada i dva iz porodice, i odvešću vas u Sion“. (Jer. 3:12-14) Gospod koristi simbol braka da prikaže blisku zajednicu između Njega i Njegovog naroda; a kada se povrate u greh i obeščaste Ga, - predivne misli! - On i dalje govori: „Idi i viči ove reči... ja sam muž vaš“, - odmetniče.

Gospod opet pita: „Gde je raspusna knjiga matere vaše kojom je pustih? Ili koji je između rukodavalaca mojih kome vas prodao?“ On odgovara na Svoje pitanje: „Gle, za bezakonja svoja prodadoste se“. (Isa. 50:1)

Gospod zahteva samo jednu stvar od odmetnika: „Samo poznaj bezakonje svoje, da si se odmetnula Gospodu Bogu svom“. (Jer. 3:13) „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost grehe naše, i očisti nas od svake nepravde“. (1. Jov. 1:9)

Svakom odmetniku Gospod kaže: „Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna“. (Isa. 1:18)

Čuj kako Gospod moli odmetnika: „Vratite se, sinovi odmetnici, i isceliću odmete vaše“.

(Jer. 3:22) To je predivno obećanje; ali poslušaj opet Njegov molbeni glas: „*Isceľiću otpad njihov, ljubiću ih drage volje; jer će se gnev moj odvratiti od njega*“. (Osija 14:4) Nije malo to što odmetnik prima; Gospod *isceľjuje* njegove odmete i voli ga *drage volje*.

Ko, ko je ikad makar jednom okusio mir i radost oproštenih greha, može odbiti takve ponude oprostaja i ljubavi?

Na jednoj od kapija Božjeg grada biće napisano ime - Gad, onaj ko je nadvladan vojskom, ali je na kraju nadjačao.

Dvanaest hiljada od sto četrdeset i četiri hiljade će takođe marširati pod imenom Gad (*Otk. 7:4,5*) - dvanaest hiljada koji su ustali iz odmeta i poraza, priznali svoje prestupe, prihvatili Božja obećanja, oprali svoje haljine u Jagnjetovoj krvi i ušli kao pobednici u Božji grad. (*Otk. 7:14*)

Ljudskom srcu je veoma teško da povрати poverenje u onoga ko je isto izdao i prezreo ljubav i prijateljstvo; ali Božja beskonačna ljubav neće samo isceliti naša odmetanja i voleti nas drage volje, nego On takođe kaže: „*Ja, ja sam brišem tvoje prestupe sebe radi, i grehe tvoje ne pominjem*“. (*Isa. 43:25*)

Zato što su bili pastiri, Gadovo pleme je zahtevalo da im njihov deo bude od prve pokorene zemlje „*ispreko Jordana*“. Uzeli su deo u osvajanju zemlje sa zapadne strane Jordana, i nisu se vratili svojim porodicama dok im nije dato časno otpuštanje od strane Isusa Navina, kod šatorskih vrata u Silomu. (*Isu. Nav. 22:1-4*) Mojsije u oprostajnom blagoslovu očigledno ukazuje na njihov izbor zemlje i vernost. (*5. Moj. 33:20,21*)

Njihovo nasledstvo je ležalo između Ruvimove teritorije na jugu i polovine Manasijinog plemena na severu. U početku je Gadovo nasledstvo obuhvatalo polovinu Galada; kasnije su posedovali ceo. (*1. Dn. 5:11,16*) Toliko su se identifikovali sa Galadom, da je u nekim slučajevima ime Galad korišćeno kao sinonim za Gada.

Karakter plemena je bio sasvim žestok i ratoboran - „*hrabri junaci, vešti boju, naoružani štitom i kopljem, kojima lice beše kao lice lavovsko i behu brzi kao srne po gorama*“. Takav je grafički opis onih jedanaest heroja Gadovog plemena, najmanji od njih je bio jednak sa stotinom, a najveći sa hiljadom; takav, nezastrašen nadutim Jordanskim vodama, se pridružio Davidovoj vojsci u vreme njegove najveće diskreditacije i sramote. (*1. Dn. 12:8,12,13*)

Gad, iako odvojen od ostatka Izrailja zapadno od Jordana, i dalje je zadržao neku vezu sa njima. Iz Ahavovih sledećih reči trebali bismo zaključiti da se Gad smatrao delom severnog carstva: „*Ne znate li da je naš Ramot u Galadu? A mi ne radimo da ga uzmemo iz ruku cara sirskeg*“. (*1. Car. 22:3*)

Teglat-Felasar je odveo zarobljenika Gada u Asiriju, (*1. Dn. 5:26*) a Amonci naselili njihove gradove u vreme Jeremije. Prorok otkriva stanje sledećim rečima: „*Zar Izrailj nema sinove? Zar nema naslednike? Zašto Malhom nasledi zemlju Gadovu? I zašto se narod njegov naseli u njegovim gradovima?*“ (*Jer. 49:1*)

Od svih plemena Izrailjevih, samo su se Gad i Ruvim vratili u zemlje koje su njihovi praoci napustili pre pet stotina godina, sa svojim nepromenjenim zanimanjima. Civilizacija i progonstvo u Egiptu su promenili zanimanja većine plemena.

Varzelaj, Davidov prijatelj, je bio iz Galada; (*2. Sam. 19:32-39*) a takođe i Jeftaj, taj „*hrabri junak*“. Među vrednim karakterima Galada, ili Gada bio je „*Ilija Tesvićanin*“, koji je svojom rečju zaključao nebo na tri i po godine; i u odgovoru na njegovu molitvu, oblaci su se opet ispraznili na zemlju.

Ilija je bio počastvovan od Boga kao što je samo jedna druga osoba bila počastvovana; (*Jev. 11:5*) i kada se približilo vreme za njegovo premeštanje, prešao je preko Jordana u zemlju svog detinjstva gde je, Božjom milošću, stekao snagu karaktera koji mu je omogućio da bez straha ukori Ahava i njegovu ženu Jezavelju. Iz njegove rodne zemlje Galada su ga Božje kočije trijumfalno odnele na nebo. (*2. Car. 2:7-14*) Jednom se vratio na zemlju, kada se sa Mojsijem „*pokazao u slavi*“ na gori preobraženja, i pričao sa Isusom o velikoj žrtvi koja uskoro treba biti prineta kod Jerusalima. (*Luka 9:28-31*)

REZIME:

Gadovo pleme su bili potomci sedmorice Gadovih sinova. 1. Moj. 46:16.

Pleme je brojalo 40.500 članova, kada su ušli u obećanu zemlju. 4. Moj. 26:18.

Teglat-Felasar je odveo Gada u asirsko ropstvo: 1. Dn. 5:26.

Zapažene ličnosti:

Varzelaj, Davidov prijatelj. 2. Sam. 19:32-39.

Jeftaj, taj „hrabri junak.“ Sudije 11:1.

„Ilija Tesvičanin“ je bio iz Galada, ili Gada. 1. Car. 17:1.

43. POGLAVLJE

Asir

KAO i kod nekoliko patrijaraha, postoji malo zabeležene lične istorije Asira, osmog Jakovljevog sina sa Zelfom, Lijinom sluškinjom. Lija se veoma radovala pri njegovom rođenju i nazvala ga Asir, što na hebrejskom znači „sreća (blagoslov, DK)“. (1. Moj. 30:13)

O njegovom detinjstvu i ranoj muževnosti ne znamo ništa, samo da je odrastao sa svojom braćom, i otišao u Egipat sa ostatkom porodice. Asir je imao četiri sina i ćerku po imenu Sara, od kojih se raširilo pleme koje nosi njegovo ime. (1. Dn. 7:30)

Kada su bile pisane knjige Dnevnika, o ljudima iz Asirovog plemena je rečeno da su „izabrani, hrabri ljudi“; i bilo ih je dvadeset i šest hiljada „za vojsku“. (1. Dn. 7:40)

Kada se sav Izrailj sakupio kod Hevrona da zacari Davida nad Izrailjem, Asir je okupio četrdeset i šest hiljada ljudi „veštih za boj“. (1. Dn. 12:36) Pošto je ime Asir (Aser, grčki oblik reči) dato jednoj grupi među sto četrdeset i četiri hiljade, (Otk. 7:6) najvažnija stvar za nas je da razmotrimo Asirov karakter; i pošto je malo ili ništa zabeleženo o njegovom životu, uzećemo Jakovljeve i Mojsijeve proročke reči kao vodič u proučavanju.

Blagoslov patrijarha Jakova na samrti za Asira je bio: „U Asira će biti obilata hrana, i on će davati slasti carske“. (1. Moj. 49:20) Ove reči ukazuju na prosperitet.

Kada je Mojsije izgovorio svoj oproštajni blagoslov na plemena Izrailjeva, rekao je: „Asir će biti blagoslov mimo druge sinove, biće mio braći svojoj, zamakaće u ulje nogu svoju. Gvožđe i bronza biće pod obućom tvojom; i dokle traju dani tvoji trajaće snaga tvoja“. (5. Moj. 33:24,25)

Čini se da je Asir imao milu narav; jer je bio prihvatljiv njegovoj braći. „Zamakaće u ulje nogu svoju“. Neki ljudi imaju srećnu sposobnost da se uvek izvuku iz nevolja kao da je sve glatko; oni se očigledno izdignu iznad poteškoća, da bi ostali pali u njih. Oni umaću svoja stopala u ulje, i glatko prelaze preko teških životnih situacija.

Dragoceno obećanje, „dokle traju dani tvoji trajaće snaga tvoja“, dato je Asiru, onome kome je Jakov rekao da će „davati slasti carske“, i o kome je Mojsije rekao: „zamakaće u ulje nogu svoju“. U običnom životu onaj ko umaće stopala u ulje, i očigledno prolazi glatko kroz život, prima male simpatije. Simpatija je obično usmerena ka onome ko nema umočena stopala u ulje, i ko uostalom ima iskustva svih surovosti; ali Bog zna da pojedinac koji drži uzdignutu glavu i radosno ide kroz život, i daje drugima „carske slasti“ ljubaznih reči radosti, zapravo često iskusi teže probe od onoga ko uzdiše i plače zbog surovosti svog puta; i njima On kaže: „dokle traju dani tvoji trajaće snaga tvoja“.

Slavna je stvar umočiti stopalo u ulje! Ulje je simbol svetog Duha; onaj čija su čak stopala pomazana svetim Duhom, će preko surovih mesta životu preći sa srcem punim slave i zahvalnosti. Ispod stopala takvoga će biti gvožđe i bronza - čvrst temelj. On neće potonuti usred životnih zamki, jer ga Bog uverava: „dokle traju dani tvoji trajaće snaga tvoja“.

Stopala onoga ko ih umaće u ulje će biti potkovana gvožđem i bronzom. Kada je ljubljени učenik u viziji video Spasitelja kako služi kao naš Prvosveštenik u nebeskoj svetinji, Njegova stopala su izgledala „kao bronza kad se rastopi u peći“. (Otk. 1:15) Bronza se formira jedino u peći; a Spasiteljeva stopala koja su izgledala „kao bronza kad se rastopi u peći“, je podsetila Jovana na samu peć poniženja kroz koja je Spasitelj prošao.

Postoje neki iz ljudske porodice koji su tako prožeti Božjim Duhom, i koji tako blisko slede

u Spasiteljevim stopama uprljanim krvlju, (1. Pet. 2:21) da se čini da su njihova stopala obučena u bronzu, nalik na stopala njihovog Učitelja. Drugi imaju stopala pokrivena gvožđem; oni, takođe, imaju posebnu snagu koja im je data, ali ne dolaze u tako intiman odnos sa Učiteljem kao njihova braća.

Dvanaest hiljada od sto četrdeset i četiri hiljade će biti od Asirovog plemena - oni koji će umočiti svoja stopala u ulje, i biti tako ispunjeni Božjim Duhom da će pustiti da Gospod Svojim Duhom ugladi gruba mesta na njihovom putu. Kao i Zorovavelju, planine poteškoća će postati ravnica pred njima. (Zah. 4:6,7) Oni će „davati carske slasti“, reči radosti i utehe, koje će uostalom ohrabriti druge. Dobro je da se nauči kako umočiti stopala u ulje, i razviti Asirov karakter.

Biblija daje malo više istorije Asirovog plemena nego što je dato o njemu kao pojedincu. Pleme je pomenuto u vezi sa ostalim plemenima; ali nije zabeleženo nezavisno delovanje plemena u svetoj istoriji.

Asir je jedino pleme zapadno od Jordana osim Simeuna, koje naciji nije dalo heroja ili sudiju. Nepoznanica koja obavlja članove plemena je prodrta jedinim zapaženim karakterom - Anom proročicom, koja „*služaše Bogu dan i noć postom i molitvama*“ u hramu. Ona je imala čast da nosi radosnu vest o Hristovom rođenju vernima koji su čekali Izrailjevo oslobođenje. (Luka 2:36-38)

Asirova teritorija se prostirala do Velikog mora, i obuhvatala je planinu Karmil, pozornicu Ilijine velike pobeđe, i nastavljala se severno. Asirovi potomci nisu imali žestoke, ratoborne sklonosti nekih drugih plemena, i nisu proterali ondašnje stanovnike zemlje; „*Nego Asir življaše među Hananejima, stanovnicima one zemlje*“. (Sudije 1:31,32) Kao rezultat mešanja sa neznabošcima, bili su jako oslabljeni.

Kada je Izrailj bio prebrojan kod Sinaja Asir je bio jako pleme; (4. Moj. 1:40,41) ali u Davidovim danima postali su toliko smanjeni da njihovo ime nije pomenuto u poglavica. (1. Dn. 27:16-23) Iako su se kao pleme odmetnuli od Gospodnjih puteva, ipak su se među njima nalazila iskrena srca koja su se bojala Boga.

Kada je Jezekija držao svoju veliku Pashu i pozvao sav Izrailj da se pridruži slavljenju praznika u Jerusalimu, cela neka plemena su se podsmevala glasnicima i ismevala ih: „*Ali neki od Asira... pokorivši se dođoše u Jerusalim*“. (2. Dn. 30:10,11) Potrebna je moralna snaga da se bude veran Bogu kada uzburkana masa na svakoj strani odbija svetlost Božjeg sveta. Duh vernosti nikad nije napustio pleme, i kada je Spasitelj ušao u Svoj hram prvi put u ljudskom obličju, od *dve* osobe u celom Jerusalimu koje su bile u duhovnom stanju da prepoznaju „*Bebu kao Iskupitelja sveta*“, jedna od njih bila je proročica Ana iz Asirovog plemena. (Luka 2:36)

REZIME:

Asir je imao četiri sina i ćerku, od kojih se raširilo pleme koje je nosilo njegovo ime. 1. Dn. 7:30. Pleme je brojalo 53, 400 članova kada su ušli u obećanu zemlju. 4. Moj. 26:47.

Asir nije dao nijednog heroja ili sudiju naciji.

Proročica Ana je jedini zapaženi karakter iz Asirovog plemena pomenut u Bibliji. Luka 2:36-38.

44. POGLAVLJE

Isahar

ISAHAR je bio deveti Jakovljevi a peti sin Lije, prve žene. O Isaharu kao individui Biblija ne govori ništa nakon beleženja njegovog rođenja. O njegovoj saradnji sa njegovom braćom ne znamo ništa; ali blagoslov starog oca na samrtni otkriva istoriju Isaharovog života samopožrtvovanja i nošenja tereta, i njegov krotak i tih duh.

Jakov ga poredi sa strpljivim magaretom, koji nosi dva tako teška tereta da se povija pod njih. Činjenica da ovo nije obična životinja već „*snažna*“, ukazuje na snagu Isaharovog karaktera. „*Isahar je magarac jak u kostima, koji se povija ispod dva tereta (koji leži u toru, DK)*“. Zatim

patrijarh otkriva tajnu Isaharovog požrtvovanog života dajući motiv koji ga pokreće da nosi dvostruki teret: „*I vide da je počivanje dobro i da je zemlja mila, sagnuće ISAHAR ramena svoja da nosi, i plaćaće danak*“. (1. Moj. 49:14,15)

Mnogi gube blagoslove tako što gundaju i žale se kada se od njih zahteva da nose dvostruke terete. Ali Isahara je održavala misao o miloj zemlji koja se čuva i o skorom odmoru. Ista nada će održati one koji nose terete u sadašnje vreme.

U megidskoj bici nalazimo Isahara vernog karakteru prikazanom u Jakovljevom umirućem blagoslovu. „*I knezovi Isaharovi biše s Devorom, Isahar kao i Varak*“. (Sudije 5:15) Iz Devorinih reči se čini da je Isahar nosio teret bitke čak veći nego što je Varak.

Ista karakteristika je data Isaharu kada su se sva plemena okupila da krunišu Davida za cara nad Izrailjem. Isahar je imao jasnu razboritost. Izveštaj tvrdi: „*I sinova Isaharovih, koji dobro razumevahu vremena da bi znali šta će činiti Izrailj*“. (1. Dn. 12:32) Oni predstavljaju ljude koji nose teške odgovornosti, stubove u Božjem slučaju. Nisu bili kao Zavulon, stručni ratnici, spremni da naglo požure u najžešću bitku u trenutku zapažanja; ali su bili sposobni da isplaniraju bitku, i da nose teret dela.

Potrebne su sve različite faze hrišćanskog karaktera da predstavljaju savršeni Hristov karakter. Onaj ko nosi teret igra važnu ulogu u delu Božjem kao i carski Juda ili levitski učitelj.

Biće dvanaest hiljada od svake grupe u tom predivnom društvu - sto četrdeset i četiri hiljade, koji „*idu za Jagnjetom kud god ono pođe*“.

Isaharova deca su bila radno, izdržljivo, hrabro pleme, strpljivo u radu i nepobedivo u ratu. Oni su bili „*hrabri ljudi*“. (1. Dn. 7:1-5) Posedovali su jedan od najbogatijih delova Palestine. Bio je ograničen na istočnoj strani reke Jordana, severno od Zavulona, i južno pored polovine Manasijinog plemena.

Mnoga mesta u svetovnoj istoriji su bila u granicama Isahara. Tamo je dobijena velika pobeda Varaka i Devore, „*u Tanahu na vodi megidskoj*“. (Sudije 5:19)

U Sunamu je bilo prebivalište plemenite žene koja je, kada je videla da njena kuća nije dovoljno velika da ugosti Jelisija, „*svetog čoveka Božjeg*“, sagradila dodatnu prostoriju i opremila je, da bi imala privilegiju zajedništva sa njim u svojoj kući. (2. Car. 4:8-10)

Pomoću blagoslova koji su ušli u njen život, (2. Car. 4:12-37) shvatila je istinitost reči: „*kad učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste*“. (Mat. 25:40)

Kod kapija grada Naina u Isaharovim granicama su Spasiteljeve reči „*Momče! Tebi govorim, ustani*“, donele život i zdravlje u telo mrtvog čoveka koga su prijatelji njegovi nosili do groba. (Luka 7:11-17)

Ista teritorija koja je posvećena stopama Spasitelja i Božjih proroka, takođe je posvedočila o đavoljoj moći. (1. Sam. 28:7-25) Endor, u Isaharovoju zemlji, je bilo mesto gde je Saul počinio krunski greh svog života tako što je konsultovao vešticu, i na taj način sam sebe potpuno uzeo iz Božjih ruku i postao đavolji plen. Saul je bio ubijen jer je tražio savet „*duha vračarskog*“. (1. Dn. 10:13,14) Oni koji slede isti pravac danas će konačno dočekati istu sudbinu; umreće duhovno, i biti večno odvojeni od Gospoda. (Isa. 8:19,20)

Jezael, smešten u plodnoj ravnicu Esdrilona, bio je pozornica bezbožnog ubistva Navuteja; (1. Car. 21:1-19) a na ulicama istog grada psi su pojeli Jezaveljino telo. (2. Car. 9:30-37)

Tola, pod čijom vladavinom od dvadeset i tri godine je Izrailj počivao, bio je iz Isaharovog plemena. (Sudije 10:1,2) Vasa, koji je vladao dvadeset i četiri godine nad severnim carstvom, bio je iz Isaharovog plemena. „*Činjaše što je zlo pred Gospodom*“. Ila, njegov sin, je sledio njega, i bio ubijen od strane Zimrija, i carska moć se uzela iz ruku Isaharovog plemena. (1. Car. 15:27-34; 16:1-10)

Isahar je bio centar Jezaveljine moći, a obožavanje Vala koje je ona uvela vršilo je uticaj dugo nakon njene smrti.

Oko pet godine pre nego što je Isahar odveden u ropstvo u Asiriju od strane Salamansara, (2. Car. 17:3-6) Jezekeja je slavio svoju veliku Pashu u Jerusalimu. Isaharovo pleme se toliko odvojilo od istinskog bogoslužjenja da su zaboravili da načine neophodna čišćenja; ipak su se neki od njih odazvali pozivu, i otišli na praznik, iako ceremonijalno nepodesni da učestvuju u njemu. Jezekeja je bio u dovoljno bliskom dodiru sa Gospodom da raspozna da je želja u srcu da se služi Bogu bila od većeg značaja nego forme i ceremonije. Dozvolio im je da jedu Pashu, i, dok su učestvovali u njoj, on je uputio sledeću molitvu: „*Gospod blagi neka očisti svakog, Ko je upravio srce svoje da traži*

Boga Gospoda, Boga otaca svojih, ako i ne bi bio čist prema svetom očišćenju“; i Gospod, koji „ne gleda na šta čovek gleda: čovek gleda šta je na očima, a Gospod gleda na srce“, „usliši“ carevu molitvu, i „sačuva narod“. (2. Dn. 30:17-20; 1. Sam. 16:7)

REZIME:

Isahar je imao četiri sina, od kojih se raširilo pleme koje je nosilo njegovo ime. 1. Dn. 7:1. Kada su deca Izrailjeva ušla u obećanu zemlju, Isaharovo pleme je brojalo 64, 300 članova. 4. Moj. 26:23-25.

Isahar je posedovao jedan od najbogatijih delova Palestine.

Dolina Megido, ili ravnica Esdrilona, je bila unutar Isaharovih granica.

Tola, koji je sudio Izrailju dvadeset i tri godine, bio je iz Isaharovog plemena. Sudije 10:1,2.

Vasa, Izrailjev car, je bio je Isaharovog plemena. 1. Car. 15:27.

45. POGLAVLJE

Zavulon

LIIJA je bila majka šestorice od dvanaest patrijaraha. Vredno je pomena da, iako je Jakov prihvatio poligamiju, pod čim bi se mogla označiti sila prilika, ipak je prihvatio Liju, prvu ženu, kao svoju zakonitu. Ona je sahranjena u porodičnom grobu. Kada se njemu približila smrt, izrazio je zahtev da se sahrani u makpelskoj pećini. „*Onde pogrebe Avrama i Saru ženu njegovu, onde pogreboše Isaka i Reveku ženu njegovu, i onde pogreboh Liju*“, bile su među Jakovljevim poslednjim rečima. Čini se da je želeo da njegovi potomci budu u mogućnosti da o čuvenoj pećini kažu: „*Onde pogreboše Jakova i Liju ženu njegovu*“. (1. Moj. 49:31)

Tokom svog života, Jakov je dozvolio da okolnosti i njegova ljubav prema Rahilji utiču na njega; ali kada se suočio sa smrću, priznao je Božji prvobitni plan za brak. (1. Moj. 2:24)

Zavulon je bio Lijin najmlađi sin; bio je stariji od Josifa, i rođen je dok je Jakov služio kod Lavana. Jakov je na svojoj samrtnoj postelji proročki locirao *Zavulonovo* nasledstvo, govoreći: „*Zavulon će živeti pokraj mora i gde pristaju lađe, a međa će mu biti do Sidona*“. (1. Moj. 49:13)

Zavulonov deo u obećanoj zemlji je ležao između Neftalimove i Isaharove teritorije, sa granicom na južnom delu zapadne obale Galilejskog mora, a pretpostavlja se da se takođe protezalo do obale Velikog mora. Mojsije je, u svom oproštajnom blagoslovu, o Zavulonu govorio kao narodu koji plovi morem. (5. Moj. 33:18,19)

Biblija ne beleži ništa o Zavulonu kao pojedincu, osim njegovog rođenja. Pripisana su mu tri sina, koji su postali osnivači plemena koje je nosilo njegovo ime. (4. Moj. 26:26,27) Ne postoji izveštaj da je pleme imalo bilo kakav udeo u događajima tokom lutanja ili osvajanju Palestine.

Devora je, u svojoj pobedonosnoj pesmi nakon megidske bitke, rekla da su među Zavulonovim plemenom bili „*pisari*“, ili kao što piše na margini: „*oni koji potežu olovkom*“. (Sudije 5:14) Ovo ukazuje da su bili književni ili umetnički narod.

U bici koja je bila tip velike bitke Armagedon, Zavulon „*dade dušu svoju na smrt, na visokom polju*“; ili, prema margini, „*izložili prekoru svoje živote*“. (Sudije 5:18) Bog i Njegov slučaj su im bili dragoceniji od ličnih života ili ugleda.

Dvanaest hiljada od sto četrdeset i četiri hiljade će ući u Božji grad pod Zavulonovim imenom - dvanaest hiljada koji će, kada su Božji neprijatelji bezbrojni i popularni, izložiti „*smrti svoje živote na visokom polju*“. Postojeće ljudi na visokom mestu koji će, kao Zavulon u stara vremena, „*potezati olovkom*“, i posedovati širok uticaj; ovi ljudi, kada je Božji slučaj u krizi, će ustati i „*dati svoje duše na smrt na visokom polju*“, donoseći tako pobedu Božjem slučaju.

Bila je to čista ljubav koja je nagnala Zavulona u toj drevnoj bici, jer Devora kaže: „*ni mrve srebra ne dobiše*“. (Sudije 5:19) Iz izveštaja se čini da su Zavulon i Neftalim bili izuzeci u ovom pogledu. Da li su bili prosperitetniji u ovozemaljskim dobrima i sposobniji o ostalih plemena da idu u bitku kao samo-izdržavajući ratnici, izveštaj ne govori.

Kada se Izrailj vratio iz ropstva i slučaj Božji opet bio u krizi, Nemija, samo-izdržavajući radnik, je istupio i uradio ono što drugi nisu mogli. Kada je Spasitelj visio mrtav na krstu i kada je sramota obasula Njegove učenike, Josif i Nikodim, dva bogata čoveka na visokim pozicijama, su istupili i učinili delo za Spasitelja za koje oni koji su Ga možda iskrenije voleli nisu bili sposobni da učine.

Dok Zavulon i Neftalim možda nisu voleli Boga više od ostalih plemena, ipak se iz Devorinog izveštaja čini da su oni okrenuli tok bitke rizikujući svoje živote, i da „*ni mrve srebra ne dobiše*“ za svoju službu.

Izgleda da je Zavulon bio inteligentno pleme, blagosloveno ovozemaljskim dobrima; ali kada je došla kriza na Gospodnji slučaj, nalazimo ih kako rizikuju sve da zadrže čast Božjem imenu.

Preko dve stotine godina kasnije pojavila se još jedna kriza u slučaju Božjem. Saul je bio mrtav, a verna srca u Izrailju „*dodoše k Davidu u Hevron da prenesu carstvo Saulovo na nj po reči Gospodnjoj*“. (1. Dn. 12:23) Predstavljeno je svako pleme, ali nijedno pleme nije nadmašilo Zavulona u brojnosti i opremi. Pedeset hiljada obučениh ratnika je došlo, donoseći svoja lična ratna oruđa. Oni su bili „*rendžeri bitke*“, sposobni da se „*uvrstaju*“; i šta je bilo od veće vrednosti Božjem slučaju od brojnosti ili veštine, bili su „*pouzdanog srca*“, ljudi na koje je Gospod mogao da računa u vreme krize. (1. Dn. 12:33)

Ko je spreman da usavrši takav karakter u strahu Božjem, i da ima pečat Božji na svom čelu? Ko će poželeti Zavulonov karakter tako iskreno da će biti voljan da izloži svoj život prekoru Hrista radi?

Zavulonova zemlja ima veliku čast da bude Isusov dom iz detinjstva. Nazaret je bio postavljen unutar njegove zemlje. Ljudi ovde su imali priliku da vide i čuju o Hristu više nego oni u bilo kojem drugom mestu.

Isaija je prorokovao da će zemlja Zavulonova videti veliko videlo. (Isa. 9:1,2) Ovo proročanstvo je zaista ispunjeno, jer su oni unutar svojih granica imali najveće Videlo koje je ovaj svet ikad video.

Prvo Isusovo čudo je bilo u Kani u Zavulonovoj zemlji. Takođe u Kani je plemić došao k Isusu moleći Ga za život svog sina, i zahtev, kao svaka druga molitva vere, je odobrena od strane velikog Lekara.

REZIME:

Zavulon je imao tri sina, čiji su potomci osnovali pleme koje je nosilo njegovo ime. 1. Moj. 46:14. Pleme je brojalo 60.500 članova kada su ušli u obećanu zemlju. 4. Moj. 26:26,27. U tipskoj bici Megido oni su bili samo-izdržavajući ratnici. Sudijske 5:19. Nazaret, Isusov dom iz detinjstva, bio je unutar Zavulonovih granica. Isaija je prorokovao da će Zavulon primiti veliku svetlost. Isa. 9:1,2.

46. POGLAVLJE

Josif

NA stranicama svete istorije Josif se ističe među nekolicinom karaktera o kojima nadahnuće ne beleži mane. Josif je primio jedan od tri dela prvenaštva. Interesantno je primetiti da je svaki deo tog prvenaštva bio besmrtan.

Juda je, u svom životu u domu, usavršio takav karakter da mu je dodeljena čast da bude praotac Hrista; i pred prestolom Božjim na Nebu, sveta bića ukazuju na Hrista i kažu: „*evo je nadvladao lav... od kolena Judinog*“. (Otk. 5:5)

Levije je trijumfovao u vreme velike krize Božjeg slučaja, i tako usavršio karakter koji mu je dao sveštenstvo, čija služba je bila senka velikog Prvosveštenika na Nebu. (Jev. 8:1-5)

Josif je, odvojen od svoje braće, okružen idolopoklonicima u stranoj zemlji, zadobio pobedu

koja mu je dala dvostruki deo nasleđstva. Dva dela obećane zemlje su data Josifovoj porodici; i kroz večnost, ove dve podele te zasebne grupe - sto četrdeset i četiri hiljade - koja će nositi imena, jedna Josifovo a druga Manasijino, sina Josifovog, će podsećati na njegovu vernost. (Otk. 7:6,8) Ovo je proročki najavljeno u blagoslovu datom od strane njegovog oca:

„Blagoslovi oca tvog
nadvisiše blagoslove mojih starih svrh brda
večnih,
neka budu nad glavom Josifovom i nad temenom odvojenog između braće“. (1. Moj. 49:26
(Sparel))

Josif je bio jedanaesti Jakovljevi sin, i prvenac Rahilje, ljubljene žene. (1. Moj. 30:22-24) Prvih sedamnaest godina svog života je proveo u očevom domaćinstvu. (1. Moj. 37:2)

Ključne stvari zabeležene u Josifovom ranom životu bile su Jakovljeva velika ljubav prema mladiću, šarena haljina, Josifovi snovi i njegova prodaja u Egipat.

Očigledno postoji naznačeno značenje u šarenoj haljini. Josif nije bio dete kada mu je data haljina, već mladić od sedamnaest godina sa uzornim karakterom. Ostareli otac je znao da je Ruvim izgubio svoje pravo da služi kao sveštenik domaćinstva; i dok je patrijarh posmatrao Josifov pobožni život, bilo bi prirodno da izabere njega kao onog ko je dostojan da ispunjava svetu službu. Moguće je da mu je u viziji bilo dopušteno da vidi velikog nebeskog Sveštenika; i da je načinio haljinu kao slab prikaz sveštenečke odeće koju treba da nosi njegovo potomstvo.

Ali Bog ne gleda kao čovek; od te grupe zavidnih, ljubomornih sinova, koji kuju ubilačku zaveru u svojim srcima, Gospod je uzeo jednog, i očistio ga i ugladio dok njegovi potomci nisu bili podobni da ispunjavaju svetu službu sveštenstva.

Josifovi snovi, otkrivajući da će se njegova porodica pokloniti pred njim, su bili više nego što su ljubomorna srca deseterice braće mogla podneti. Venijamin, dvanaesti sin, u to vreme je bio samo dete.

Kada je Josif došao svojoj braći u polje, udaljeno od njihovog oca, čini se da su svi osim Ruvima imali ubilačke namere protiv njega. Jevrejska tradicija tvrdi da je Simeun vezao Josifa pre nego što su ga spustili u jamu, sa namerom da strada tamo; inače bi se mogao popeti i pobeći.

Kada su se snovi Josifovog detinjstva ispunili, i njegova braća sa poklonila pred njim licima ka zemlji, tada se setio svojih snova. (1. Moj. 42:6-9) Možemo li da ne zaključimo da se Josif, kada je zapovedio službenicima da uzmi Simeuna i vežu ga pred njihovim očima, setio kako je Simeun nekada vezao njega, ne mareći o njegovom vapaju za milost, dok su isti ovi ljudi gledali na to bez ikakvog sažaljenja prema njemu? Mora da se i Simeun setio toga, jer je Ruvim upravo podsetio braću o njihovoj okrutnosti prema Josifu. (1. Moj. 42:21-24)

Josif nije osećao ozlojeđenost u svom srcu; mogao je reći tim ljudima: „I tako niste me vi opravili ovamo nego sam Bog“. (1. Moj. 45:8) „Vi ste mislili zlo po me, ali je Bog mislio dobro“. (1. Moj. 50:20) Josif je video samo Božju ruku u svemu tome. Kada je prodat kao rob Potifaru, shvatio je da je u Božjim rukama. Njegova vera se uhvatila za Boga; i dok je služio Potifaru, „ojačaše mišice ruku njegovih od ruku jakog Boga Jakovljevog“. (1. Moj. 49:24 (Sparel))

Psalmista kaže: „reč Gospodnja proslavi ga“. (Ps. 105:19) On je verovao reči Božjoj koja ga je poučavala u detinjstvu. Ta reč ga je držala hrabrim u zatvoru, i poniznim kada je vladao Egiptom. Njegova snaga, i u nedaćama i u blagostanju, dolazila je od „jakog Boga Jakovljevog“.

Kada razmatramo Josifov strogi integritet usred egipatske tame, ne smemo zaboraviti da je Rahilja, njegova majka, bila živa dok Josif nije imao oko šesnaest godina. Nakon što je, svojim pobožnim uputstvom, utvrdila svog sina za veliko životno delo koje je pred njim, Bog je u milosti odveo Rahilju na počinak pre nego što je Josif prodat u Egipat, tako da je bila pošteđena te velike žalosti. I kroz večnost će gledati rodove svoje obuke; jer je bez sumnje pobožno uputstvo njegove majke to što je osposobilo Josifa da se poveže sa Bogom tako blisko da „osta jak luk njegov i ojačaše mišice ruku njegovih od ruku jakog Boga Jakovljevog“. (1. Moj. 49:25)

Septuagintin prevod 1. Moj. 49:26 pridružuje majčino ime očevom prilikom blagoslova: „Blagoslovi oca tvog i majke tvoje nadvisiše blagoslove mojih starih svrh brda večnih“. Patrijarh se na samrti, dok je razmišljao o Josifovom karakteru, setio godina vernih uputstava koje mu je Rahilja davala od njegovog rođenja dok ih smrt nije rastavila. Majke ostalih sinova nisu pomenute u blagoslovima.

Srećna je majka koja daje, i tripud srećno dete koje prima, takva uputstva. Postoji moć u

pobožnom obučavanju u detinjstvu koja oblikuje karakter. Stavlja „*venac od milina*“ na glavu onoga ko ih prima. (*Priče 1:7-9*)

Josif je video Božju ruku u svim događajima svog života. Jov je ispoljio isti duh; jer nakon što je Bog dozvolio đavolu da mu uzme sva zemaljska dobra, potpuno je izostavio đavola iz razmatranja, i rekao: „*Gospod dade, Gospod uze, da je blagosloveno ime Gospodnje*“. (*Jov 1:21*) Ako se ovaj duh danas neguje u srcu, učiniće čoveka velikim, istim kao u dane Jova i Josifa.

Prve godine Josifovog života u Egiptu su prošle u Potifarovoj kući, koji ga je učinio nadzornikom svega što ima. (*1. Moj. 39:4-6*) „*I gospodar njegov vide da je Gospod s njim i da sve što radi Gospod vodi u napredak u ruci njegovoj*“. (*1. Moj. 39:3*)

O Josifu kao pojavi se kaže da je bio „*lepog stasa i lepog lica*“. Žena njegovog gospodara je pokušala da ga uhvati u zamku; ali njegov odgovor: „*kako bih učinio tako grdno zlo i Bogu zgrešio?*“ (*1. Moj. 39:9*) pokazuje njegov strogi integritet; ali koštalo ga je položaja. Sa mesta časti bačen je u zatvor. Opet je Bog opravdao Josifa, i on je bio počastvovan tako što je bio zadužen za sve zatvorenike. (*1. Moj. 39:20-23*) Prihvatio je položaj u zatvoru kao da je od Boga.

Nakon nekoliko godina zatvorskog života, u tridesetoj godini, (*1. Moj. 41:40*) stao je pred faraona i protumačio careve snove, ali je gledao da svu čast pripiše Bogu. Zatim je bio uzdignut na drugi položaj u carstvu, (*1. Moj. 41:43*) gde je egipatske senatore poučavao mudrosti. (*Ps. 105:21,22*)

Tokom sedam godina izobilja, Josif je uskladištio mnogo žita za upotrebu tokom sedam godina gladi. Oženio je egipatsku ženu, i njegova dva sina, Manasija i Jefrem, bili su rođeni tokom sedam godina izobilja. (*1. Moj. 41:45,50-22*)

Josif je devet godina bio glavni vladar u Egiptu, (*1. Moj. 41:46,47; 45:6*) kada su njegova braća došla u Egipat da kupe hranu. Interesantno je zapaziti da kada je Josif rekao svojoj braći da će zadržati Venijamina kao taoca, imao je zadovoljstvo da čuje Judu, istog onog koji je, godinama pre, predložio prodaju Josifa Ismailjcima za dvadeset srebrnika, kako se nudi da bude njegov rob tokom celog života, umesto Venijamina. (*1. Moj. 44:33*)

Josif je imao privilegiju da održava svog oca i braću mnogo godina, i da vidi ispunjenje svojih mladalačkih snova.

Tokom Josifovog dugog života od sto deset godina, nemamo izveštaj da se na bilo koji način ikada pokazao neveran Bogu. Umro je sa čvrstom verom u obećanje dato Avramu, Isaku i Jakovu. Njegove poslednje reči su bile: „*Zaista će vas pohoditi Bog; a vi onda odnesite kosti moje odavde*“. (*1. Moj. 50:25*) Njegovo telo bilo je balzamovano, i kada je Mojsije vodio decu Izrailjevu iz Egipta, ispunili su njegovu samrtnu zapovest. (*2. Moj. 13:19*)

Kada Hristov glas pozove spavajuće svece iz njihovih prašnjavih kreveta, Josif će ponići odeven u slavnu besmrtnost, da pozdravi „*Pastira, kamena Izrailjevog*“, (*1. Moj. 49:24*) kroz koga je verom zadobio sve svoje pobeде.

REZIME:

Dva velika plemena su se raširila od Josifova dva sina. 1. Moj. 46:27.

Kada su deca Izrailjeva ušla u obećanu zemlju, Josifovi potomci su brojali 85, 000 članova. 4. Moj. 26:34-37; 1. Moj. 49:22.

Josif je primio jedan deo prvenaštva - dvostruki deo nasleđstva. 1. Dn. 5:1.

Ovaj deo prvenaštva je ovekovečen kroz večnost posredstvom dve podele od sto četrdeset i četiri hiljade, koji predstavljaju Josifovu porodicu. Otk. 7:6,8.

47. POGLAVLJE

Venijamin

VENIJAMIN, Jakovljevi dvanaesti sin, ostao je bez majke prilikom svog rođenja. Jedini zabeležen zahtev njegove majke Rahilje je bio da se beba nazove Venonija, „*sin mog jada*“; ali Jakov je promenio ime u Venijamin, „*sin desnice*“. (1. Moj. 35:16-18)

Nežna očeva ljubav prema njegovom sinu koji je ostao bez majke pokazana je njegovom nespremnošću da mu dozvoli da ide sa svojom braćom u Egipat. (1. Moj. 42:38) Venijamin je često oslovljavan kao dete kada je išao u Egipat; (1. Moj. 43:8) ali izveštaj tvrdi da je bio otac desetorice sinova u to vreme. (1. Moj. 46:21) Patrijarhalni oblik vladavine ga je bez sumnje doveo bliže pod očevu upravu nego što su oženjeni sinovi danas.

Dok je malo zabeleženo o Venijaminu kao individui, pleme koje je nosilo njegovo ime odigralo je značajnu ulogu u istoriji izrailjske dece.

Čini se da je karakter plemena prikazan Jakovljevim proročkim rečima prilikom njegovog oprostajnog blagoslova: „*Venijamin je vuk grabljivi, jutrom jede lov, a večerom deli plen*“. (1. Moj. 49:27) Ove reči ne opisuju zavidan karakter, već radije karakter deteta kome se popušta i koje se mazi dok mu se ne udovolji i ne postane mrzovoljno, kao što bi se moglo očekivati od najmlađeg sina u velikoj porodici, bez majčinske kontrole nad njim.

Ovaj isti tvrdoglavi duh je pokazan od strane Venijaminovog plemena koje se borilo dok nisu skoro bili istrebljeni, umesto da predaju zle ljude iz Gavaje, da budu kažnjeni. (Sudije 20:12-48) Bez obzira što im se u ovo vreme broj smanjio na šest stotina, ipak su u Davidovo vreme opet postali mnogobrojno pleme. (1. Dn. 7:6-12)

U vreme sudija, Venijaminovo pleme je dalo sedam stotina ljudi od kojih „*svaki gađaše kamenom iz pračke u dlaku ne promašujući*“. (Sudije 20:16)

Oko tri stotine i pedeset godina kasnije, čitamo da hrabri ljudi Venijaminovog plemena „*iz desne ruke i iz leve gađahu kamenjem i iz luka strelama*“. (1. Dn. 12:1,2) Venijaminovo pleme je bilo jedino za koje se čini da su natezali strele u bilo koju svrhu, i njihova veština u korišćenju luka i pračke se slavila. (1. Dn. 8:40; 2. Dn. 17:17; 2. Sam. 1:22)

Venijaminova teritorija je ležala severno od Judine granice.

Nakon velike krize koja je rezultirala iz nesrećne razmene kod Gavaje, (Sudije 19:14-39) bilo je mnogo stvari koje bi imale tendenciju da promene tvrdoglavu, samovoljnu prirodu plemena.

Tokom dvadeset godina sveti kovčeg je ostao unutar njihovih granica, u Kirijat-Jarimu, sa sveštenikom koji se brinuo za njega. (1. Sam. 7:1,2)

Rama, Venijaminov grad, je bila dom proroka Samuila, koji je imao Gospodnji oltar sagrađen u ovom mestu, i koji je prinosio žrtve. Samuilo „*idući svake godine obilažao Vetilj i Galgal i Mispu, i suđaše Izrailju u svim tim mestima. Potom se vraćao u Ramu*“. (1. Sam. 7:15-17)

Mispa, mesto gde su se održavali veliki sabori Izrailja, (Sudije 20:1; 2. Car. 25:23) bila je unutar Venijaminovih granica. Ovde je Bog skovao moćno izbavljenje za Svoj prestrašeni narod. „*Zagrmje Gospod grmljavinom velikom u onaj dan na Filisteje i smete ih, i biše pobijeni pred Izrailjem*“. (1. Sam. 7:5-11)

Mojsijeve proročke reči prilikom njegovog oprostajnog blagoslova za plemena su upućivale na odlučnu promenu sa takvog karaktera prikazanog od strane Jakova: „*Za Venijamina reče: Mili Gospodu nastavaće bez straha s Njim; zaklanjaće ga svaki dan, i među plećima Njegovim nastavaće*“. (5. Moj. 33:12)

Isti neustrašivi karakter koji je Jakov uporedio sa vukom, koji uništava sve pred sobom, je promenjen silom Duha Božjeg koji preobražava; i sila koja je nekad korišćena za uništavanje, se sada koristi da zaštiti narod i Gospodnje interese. „*Mili Gospodu nastavaće bez straha s Njim*“.

Interesantno je zapaziti sličnost između karaktera drevnog plemena i karaktera vodećeg apostola za neznabošce, koji je o sebi rekao: „*Jer sam i ja Izrailjac..., od kolena Venijaminovog*“. (Rim. 11:1)

Savle, kasnije nazvan Pavle, prvo nam je predstavljen kao svedok kamenovanja Stefana; i „*beše pristao na smrt njegovu*“. (Dela 7:58; 8:1) Sledeće što čujemo o njemu je da je kao vuk koji proždire, „*dosađivao crkvi, jer išao po kućama, i vucijaše ljude i žene te predavaše u tamnicu*“.

(Dela 8:3) Kao divlji vuk, žedan krvi svog plena, on „*dišući pretnjom i smrću na učenike Gospodnje*“. (Dela 9:1) Nije bilo sigurnosti ni za jednog milog Gospodu pored takvog karaktera. Ali ista snaga karaktera koja će učiniti da neko bude „*proždrljivi vuk*“, i da povređuje i uništava narod Božji, će, kada se obrati, čuvati i štititi čast Boga i Njegovog slučaja.

Od tada je, taj Savle, Venijaminovac, imao jedan pogled na Isusa, (Dela 9:3-9) njegova vučja priroda se umrla, i mio Gospodu je mogao prebivati sigurno pored njega. Sveti u Damasku nisu bili u opasnosti; onaj koji je namerio da ih uništi sada je bio njihov prijatelj, spreman da ih zaštiti u svako doba. (Dela 9:10-19)

Bog nikada ne zaboravlja da uzvrati čin ljubaznosti. (1. Sam. 2:30) Kada je Saul čuvao i štitio „*mile Gospodnje*“, Gospod ga je zaklanjao tokom celog dana; ništa mu nije moglo nauditi. Žaoka otrovne zmije bila je nemoćna. (Dela 28:1-6) Nije bilo dovoljno vode u moru da ga utopi. (Dela 27:23-25) Bog ga je zaklanjao tokom celog dana.

Mojsijev blagoslov: „*Mili Gospodu nastavaće bez straha s Njim; zaklanjaće ga svaki dan, i među plećima Njegovim nastavaće*“. Neki komentatori misle da se ovo odnosi na hram izgrađen na planini Morija, unutar Venijaminovih granica; ali onome ko se iz detinjstva seća kako je bio nošen između jakih pleća svog oca preko grubih, neravnih mesta na putu, reči imaju drugačije značenje.

„*Gospod će ga zaklanjati svaki dan*“, štititi od svake povrede i opasnosti. I kada na našem putu dođemo do nemogućnosti, stvari koje naša snaga nikad ne može da savlada, naš nebeski 'Otac' nas podiže Svojim moćnim rukama, i sigurno nosi preko toga što bi bez Njegove pomoći bilo potpuno nemoguće za nas da ostvarimo. Kao dete koje sigurno počiva između očevih pleća, rukama čvrsto stegnutim oko njegovog vrata, mi ostvarujemo ono što je izvan svake ljudske moći. Blaženo mesto za prebivati! Ali to je za onoga pomoću koga mio Gospodu može prebivati u sigurnosti. Glas kritikovanja i klevete mora zauvek biti učutkan od onoga koji se nada da će popuniti to mesto. (Jakov 1:26)

Aod, pod kojim je zemlja počivala osamdeset godina, bio je Venijaminovac. (Sudije 3:15,30) Bio je levoruk, i čini se da je koristeći levu ruku bio u mogućnosti da veštije ubije Eglona, moavskog cara, koji je ugnjetavao Izrailj. (Sudije 3:21-26)

Saul, prvi car Izrailja, bio je iz Venijaminovog plemena. (1. Sam. 9:21) Bog nije samo pomazao Saula za cara nad Izrailjem, već „*mu dade drugo srce*“. (1. Sam. 10:9) Dao mu je ljude „*kojima Bog taknu srca*“; (1. Sam. 10:26) i sve dok je ostao ponizan, Gospod je bio sa njim. (1. Sam. 15:17-23) Kada se uzvisio u svojim očima, Gospod ga je odbacio. Tada su se vukolike sklonosti u njegovom karakteru jasno videle; jer je kao proždrljivi vuk godinama jurio Davida kao „*jarebicu po planini*“. (1. Sam. 26:19,20) Njegova jedina želja bila je da ubije „*milog Gospodu*“. (1. Sam. 18:11; 15:28)

U direktnoj suprotnosti sa Saulom, koji je snagu svoje muževnosti potrošio u kovanju zavere za ubijanje „*čoveka po volji Božjoj*“, je Mardohej, „*sin Kisov, od plemena Venijaminovog*“. Njihovi očevi nose isto ime i možda su srodniji više od same plemenske veze. Cela Mardohejeva istorija je serija izbavljanja naroda iz nevolje. On je spasao život persijskog cara. (Jestira 2:21-23) Kasnije su sotona i Aman planirali da unište svakog vernika u pravog Boga; (Jestira 3:8-15) i dok je Mardohej usrdno tražio Gospoda radi izbaljvenja, (Jestira 4:1-3) Bog je dobrotu koju je on pokazao caru iskoristio kao sredstvo bekstva. (Jestira 6:1-11) Mardohej je postavljen na uzvišeniji položaj u carstvu, i bio je upotrebljen od strane Gospoda da čuva i štiti Njegov narod. (Jestira 8:7-17)

Istina, trajna pobeda koja se proteže kroz večnost ne zavisi od plemenske veze ili naslednih tendencija, već od poniznog poverenja u Boga. „*Jer oči Gospodnje gledaju po svoj zemlji da bi pokazivao silu svoju prema onima kojima je srce celo prema Njemu*“. (2. Dn. 16:9) Bog može poniziti careve kada zanemare Njegovu reč; (2. Dn. 36:1-4,9,10) i može uzeti zarobljenike i dati im carsku moć. (Dan. 6:1-3; Jestira 8:15; 10:3)

Venijaminov prirodni karakter je karakter neobraćenog srca u svakom periodu sveta. (Jer. 17:9) Srećan je danas onaj ko će, kao Mardohej, ostati veran načelima, (Jestira 3:2) i rizikovati sve da zaštiti „*milog Gospodu*“; on može tražiti obećanje dato nekada Venijaminu: „*Gospod će ga zaklanjati svaki dan, i među plećima Njegovim nastavaće*“.

REZIME:

Dvanaest hiljada koji imaju ovaj karakter, noseći Venijaminovo ime, će služiti Gospodu dan i noć u Njegovom hramu kroz večnost. (Otk. 7:15)

Venijamin je imao deset sinova od kojih se raširilo Venijaminovo pleme. 1. Moj. 46:21.

Kada su ušli u obećanu zemlju Venijaminovo pleme je brojalo 45.600 članova. 4. Moj. 26:41.

Venijaminovci su zapaženi kao strelci, i levoruki. 1. Dn. 8:40; 2. Dn. 17:17.

Rama, Samuilov dom, je bila unutar Venijaminovih granica.

Mispa, gde je Izrailj održavao velike sabore, bila je u Venijaminovoj zemlji.

Zapažene ličnosti:

Aod, koji je sudio Izrailju osamdeset godina. Sudije 3:21-26.

Saul, prvi car Izrailja. 1. Sam. 9:21.

Mardohej, koga je Gospod upotrebio da spase Izrailj u dane Jestire. Jestira 2:5.

Pavle, vodeći apostol za neznabošce. Rim. 11:1.

48. POGLAVLJE

Manasija

PATRIJARHOV blagoslov na samrti je mnogo značio u drevna vremena; i kada je Josif čuo da mu je otac bolestan, uzeo je svoja dva sina, Manasiju i Jefrema, i posetio ga.

Nakon što je Josifu ponovio obećanje o zemlji hananskoj koje je dato Avramu i ponovljeno Isaku i Jakovu, stari patrijarh je rekao: „*Sada dakle dva sina tvoja, ... moji su, Jefrem i Manasija kao Ruvim i Simeun neka budu moji*“. Kada je Jakov video dečake, rekao je: „*Dovedi ih k meni, da ih blagoslovim*“. (1. Moj. 48:1-9)

Josif je postavio prvenca Jakovu s desne strane a mlađeg sa leve; ali ostareli patrijarh je svoju desnu ruku položio na glavu mlađeg, a levu na glavu starijeg dok ih je blagosiljao. Kada je Josif to ugledao, pokušao je da Jakovljevu desnu ruku stavi na glavu Manasije, starijeg, govoreći: „*Ne tako, oče; ovo je prvenac*“. Ali njegov otac je odbio, govoreći: „*Znam, sine, znam; i od njega će postati narod, i on će biti velik; ali će mlađi brat njegov biti veći od njega*“. (1. Moj. 48:15-20)

Kao i njegov veliki stric Isav, Manasija je, iako prvenac, dobio drugo mestu u blagoslovu; ali okolnosti su bile potpuno drugačije. Manasija nije ništa uradio čime bi izgubio privilegije u porodičnom blagoslovu. Iako nije imao Jefremove ratoborne sklonosti, koje su mu omogućile da izgradi izrailjsko carstvo, Manasijino ime će ipak nadživeti Jefremovo.

Postoji jedan deo patrijarhovog blagoslova za koji se čini da je više dobio Manasija nego njegov mnogo napredniji brat. „*Anđeo, koji me je izbavljao od svakog zla, da blagoslovi decu ovu*“. (1. Moj. 48:16)

Gospodnji blagoslov je cenjen od strane Manasije i njegovih potomaka. Iako su živeli udaljeno od centra nacije, i hrama, i iako su postali deo severnog carstva, ipak su bili zainteresovani za sve reforme uvedene od dobrih careva Jude. Kada je car Asa oborio idole i obnovio Gospodnje bogoslužjenje, „*mного ih pribeže*“ od Manasije, „*kad videše da je Gospod Bog njegov s njim*“. (2. Dn. 15:8,9)

Kada je Jezekija držao svoju veliku Pashu, Manasijini predstavnici su ponizili svoja srca i došli i učestvovali u Pashi. (2. Dn. 30:1,10,11,18) Takođe su se pridružili u delu lomljenja kipova u svojoj teritoriji. (2. Dn. 31:1)

Delo reforme u dane Josije se takođe prenelo u Manasijinu zemlju. (2. Dn. 34:1-6) Nisu izgubili svoje zanimanje za hram u Jerusalimu, već su dali svoja sredstva za obnovu njegovog oskrnavljenja za vreme vladavine Manasije i Amona. (2. Dn. 34:9) Pretpostavlja se da je osamdeseti Psalam napisan od strane nekih nadahnutih pisara Josifovog doma tokom jedne od ovih sezona reforme.

Malo je zabeleženo o Manasijinom plemenu nakon naseljavanja Hanana, ali je zadovoljavajuće, da slabi i raštrkani stihovi koji se odnose na to pleme, svi ukazuju na želju od strane mnogih da služe Gospodu.

Blagoslov anđela je počivao na Manasiji, i dok su Jefrem i Manasija bili imena dvostrukog dela zemaljskog poseda koji je dat Josifu, imena data dvema podelama od sto četrdeset i četiri hiljade u Božjem carstvu će biti Manasija (grčki Manases) i Josif. (*Otk. 7:6,8*) Manasijino ime je na taj način ovekovečeno, dok je Jefremovo potonulo u zaborav.

Gedeon, najveći od svih sudija, bio je iz Manasijinog plemena. Čini se da je on bio jedini veliki ratnik u zapadnoj polovini plemena; istočni deo je bio ratoborniji.

Kada je David otišao sa Filistejima da se bori protiv Saula, Manasijini ratnici su se pridružili Davidu; ali kada filistejski knezovi nisu dozvolili Davidu da ide sa njima u bitku, sedam hrabrih ratnika, „*hiljadnici u plemenu Manasijinom*“, su se pridružili Davidu u Siklagu. „*I oni pomagahu Davidu protiv četa*“ koji su zarobili Davidovu porodicu; „*jer hrabri junaci behu svi*“. (*1. Dn. 12:19-22*)

Nakon Saulove smrti, osamnaest hiljada iz polovine Manasijinog plemena „*biše imenovani poimence da dođu da postave Davida carem*“ kod Hevrona. (*1. Dn. 12:31*)

Pet kćeri Salpada, iz Manasijinog plemena, su prve žene pomenute u Bibliji koje drže nasledstvo na svom imenu i pravu. (*4. Moj. 27:1-8*)

Da Ruvim nikad nije izgubio prvenastvo preko greha, ili da Dan nije oblikovao karakter tako srodan Sotoninom da je njegovo ime izostavljeno sa liste dvanaest plemena, Manasijino ime možda nikad ne bi bilo dato jednoj podeli iz sto četrdeset i četiri hiljade. U svim ovim iskustvima se nalaze pouke za svako Božje dete.

Kada Bog kaže: „*Evo ću doći brzo: drži šta imaš, da niko ne uzme venac tvoj*“, (*Otk. 3:11*) dobro je da obratimo pažnju na savet. Ako ne, možemo uvideti, kada bude kasno, da smo dozvolili svetu da ukrade našu ljubav prema Učitelju; i da je naš sud postao tako pomračen grehom u neverstvom da smo, kao Ruvim, otpali toliko daleko od činjenja dela koje je Gospod namenio da treba da izvršimo. Neko ko je, kao Josif, bio odvojen od onih iste vere, bez prilika koje smo uživali, će jednostavnom verom i poverenjem u Boga, raditi delo koje mi nismo, i primiti nagradu koju smo mi mogli zadobiti.

Vremenski put je posut olupinama od karaktera - ljudi koji su nekad bili istiniti i verni članovi Božjeg Izrailja, (*Rim. 2:28,29*) i koji su „*zapisani za život u Jerusalimu*“; (*Isa. 4:3*) ali koji su dozvolili Sotoni da ispuni njihova srca zavišću, ljubomorom i kriticizmom, sve dok, kao Dan, nisu izgubili svoj pogled na nebeske stvari, i sve dok više nisu brojani sa Božjim Izrailjem.

„*Drži šta imaš, da niko ne uzme venac tvoj*“.

REZIME:

Jedini pomenuti sin Manasije je Mahir, čija je majka bila inoča; od njega se raširilo Manasijino pleme. *1. Dn. 7:14.*

Kada je Izrailj ušao u obećanu zemlju Manasijino pleme je brojalo 52.700 članova. *4. Moj. 26:34.*

Gedeon, najveći od svih sudija, bio je iz Manasijinog plemena.

Prve žene pomenute da drže nasledstvo na svoja imena su bile iz Manasijinog plemena. *4. Moj. 27:1-8.*

49. POGLAVLJE

Sto četrdeset i četiri hiljade

POSTANJE (1. Moj.) je knjiga početaka, Otkrivenje je knjiga završetaka. Najvažnije linije istine date od pisaca Starog zaveta nalazimo u Otkrivenju. Postanje nam predstavlja dvanaest

plemena Izrailjevih; Otkrivenje nam pokazuje poslednje predstavnike tih plemena kako stoje na gori Sion u večnom Božjem carstvu. (Otk. 14:1)

Gospodnji iskupljenici su mnogobrojno društvo, koje nijedan čovek ne može izbrojati; ali među tim mnoštvom je jedna zasebna grupa, koji su obeleženi i označeni pomoću svog broja - sto četrdeset i četiri hiljade. Ova grupa je sastavljena od dvanaest različitih podela, od kojih svaka sadrži dvanaest hiljada iskupljenih duša; i svaka podela nosi ime jednog od dvanaest plemena Izrailjevih. (Otk. 7:4-8) Spisak dat u Otkrivenju nešto malo varira od spiska dvanaest sinova Jakovljevih, (1. Dn. 2:1,2) jer je Dan izostavljen, a dodatnoj podeli je dato ime Manasije, Josifovog starijeg sina.

Ova grupa ima posebne privilegije. Oni stoje na gori Sion sa Hristom, (Otk. 14:1) i „*idu za Jagnjetom kud god ono pođe*“. (Otk. 14:4) Oni imaju uzvišenu privilegiju da služe Hristu u nebeskom hramu; (Otk. 7:15) i kao i sva iskupljena vojska, oni su bez mane pred Bogom, i u njihovim ustima nema prevare. (Otk. 14:5)

Veliki žetelac smrt je položila jednu generaciju Božjih svetih za drugom u tihi grob; i da neko ne bi strahovao da će grob biti konačni kraj vernih, Bog je dao sledeći zalog kroz Svog proroka: „*Od groba ću ih izbaviti, od smrti ću ih iskupiti (sačuvati, DK)*“. (Osija 13:14)

Sto četrdeset i četiri hiljade su iskupljeni sa zemlje između ljudi. (Otk. 14:3,4) Oni su živi na zemlji kada Spasitelj dođe, i biće preneti, zajedno sa bezbrojnom vojskom koja će ustati iz svojih prašnjavih kreveta, obučeni u besmrtnost, kada Hrist dođe na nebeskim oblacima. (1. Sol. 4:16,17)

Sto četrdeset i četiri hiljade su izdvojeni od svih ostalih jer imaju pečat živog Boga na čelima. Svi koji imaju ovaj pečat su uključeni u ovu grupu. (Otk. 7:2-4) Ovaj prepoznatljivi znak je nazvan „*ime Očevo*“. (Otk. 14:1) Jezekilju je očigledno pokazano isto delo, i on govori o njemu kao „*znaku*“ na čelu. (Jez. 9:4)

Termin „*pečat*“ nam je poznat u vezi sa pravnim dokumentima. Pečat sadrži ime osobe koja izdaje dokument, njegova služba ili autoritet, i opseg njegove nadležnosti. Pečat stavljen na čela sto četrdeset i četiri hiljade je pečat živog Boga. Pečati se stavljaju na zakone i pravna dokumenta; stoga treba da gledamo da je Božji pečat stavljen na Njegov zakon. Prorok Isaija, gledajući unapred kroz vekove, video je ljude koji očekuju da Hrist dođe na zemlju iz nebeske svetinje, i Božja poruka u vezi njih je bila: „*Zapečati zakon mojim učenicima*“. (Isa. 8:16)

Biblija je data preko proroka - svetih ljudi koje je Bog upotrebio kao glasnike, da objave Njegovu volju Njegovom narodu; (2. Pet. 1:20,21) ali zakon Božji - deset zapovesti - nije dat ni kroz jedno ljudsko oruđe. Bog Otac, Sin Hrist i mnoštvo nebeskih bića sišlo je na planinu Sinaj, (Ps. 68:17) kada je deset zapovesti objavljeno ogromnom izrailjskom mnoštvu - preko milion ljudi. (5. Moj. 4:10,13,32,33) Zatim, da ne bi došlo do neke greške u pisanju zakona koji je dao, Bog je pozvao Mojsija na planinu i dao mu dve kamene ploče, na kojima je Svojim prstom urezao istih deset zapovesti koje je izgovorio dok je mnoštvo slušalo. (5. Moj. 10:1-5; 2. Moj. 31:18; 32:15,19) Ovaj zakon će biti merilo po kojem će svakom Adamovom sinu i kćeri biti suđeno. (Jakov 2:10-12; Rim. 2:12,13, Prop. 12:13,14) Da li je Bog stavio Svoj pečat na ovaj zakon, pomoću kojeg svi mogu znati njegove obavezujuće zahteve? Sećajući se da zakon mora da sadrži, *prvo*, ime onog ko izdaje zakon; *drugo*, službu ili autoritet zakonodavca; i *treće*, oblast nad kojom vlada, da potražimo pečat u Božjem zakonu.

Prve tri zapovesti, a takođe i peta, pominju Božje ime, (2. Moj. 20:3-7,12) ali Ga ne izdvajaju od ostalih bogova. (1. Kor. 8:5) Poslednjih pet zapovesti nam pokazuju dužnost prema našim blišnjima, ali ne sadrže Božje ime. (2. Moj. 20:13-17)

Četvrta zapovest sadrži, *prvo*, ime: „*Gospod Bog tvoj*“; *drugo*, izjavu da je Gospod Bog tvoj Stvoritelj svih stvari, i stoga ima silu da izda ovaj zakon; *treće*, zapis Njegove oblasti, koja se sastoji od „*neba i zemlje*“, koje je stvorio. (2. Moj. 20:8-11)

Četvrta zapovest zahteva od svih koji žive na teritoriji Gospoda Bog Stvoritelja da svetkuju sedmi dan u sedmici, koji je posvetio i blagoslovio, (1. Moj. 2:2,3) kao spomenik Svog dela stvaranja.

Zapovest o Šabatu sadrži pečat zakona. Reč znak je ponekad upotrebljena kao sinonim za „*pečat*“. (Rim. 4:11) Bog o Šabatu kaže: „*To je znak između mene i sinova Izrailjevih doveka*“. (2. Moj. 31:13,16,17) „*I subote svoje dadoh im da su znak između mene i njih da bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećujem*“. (Jez. 20:12)

Bog je blagoslovio i posvetio Šabat; (1. Moj. 2:2,3) i onom ko će ga svetkovati to je znak, ili pečat, Božje moći da ga posveti. (Isa. 58:13,14) Poznanje Boga se nalazi u pravilnom svetkovanju Šabata. „I subote moje svetkujte da su znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš“. (Jez. 20:20)

Tokom mračnog veka, kada je reč Božja bila sakrivena od ljudi, pečat je oduzet iz Božjeg zakona. Nedelja, prvi dan sedmice, dan na koji je Bog radio, (1. Moj. 1:1-5; Jez. 46:1) bila je zamena za sedmi dan Šabat, na koji je On počivao. (1. Moj. 2:2,3) Gospod je kroz proroka Danila otkrio da će ustati sila koja će „pomišljati da promeni“ Božji zakon, (Dan. 7:25) i da će mu zakon biti dat u ruke za hiljadu dve stotine i šezdeset godina, period koji su pomenuli i Danilo (Dan. 7:25; 12:7) i Jovan. (Otk. 11:2; 12:6; 13:5) Nakon što je taj period prošao i Biblija je opet data u ruke ljudima, pravi Šabat iz četvrte zapovesti je trebao biti obnovljen i svetkovan. Razvalina u zakonu će biti opravljena, (Isa. 58:12) i zakon zapečaćen među Gospodnjim učenicima, koji će željno čekati Njegov povratak. (Isa. 8:16,17)

U Otk. 7:2, ova poruka o zapečaćenju je predstavljena da dolazi od istoka, ili izlaska sunca. Iz ovoga moramo razumeti da će početi kao izlazak sunca, prvo kao slabo svetlo, koje se stalno povećava dok ne osvetli celu zemlju.

Četvorici anđela je zapovedeno da drže četiri vetra dok se delo ne izvrši. Vetrovi su simbol rata. (Dan. 11:40) U ispunjenju ovoga trebamo očekivati da otkrijemo da su tokom nekog perioda istorije sveta vetrovi ratova čudesno zadržavani, dok je na zemlji teklo delo obnavljanja pečata u zakonu Božjem.

Na zemlji su uvek postojali neki sledbenici sedmog dana Šabata; ali delo obnavljanja razvaline koja je napravljena u zakonu je počelo oko 1845., od strane onih koji su tada očekivali drugi dolazak Gospoda. Nakon što je vreme očekivano za Njegov dolazak prošlo, u jesen 1844., pažnja onih koji su očekivali Hristov povratak na zemlju je u to vreme bila usmerena na nebesku svetinju, gde su verom videli Hrista kako služi kao njihov Prvosveštenik. Kako su pratili Spasitelja u Njegovom delu, „otvori se crkva Božija na nebu, i pokaza se kovčeg (ćivot) zaveta Njegovog u crkvi Njegovoj“. (Otk. 11:19) Njihova pažnja je privučena zakonom koji se nalazio u tom kovčegu, (2. Moj. 25:16) i neki od njih su prepoznali obavezujući zahtev Gospodnjeg Šabata, i prihvatili ga kao pečat zakona. Oko 1847-1848 Šabat je počeo da se propoveda kao pečat zakona živog Boga.

1848. se dogodio jedan od najvećih prevrata u evropskim nacionalnim sukobima koji su trajali mnogo vekova. Odlučne promene su načinjene u nekim od vodećih nacija. U kratkom periodu, mnoge krunisane glave Evrope su se potčinile narodu. Izgledalo je kao da je univerzalan rat bio neizbežan. Usred nemira i razdora došao je iznenadan mir. Niko nije mogao dati nijedan razlog za to, ali proučavaoci proročanstva su znali da su anđeli zadržavali vetrove dok sluge Božje ne budu zapečaćene na svojim čelima.

Čelo je sedište razuma; i kada iskreni u srcu uvide i priznaju obavezujuće zahteve Božjeg zakona, oni će svetkovati Šabat. Pečat stavljen na čelo od strane anđela ne može pročitati nijedan čovek, jer samo Bog može čitati srce. Prosto odmaranje na sedmi dan od svih fizičkih poslova neće staviti pečat na čelo bilo koga. Odmor je neophodan, ali uz odmor mora takođe ići svet i posvećen život koji je u skladu sa svetim i posvećenim danom. (Isa. 58:13)

Jezekilj je video anđela koji stavlja „znak“ na čela onih koji ridaju zbog gadova koji su se činili u narodu koji se izjašnjava kao Božji. (Jez. 9:1-4) Spokojni u Sionu, koji plove trenutnim tokom, sa privrženošću svojih srca usmerenih na svet, nikad neće primiti pečat živog Boga.

Reforma po pitanju Šabata - delo zapečaćenja iz Otk. 7:1-4 - javlja se kao sunce. Tokom nekoliko godina bilo je samo nekoliko njih koji su držali Šabat iz četvrte zapovesti; ali kao pojedinci tu i tamo, u svim delovima sveta, našavši da cela Biblija od Postanja do Otkrivenja uči da je sedmi dan Šabat, i da su ga Hrist (Luka 4:16; Mat. 5:17,18) i apostoli (Luka 23:54-56; Dela 17:2; 16:13; 18:4,11) držali, oni su ga prihvatili; (Rim. 3:10) i danas u svakom delu sveta postoje oni koji poštuju Boga kao Stvoritelja, svetkujući dan koji je On posvetio i blagoslovio kao spomenik Svog dela stvaranja.

U hrišćanskoj crkvi ne postoji ni Jevrejin ni Grk; svi su jedno u Hristu Isusu. (Gal. 3:28) Svi smo nakalemljeni u Avramovu porodicu. (Rim. 11:17-21; Gal. 3:29) Sto četrdeset i četiri hiljade nisu neophodno doslovni potomci Jevreja, (Rim. 11:21-23) već oni koji su primili pečat živog Boga na svoja čela, čiji su životi u skladu sa svetim pravilima Jehove.

U Otk. 14:9-14 nam je rečeno o sili koja se suproti Božjem zakonu, i da ima znak koji će pokušati da nametne ljudima posredstvom civilne vlasti. (Otk. 13:13-18) Otkad je Šabat Gospodnji dat od Jehove kao znak Njegove moći i Njegovog prava da vlada, lažni Šabat, ili nedelja, prvi dan sedmice, biće znak sile koja se suprotstavlja. Božji zakon zapoveda svima da svetkuju sedmi dan sedmice, Božji spomenik stvaranja; ali zemaljski zakoni će svima zapovedati da se odmaraju u nedelju, prvi dan sedmice. (Otk. 13:16,17)

Kada ovaj test dođe, svaka osoba će morati da odluči za sebe. Mnogi će, kao Petar i Jovan, kada su se suočili sa sudijama i smeštanjem u zatvor, reći: „*Većma se treba Bogu pokoravati negoli ljudima*“. (Dela 5:29)

Ovaj konflikt će se nastaviti kaže Jovan, sve dok zmija, sotona, ne postane toliko besna na crkvu da će se „*pobiti sa ostalim semenom njenim, koje drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista*“. (Otk. 12:17)

Iz ovog konflikta će biti sakupljeni sto četrdeset i četiri hiljade. Njihovo iskustvo će biti slično onom kada su deca Izrailjeva izlazila iz Egipta. Faraon im neće dozvoliti da se odmaraju na Šabat. On je Mojsijevu i Aronovu naredbu nazvao „*zaludne (lažljive, DK) reči*“; (2. Moj. 5:9) ili kao što se dr. Adam Klark izrazio, faraon je rekao: „*Ostavite religiju, i gledajte svoja posla*.“ „*U isti dan*“ (2. Moj. 5:5,6) u koji se faraon žalio jer su Mojsije i Aron savetovali narod da se odmara, car je dao zapovest: „*Od sad nemojte davati narodu plevu za opeke*“, i breme naroda se u velikoj meri uvećalo. (2. Moj. 5:7,8) Sotona je bio odlučan da Izrailjci ne poštuju Gospodnji Šabat; ali Bog je izbavio Svoj narod i uništio faraona i svu njegovu vojsku. (2. Moj. 14:19-31)

Prepoznatljivi znak sto četrdeset i četiri hiljade na zemlji je Božji pečat na njihovim čelima; na nebu će to biti pesma koju će pevati: „*I pevahu kao novu pesmu pred prestolom:... i niko ne mogaše naučiti pesme, osim onih sto i četrdeset i četiri hiljade koji su otkupljeni sa zemlje*“. (Otk. 14:3) „*I pevahu pesmu Mojsija, sluge Božijeg, i pesmu Jagnjetovu*“. (Otk. 15:3) To je pesma iskustva - predivna melodija! Čak se ni anđeo ne može pridružiti tim čudesnim tragovima dok odzvanjaju nebeskim svodovima. Čak se ni Avram, prijatelj Božji, sa svom svojom verom, ne može pridružiti toj pesmi. Kakav pripev će to biti! Svaki sto četrdeset i četiri hiljade glasova u savršenom skladu pevaju „*pesmu Mojsija, sluge Božjeg, i pesmu Jagnjetovu*“.

Kao što su se dvanaest plemena, nakon prelaska Crvenog mora, ujedinili u pobedonosnoj pesmi, tako će poslednji predstavnici dvanaest Izrailjevih plemena na zemlji, dok budu stajali na moćnoj falangi na staklenom moru pred prestolom Božjim na nebu, pevati pesmu Mojsijevu i Jagnjetovu.

REZIME:

Sto četrdeset i četiri hiljade primaju pečat živog Boga na svoja čela. Otk. 7:2-4.

Zadobijaju pobeđu nad zveri i njenom ikonom. Otk. 15:2.

Iskupljeni su između ljudi. Otk. 14:3,4.

Stoje na gori Sion. Otk. 14:1.

„*Idu za Jagnjetom kud god ono pođe*“. Otk. 14:4.

Pevaju pesmu koju niko drugi ne može pevati. Otk. 14:3.

Služe Hristu u nebeskom hramu. Otk. 17:15.

Pečat stavljen na pravni dokument mora dati ime, službu, ili autoritet onog ko izdaje dokument, i oblast nad kojom vlada.

Bog ima pečat; ovaj pečat je povezan sa Njegovim zakonom. Otk. 7:3,4; Isa. 8:16.

Četvrta zapovest sadrži pečat živog Boga. Daje Njegovo ime - Gospod Bog; Njegov autoritet - Stvoritelj; i Njegovu oblast - nebo i zemlju koje je stvorio. 2. Moj. 20:8-11.

Znak i pečat su sinonimni termini. Rim. 4:11.

Šabat je znak, ili pečat, Božjeg zakona. Jez. 20:12,20.

Izgovoren je blagoslov nad onim ko će svetkovati Šabat. Isa. 56:1,2.

50. POGLAVLJE

Izgubljena plemena

MNOGO toga je rečeno i napisano o izgubljenim plemenima Izrailja, i mnogo nestvarnih teorija je izmišljeno po pitanju njih. Nećemo pokušavati da sledimo nijednu od ovih linija argumenata, već ćemo govoriti o onim plemenima koja su zaista izgubljena.

U prethodnim poglavljima smo videli da Ruvim, Simeun, Levije, Juda, Neftalim, Gad, Asir, Isahar, Zavulon, Josif, Venijamin i Manasija nisu samo imali deo u Palestini, već da su njihova imena ovekovečena, i da će biti predstavljeni u Božjem carstvu kroz večnost, dok su imena Jefrema i Dana potonuli u zaborav. Oni su izgubljena plemena Izrailjeva.

Zašto su ponosni Jefrem, koji je bio snaga Izrailjevog carstva, i Dan, koji je samo od Jude bio prevaziđen po broju svojih ratnika kada su ušli u obećanu zemlju, izostavljeni iz konačnog velikog okupljanja Izrailja kao plemena?

Jefrem je, prema bilo kakvom izveštaju koji imamo, bio sin egipatske princeze koja je bila idolopoklonik. Veoma je verovatno da je Jefrem većinu svog života proveo među Egipćanima, jer jedva možemo pretpostaviti da se zbog svojih ponosnih veza puno družio sa Izrailjcima u Gesenu, dok se nije pojavio novi car koji nije znao za Josifa. (2. Moj. 1:8) Manasije je živeo u istim okruženjima; ali činjenica da je Jefrem dobio prvo mesto u blagoslovu patrijarha, možda je ispunila njegovo srce ponosom i dala drugačiji motiv njegovom životu. Jefrem je imao oko dvadeset i jednu godinu kada je primio Jakovljevi blagoslov. Imao je primer pobožnosti svog oca mnogo godina pre njega; jer je Josif poživeo da vidi Jefremovu decu do trećeg kolena. (1. Moj. 50:23)

Dat je samo zračak Jefremovog života kao individue. Izvešaj kaže da su njegovi sinovi, tokom pljačkaške ekspedicije, ukrali stoku koja je pripadala ljudima iz Gata, i ti ljudi su ih poubijali. „Zato tužase Jefrem otac njihov dugo vreme, i dođoše braća njegova da ga teše“. (1. Dn. 7:21,22)

Dok je Jefrem još uvek tužio zbog gubitka svoje dece, rodio mu se još jedan sin, i dao mu je ime Verija, ili „nesreća“, jer „nesreća zadesi njegov dom“. (1. Dn. 7:23) Čudno kao što možda da izgleda, od Verije je došao najslavniji od svih njegovih potomaka - Isus Navin, veliki vođa Izrailja. (1. Dn. 7:27) „Avsije sin Navin“, (4. Moj. 13:8,16) izabran je kao jedan od deset uhoda, i nakon što je njegova vernost po tom pitanju testirana, njegovo ime je promenjeno sa Avsije, „spasenje“, u Isus, „Jehova je spasenje“. Ova promena imena je bila uobičajena u drevna vremena, jer su tada vremena ukazivala na karakter onoga ko ga nosi. Avram je postao Aâvram kada je primio obećanje; a nakon noći rvanja, Jakov, varalica, postao je Izrailj, princ Božji. (1. Moj. 17:5; 32:28)

Još jedan slavni potomak Verije bila je njegova ćerka Sera, koja je sagradila dva grada. (1. Dn. 7:24)

Samuilo, poslednji sudija Izrailja, bio je iz Jefremovog plemena. U Silomu je Ana predala Samuila svešteniku Iliju. (1. Sam. 2:24-28) Samuilo je jedan od jakih karaktera iz Biblije. Nekolicina ljudi je ispunjavala toliko mnogo službi tokom dugog i korisnog života kao što je Samuilo. Služio je kao sveštenik, ali nije bio sveštenik. (1. Sam. 7:9) Sudio je Izrailju svih dana svog života. (1. Sam. 7:15) Bio je takođe veliki prosvetitelj, i osnovao je proročke škole. Kada je bio samo dete Samuilu je poveren Duh proroštva, (1. Sam. 3:1-21) i obično se pretpostavlja da je on napisao deo Biblije.

Jefrem je kao pleme imalo mnogo prednosti; ali ih nisu iskoristili. Bili su zavidni i ljubomorni, uvek osetljivi na navodno omalovažavanje. (Sudije 8:1; 2. Sam. 19:41-43)

Nakon Solomonove smrti carstvo se podelilo, i od tog vremena istorija Jefrema je istorija Izrailjevog carstva.

Jerovoam, prvi car, bio je Jefremovac. Bog je uzeo carstvo iz Rovoamovih ruku, i dao deset plemena Jerovoamu; (1. Car. 11:29-31) i da je hodao sa Bogom ponizno, potpuno drugačija istorija bi bila napisana o Jefremu. Bio je to isti duh ljubomore i sujeverja koji je uprljao istoriju ovog plemena, koji je uticao na Jerovoama da napravi dva zlatna teleta, i postavi ih u Vetilj i Dan, uspostavljajući na taj način sistem idolopokloničkog bogoslužjenja. (1. Car. 12:26-33) Gospod je

poslao poruku upozorenja, i čak izveo čudo na caru; (1. Car. 13:1-6) ali „se Jerovoam ne vrati sa svog zlog puta“. (1. Car. 13:33)

Postoji još nekoliko žalosnijih stvari od stabilnog pada oholog, ljubomornog Jefremovog plemena sa vrhunca uspeha - njihov vođa bio je vođa cele nacije, i centar bogoslužjenja u Silomu bio je unutar njihovih granica - do iznenadnog ropstva i potpunog zaborava kojim su završili svoju karijeru.

Neke od najdirljivijih poruka su slane Jefremovom plemenu od Gospoda. Gotovo sva Osijina svedočanstva su bila preklinjanje Jefrema da se pokaje. „Ja učih Jefrema hoditi držeći ga za ruke, ali ne poznaše da sam ih ja lečio. Vukoh ih uzicama čovečijim, užima ljubavnim; nego će mu Asirac biti car, jer se ne hteše obratiti“. (Osija 11:3-5)

Osija daje razlog Jefremovog pada: „Jefrem se pomešao s narodima; Jefrem je pogača neprevrnut“. (Osija 7:8) Božje carstvo i svetska carstva se potpuno razlikuju. Niko ne može služiti Bogu i mamonu. Jefrem je bio „pogača neprevrnut;“ nije imao pravo iskustvo u Božjim stvarima. Ne može se neko mešati sa ljudima iz sveta, trošeći svoju snagu u potrazi za bogatstvom i slavom, i u isto vreme biti član pravog Božjeg Izrailja.

Gospod je vapio za Jefremom govoreći: „Kako da te dam, Jefreme? Da te predam, Izrailju?“ (Osija 11:8) Opet reče: „Napisah mu velike stvari u zakonu svom; ali mu se čine kao nešto tuđe“. (Osija 8:12)

Idolatrija je bila veliki greh Jefrema; nije cenio svete Božje stvari. Nakon što su Gospodnje molitve odbačene, došla je reč: „Jefrem se udružio s lažnim bogovima; ostavi ga“. (Osija 4:17) „Odbaciće ih Bog moj, jer Ga ne slušaju“, (Osija 9:17) niti prihvataju Njegovu ljubav.

Ima mnogo idolopoklonika u svetu danas, koji idu istim putem kojim je Jefrem prošao. Oni ne obožavaju idole načinjene od metala, drveta ili kamena, jer moderni bogovi današnjeg vremena nisu u tom obliku; oni su novac, bogatstvo, zadovoljstvo i visoki položaji. Bog ih poziva, ali oni, kao i Jefrem, su se udružili sa svojim idolima. Oni se, kao stari Jefrem, smatraju delom Božje crkve, ali pribegavanje pozorištu i zadovoljstvu su im privlačniji od časova molitve, i više uživaju u svetovnom društvu nego u društvu svetih. Oni će jednog dana biti odvedeni u ropstvo od strane Cara koji je veći od asirskih i vavilonskih. Veliki Car nad carevima će ustati i veoma potresti zemlju. „Tada će baciti čovek idole svoje srebrne i idole svoje zlatne, koje načini sebi da im se klanja, kriticama i slepim miševima, od straha Gospodnjeg i od slave veličanstva Njegovog, kad ustane da potre zemlju“. (Isa. 2:20,21)

Dan je bio Jakovljevi peti sin, i njegovi potomci su sačinjavali jedno od jakih plemena Izrailja. šezdeset četiri hiljade i četiri stotine ratnika su marširali pod Danovom zastavom dok su ulazili u obećanu zemlju. (4. Moj. 26:42,43) Iz nekog razloga velikom Danovom plemenu je dato jedno od najmanjih delova nasledstva, a vremenom su se pomerili severno i „udariše na Lesem i uzeše ga i pobiše oštrim mačem i osvojiše ga, i naseliše se u njemu, i Lesem prozvaše Dan po imenu Dana oca svog“. (Isu. Nav. 19:40-48) Jerovoam je postavio zlatnu telad, jedno u Vetilju na Jefremovoj teritoriji, drugo u gradu Danu; i Danovci su se predali idolatriji. Čak i pre Jerovoama nalazimo da Danovci obožavaju rezane likove. (Sudije 18:30)

Kada je sagrađen šator u pustinji, Bog je posebno obdario Veseleila, iz Danovog plemena, mudročću „da vešto izmišlja kako se šta može načiniti od zlata i od srebra i od bronz“, (2. Moj. 31:3-6) i takođe mu dao sposobnost da druge poučava istoj veštini. (2. Moj. 35:34) Ovi darovi su ostali Danovom plemenu, i bez sumnje bili razlog zbog kojeg su bili privučeni bogatim gradom Tirom, i sklopili brakove sa njegovim stanovnicima. (1. Car. 7:13,14)

Godinama nakon toga, kada je Solomon sagrađio hram, Hiram, tirske car, poslao je Danovog potomka, koji je i dalje posedovao darove date njegovim praočevima od strane Gospoda, da vešto izmišljaju kako se šta može načiniti od zlata, srebra i bronz za hram (2. Dn. 2:13,14) u Jerusalimu.

Danovo pleme je i dalje držalo svoj položaj među Izrailjcima u vreme Davida; (1. Dn. 27:22) ali nakon toga ime je primenjeno na plemena koja nestaju, i retko je pominjano, osim kada se odnosilo na severni grad pod tim imenom. Samson je jedini vladar dat Izrailju iz Danovog plemena. On je sudio Izrailju dvadeset godina. (Sudije 13:2; 15:20)

Blagoslov izrečen nad Danom od strane Jakova prikazuje njegov karakter: „Dan će suditi svom narodu, kao jedno između plemena Izrailjevih. Dan će biti zmija na putu i guja na stazi, koja ujeda konja za kičicu, te pada konj na uznako“. (1. Moj. 49:16,17) Kao i blagoslov koji je izrečen nad Ruvimom, prvi deo prikazuje karakter koji je mogao imati da je iskoristio prilike koje mu je

Bog stavio na put. Kakav kontrast između sudije, poštovanog i počastvovanog od svih, i zmije na putu, koja je spremna da pričvrsti svoje smrtonosne zube u telo svakog prolaznika!

Dan je bio prvi sin inoča, ali stari patrijarh mu je dao časno mesto među plemenima Izrailjevim. Prirodno je bio obdaren brzom, pronicljivom razboritošću koja čini dobrog sudiju; ali nije razvijao dar na način na koji je Bog uspostavio; koristio ga je radi pronalaženja zla u drugima, umesto dobra.

„*Guja na stazi, koja ujeda konja za kičicu, te pada konj na uznako!*“ Koje reči mogu bolje opisati zli jezik koji se „*zapaljuje od pakla*“ i koji je „*pun jeda smrtonosnoga?*“ (Jakov 3:6-8) Dan predstavlja onog koji ogovara, jer guja napada konja za 'kičicu' (potpeticu). Takav karakter mrze i Bog i ljudi. Reči Gospodnje kažu: „*Ko tajno opada bližnjeg svog, tog izgonim*“. (Ps. 101:5) Jakovljeve proročke reči otkrivaju zašto Danovo pleme nema udela u večnom nasleđstvu; Bog je izjavio, mnogo pre nego što su zapečatili svoju sudbinu svojim bezbožnim postupcima, da nijedan opadač nikad neće stajati na gori Zion.

Psalmista postavlja pitanje: „*Gospode! Ko može sedeti u senici Tvojoj? Ko može nastaviti na svetoj gori Tvojoj?*“ Drugim rečima: Ko će ti služiti dan i noć u Tvom hramu, i stajati sa Tobom na gori Zion? „*Ko ne opada jezikom svojim, ne čini drugom zlo, i ne ruži bližnjeg svog*“, je Jehovin odgovor. (Ps. 15:1,3)

Ruvim je, „*velikim ispitivanjem srca*“, prevazišao svoj prirodni karakter, koji je bio „*nepostojan (navro, DK) kao voda*“, dok se za njega nije reklo: „*Da živi Ruvim i ne umre*“; a Levije je, blagodaću Božjom, promenio smrtnu kletvu svog oca u blagoslov. Juda je, Gospodnjom pomoću u njegovom svakodnevnom životu, postao „*najsilniji među braćom svojom*“ do te mere da je otac na smrti mogao reći: „*Palica vladalačka neće se odvojiti od Jude niti od nogu njegovih onaj koji postavlja zakon, dokle ne dođe Onaj kome pripada, i Njemu će se pokoravati narodi*“. Gad je, iako nadvladan četom iskušenja, zadobio pobeđu, i „*najposle nadvladao*“. Venijamin je, od proždiranja kao „*vuk*“, naučio da veruje Bogu tako potpuno da se o njemu moglo reći: „*Gospod će ga zaklanjati svaki dan, i među plećima Njegovim nastavaće*“. Asir je naučio da „*zamače u ulje nogu svoju*“, i da glatko prolazi kroz sva iskušenja kojima se, bez Božjeg Duha, nikad nije moglo gospodariti.

Jefrem i Dan, sa istim prilikama koje su njihova braća imala za prevazilaženje zlih osobina u svojim karakterima, nisu uspeali da ostvare pobeđu, i nisu sračunati sa sto četrdeset i četiri hiljade koji će stajati na Božjoj svetoj gori i prebivati u Njegovom šatoru.

U svim porodicama na zemlji danas se ponavlja ista priča. Braća, odgajana od istih roditelja, okružena istim ambijentom, prolaze kroz ista iskustva kao što su zabeležena i kod Jakovljevih sinova. Za njih, kao pšenici i kukolju, data je zapovest: „*Ostavite neka raste oboje zajedno do žetve*“. Ista sunčeva svetlost i oluja koji čine da zlatne glavice pšenice sazrevaju za ambar, čine da sazreva kukolj za konačno uništenje; isti svakodnevni blagoslovi od Oca svetlosti čine da neki pojedinac sazreva za Božje carstvo, a drugi za konačno uništenje.

Svako gradi svoj karakter. Svima je upućen poziv: „*Pogledajte u mene, i spašćete se*“. Onaj ko zadrži svoj um na Bogu, promeniće se posmatranjem. Dan za danom u duši će se desiti transformacija, koja će navesti anđele da se dive delu koje je skovano u ljudskom rodu.

Isti Hrist koji je nekad hodao zemljom, obučen u ljudsko obličje, će Svojim božanskim Duhom prebivati u svakom ljudskom biću koje širom otvori vrata svog srca i zamoli Ga da uđe. Onaj ko razmišlja o Hristu, i proučava Njegov bezgrešni život, posmatranjem slave Gospodnje „*preobraziće se u ono isto obličje iz slave u slavu*“.

„Hrist želi da se Njegov lik odslika u svakom učeniku“. Za jadno, palo čovečanstvo je moguće da kroz Božju silu odslikava božanski karakter. Hrist pokriva uprljani život besprekornom odećom Svoje pravednosti. Bog i anđeli koji posmatraju ovako obučenog pojedinca, vide samo savršen karakter božanskog Božjeg Sina; i kroz beskrajne vekove večnosti, iskupljeni će svedočiti za moć Hristove krvi koja preobražava.